

Mattyasovszky Jenő

Hód és a ZX-7

(Bűnügyi történet)
Második kiadás

Táncsics Könyvkiadó Budapest, 1981

1.

Késő este csengett a telefon a Belügyminisztérium ügyeletén. Az ismeretlen férfihang aziránt érdeklődött, tehet-e személyesen most, nyomban bejelentést. Az ügyeletes tiszt, egy alezredes, a bejelentés tartalmára volt kíváncsi, hogy az illetőt esetleg a megfelelő helyre irányítsa, de hiába kérdezősködött, a férfi ezt nem volt hajlandó elárulni.

Kint csikorgó hideg volt, az erős északi szél minduntalan megrázta az ablakokat.

- Ahhoz, hogy pontos választ adjak, tudnom kell, milyen ügyben kíván bejelentést tenni - érvelt az alezredes.

- Elégedjen meg annyival, hogy fontos, nagyon fontos ügyben - mondta a férfi.

Az alezredes bosszús lett:

- Nem elégszem meg! Ez kevés.

- Azt mondja meg, tehetek-e most személyesen bejelentést vagy várjak reggelig.

- Tehet, persze, hogy tehet... De nem minden bejelentés tartozik közvetlenül hozzánk. Magának akarok segíteni, amikor az ügy iránt érdeklődöm. Esetleg megkímélem egy felesleges úttól ebben az ítéletidőben.

- Az ügy csak magukhoz tartozik. Csak magukhoz! Ebben biztos vagyok, és telefonon többet nem mondhatok - felelte a férfi kétségbeesetten.

Az alezredes nem szerette a makacs telefonálókat. Előfordult, hogy a magukat megnevezni nem akarók egy sor kellemetlenséget zúdítottak a nyakába. Ezenkívül ízetlen tréfacsinálókcal is volt már dolga, nem beszélve a szélsőséges esetekről: a, beteges üldözési mániában szenvedőkről. Ezek aztán gyakran ragadtak a kezükbe telefont. Volt már olyan, aki eltűnt macskája ügyében pont éjfélkor az országos rendőrfőkapitányt kereste. Akadt egy nő, aki a belügyminiszterhez ragaszkodott, hogy feljelentsen a közlekedési jelzőlámpákat, mondván, hogy zaklatják, mert állandóan kacsingatnak rá.

Az alezredes sehogy sem értette, miért titokzatoskodik ennyire ez az ismeretlen telefonáló. Mindenesetre bekapcsolta a telefonkészülékhez csatlakozó magnetofont. Ezt mindig megtette, ha valamilyen vitás esetről volt szó,

- Rendben van. Jöjjön be, és foglalkozunk a bejelentésével - szólt a kagylóba.

Megkönnyebbült sóhaj hallatszott.

- Hamarosan ott leszek - mondta a férfi.

Az ügyelet faliórája tíz óra tíz percet mutatott. Az alezredes tollat vett a kezébe.

- Szabad a nevét? - kérdezte. A vonal végén csend volt.

- Halló! - csattant fel az alezredes.

- Minek a nevem? - tudakolta az ismeretlen bizonytalanul.

- Bejelentést akar tenni vagy nem?

- Igen... És bemutatkozom, ha majd ott leszek. Az alezredes lenyelte feltolakodó mérgét.

- Intézkednem kell, hogy bejöhessen. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha kapubelépőt állítok ki - mondta.

A férfi ennek ellenére sem volt hajlandó közölni a nevét. Ragaszkodott elképzeléséhez: kilétét éppúgy, mint bejelentésének tartalmát csak érkezése után fedi fel.

- Jó, nem bánom. Legyen így - adta meg magát végül az alezredes, és letette a feleslegessé vált tollat.
- Akkor várom.

- Volna még egy kívánságom - mondta a férfi.

- Úgy...

- Szeretnék erre is ígéretet kapni.

Az alezredes akár a Lánchidat is odaadta volna, mert a sok feltétel alaposan kikezdte a türelmét. Indignálódva szólalt meg:

- Talán küldjek kocsit magáért,?

- Köszönöm, nem erről van szó. Különben sem vagyok messze maguktól.

- Hát akkor?

A telefonáló suttogóra fogta a hangját:

- Személyesen a kémelhárítás vezetőjével akarok találkozni.

- A kémelhárítás vezetőjével?

- Igen, azzal... Egyedül csak neki mondhatom el az ügyet.

- Persze, persze - helyeselt az alezredes olyan gyorsan, mint akinek revolvért nyomnak a hátába. Vigyázott, a hangja határozott legyen és azt a látszatot keltse az ismeretlen telefonálóban, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne bárki részéről is az az óhaj, hogy találkozzon az elhárítás főnökével.

- Tehát beszélhetek majd vele? - kérdezte reménykedően a férfi. Az alezredes erre mert volna legkevésbé megesküdni, de valamit

mondania kellett.

- Azonnal intézkedem - felelte. - Azt viszont megértheti, hogy ez nem csupán percek kérdése... Késő van, sok függ attól, hol, mikor találja őt meg az értesítem. Mindenesetre azt tanácsolom, máris induljon. Amikorra megérkezik, sokkal többet tudok mondani.

- Egy órán belül ott vagyok.

- Várom.

A férfi azonban nem tette még le a kagylót.

- Ne felejtse, csak az elhárítás vezetőjével vagyok hajlandó tárgyalni - mondta.

- Nyugodjék meg. Találkozik vele.

- Persze, maga most azt hiszi, őrült vagyok, és tulajdonképpen egy bolonddal társalgott.

Az alezredes azt hitte, a férfinak ördöge van. Már ajkán volt a helyeslő válasz, de pillantása a magnetofon lassan forgó tárcsájára esett, és csak ennyit mondott:

- Kötelességemet teljesítem, amikor kívánságának eleget teszek.

- Előre is köszönöm - mormogta a férfi. - Ha netán az elhárítás vezetője így látatlanban bolondnak tartana, csak annyit mondjon neki, hogy ZX-7!...

- Zé-iksz-hét - ismételte az alezredes anélkül, hogy okosabb lett volna.

- Ez többet mond, mintha előre bemutatkoztam volna. A mielőbbi viszontlátásra - köszönt el a férfi, és letette a kagylót.

Az alezredes hosszú percekig a levegőt bámulta. Hirtelen nem tudta, mitévő legyen: várja meg az ismeretlen telefonáló megérkezését, vagy már most intézkedjen? Az fel sem merült benne, hogy maga értesítse az elhárítás vezetőjét, Bana Dénes ezredest. Erre megvolt a hivatalos szolgálati út, és ezt még a legsürgősebb esetekben is be kellett tartani.

Kisvártatva felhívta lakásán közvetlen parancsnokát, akinek részletesen jelentette a történeteket, és utasítást kért.

Az ügyeletvezető habozott.

- Magának mi a véleménye erről a pasasról? - kérdezte végül.

- Jelentem, kétségbeesett volt. A hangjában fojtott izgalom vibrált.

- Szándékát határozottan adta elő?

- Igen.

- Mindenesetre túlon túl rejtélyeskedett... Egyáltalán, miért tagadta meg a bemutatkozást? Igaz, azzal az erővel hamis nevet is mondhatott volna, de ezt sem tette... Teljesen érthetetlen. Ráadásul ragaszkodik az elhárítás vezetőjéhez. Végül titokzatosan hivatkozik valami zé-iksz-re...

- Meg hét - vetette közbe az alezredes.

- Mit mond?

- Jelentem, zé-iksz-hétre hivatkozott.

- Ez most mindegy - mondta álmos hangon az ügyeletvezető. Érződött, hogy nem örül különösebben az alezredes telefonjának. - Az érdekelne, vajon mire célozhatott ezzel az üzenettel.

- Azt magam sem tudom.

- Feltehetően a pasas sem tudja, és csak blöffölt. Lehet, hogy egy félcédulás, mi meg nyomban pánikot csinálunk, ha riasztjuk az illetékeseket - tétovázott az ügyelet vezetője.

- Valóban lehet, hogy bolond - felelte az alezredes. Nem volt feladata a mérlegelés, sem a döntés. Miközben parancsnoka fejtegetését hallgatta, eszébe jutott a vacsora, és kipakolta az íróasztalra a magával hozott sonkás szendvicseket.

- Addig semmit sem teszünk, míg az illető nem jelentkezik személyesen - foglalta össze véleményét az ügyeletvezető. - Amint megérkezett, hívjon fel ismét, őt pedig tartsa ott. Ettől függetlenül írjon részletes jelentést reggelre, és csatolja a magnószalagot.

- Értettem! - mondta az alezredes, és megismételte az utasítást. Tizenegy órakor az ismeretlen telefonálónak még nyoma sem volt.

Éjfél után az alezredesnek a reménye is elszállt, hogy találkozni fog a rejtélyes telefonálóval. Öntudatlanul is haragudott az ismeretlenre, aki felültette, és ezzel felesleges gondot okozott. A bosszúság még reggel is ott tükröződött az arcán, amikor beszámolt parancsnokának az éjszaka egyéb eseményeiről.

- Látja, igazam volt - mondta elégedetten az ügyelet vezetője. - A pasas egy félcédulás lehetett. Szerencse, hogy nem dőltünk be neki.

Az alezredes a kérdéses magnetofontekercsre bökött.

- Ezzel mit csináljak? - kérdezte.
- Hagyja itt a jelentéssel együtt.
- Irattározzuk?

Az ügyeletvezető legyintett:

- Felküldöm az ezredes elvtárs titkárságára. Törjék rajta ők is a fejüket.

Az alezredes fáradtan bölintott, és maga sem tudta, miért, de miközben az íróasztalra tette a jelentés mellé a szalagot, az a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy ez a végül is jelentéktelennek bizonyuló magnetofonszalag még lavinát fog elindítani. Ez a gondolat mindjobban gyökeret vert benne, és még akkor sem hagyta nyugodni, amikor letette a szolgálatot, és elindult haza aludni.

2.

Bana Dénes ezredes a reggeli eligazítás után kapta kézhez a magnetofontekercset. Már a mellékelt jelentés felcsigázta érdeklődését, miután pedig többször meghallgatta az ismeretlen telefonáló és az ügyeletes tiszt között lefolyt beszélgetést, úgy döntött, tájékoztatja a történetekről az osztályvezetőket.

- Szóljon Pintérnek, hogy kéretem - utasította a diktafonon titkárnökjét. Azután felvette a telefont, és Belezny Gábor őrnagy számát tárcsázta.

A felderítők osztályvezetője nyomban jelentkezett.

- Egy adat érdekelne sürgősen - mondta az ezredes.
- Parancs.
- Milyen állami vagy gazdasági titkot jelzünk zé-iksz-hetes számmal?
- Ügyiratszámról van szó?

Az ezredes tétovázott.

- Lehet, hogy igen. De az is lehet, hogy nem. Többet magam sem tudok... Mindenesetre nézess utána az ipari katalógusban is. Előfordulhat, hogy valamilyen fontos gyártmányt jeleznek vele.

- A számon kívül más támpont nem áll rendelkezésünkre a kereséshez?
- Azt hiszed, titkolózom? - horkant fel az ezredes.
- Elnézést - mentegetőzött Belezny őrnagy.
- Csak erről a zé-iksz-hétről tudunk.
- Értettem!... Azonnal intézkedem.
- Aztán siess hozzám - enyhült meg az ezredes, és letette a kagylót.

Kisvártatva megérkezett Pintér Béla alezredes. A köpcös termetű, középkorú férfi, aki ritka hajával ellentétben, tömött bajuszt viselt, az elhárítás egyik legfontosabb osztályát vezette. Rendkívüli emlékezőtehetségének híre volt a beavatottak körében. Akár egy élő lexikon, kapásból sorolta az irattárban porosodó, régen lefolytatott ügyeknek még a legjelentéktelenebb adatait, apró mozzanatait is.

Az ezredes egy mozdulattal leintette beosztottjának jelentkezését.

- Foglalj helyet - mutatott a fotelokra, és maga is áttelepedett az egyikbe. - Megvárjuk Gábort. Addig olvasd el ezt a jelentést - nyújtotta át az ügyeletről érkezett iratot.

Pintér alezredes régi bútor volt az elhárításnál. Ismerte főnökének minden rezzenését. Láttá rajta, hogy nyugtalan. Figyelmesen elolvasta a jelentést, majd tekintete megakadt a dohányzóasztalon levő magnetofonon. Kíváncsi lett a rögzített beszélgetésre, de nem akart a dolgok elébe vágni, ezért csak ennyit mondott:

- A jelenlegi helyzetben az ismeretlen telefonáló szándékának a realizálására csak egyetlen lehetőségünk van.

- Igen, a zé-iksz-hét - felelte az ezredes.

- Minden azon múlik, nyomára bukkanunk-e, és ha igen, egyáltalán mit jelent ez...

- Beleznay mit mond?

- Még semmit. Most adta ki az utasítást, hogy hajszolják fel. Remélem, megtalálják.

- Ha egyáltalán létezik - mondta Pintér.

Tudták, amennyiben a ZX-7 akár mint ügyiratszám, akár mint rejtjeles fedőszám elfekszik valahol az elhárítás nyilvántartásában, ez cáfolhatatlan bizonyíték arra, hogy az ismeretlen telefonáló nem a levegőbe beszélt, hanem igen komoly adat birtokába jutott, és erről akart bejelentést tenni.

Az elhárítófőnöknek nem fért a fejébe, hogy a telefonáló miért nem jelentkezett ígéretéhez híven személyesen az ügyeleten.

- A telefonba azt mondta, hogy nincs messze a Belügyminisztériumtól, és egy órán belül bent lesz - töprengett hangosan.

- Ha nem hivatkozott volna erre a zé-iksz-hétre, ugratásnak vehetnénk az egészet - tette hozzá az alezredes.

- A telefonhívással mint eseménnyel akkor is foglalkoznunk kellene.

- Lehet.

- Különben, emlékezz csak a szép Ilonkára - figyelmeztette az ezredes.

A "szép Ilonka" fedőnévvel jelzett ügy úgyszintén telefonbejelentéssel indult. Hírheft nyugati kém szervezet ügynöke beszervezte az egyik nagyvállalat igazgatójának titkárójét különféle gyártástechnológiai adatok megszerzésére. A nő kezdetben vállalta a megbízást, de később rádöbbsent tette, és felfedve bűnös kapcsolatát, önként jelentkezett az elhárításnál. Segítségével aztán nemcsak a kém szervezet működését sikerült megakadályozni, hanem a már más irányba kiépített szálakat is felderítették.

- Ez a szép Ilonka vajon miért ragaszkodott annak idején az elhárítófőnök személyéhez? - folytatta az ezredes.

- Mert biztosítékot kívánt arra vonatkozóan, hogy büntetlenül kimászhat a kelepceből, amelybe korábban belesétált. És ezt törvényeink biztosították is részére.

- Úgy van - bólintott Pintér. - A kezdet most is kísértetiesen hasonlít.

- A folytatás azonban elmaradt.

- Talán meggondolta magát.

- Ki tudja? - vont vállat az ezredes. - A fejlemények majd meghozzák a helyes választ. Ha egyáltalán lesznek ebben az ügyben fejlemények.

Nyílt az ajtó, Belezny Gábor őrnagy lépett a szobába. Jelentette, hogy emberei kutatják a ZX-7 nyomát, és mielőbb eredményre bukkannak vagy végeznek a kereséssel, azonnal szólnak.

- Foglald helyet - mutatott az egyik szabad fotelra az ezredes, majd átnyújtotta az ügyelet jelentését. - Itt az oka az egésznek.

Belezny gondosan elolvasta a jelentést.

- És most hallgassátok meg a rögzített beszélgetést is - nyomta le a magnetofon indítógombját az ezredes.

A két osztályvezető csendben, szinte moccanás nélkül hallgatta végig a telefonáló és az ügyeletes tiszt között lezajlott alkudozást.

- Mi a benyomásotok? - kérdezte végül az ezredes, és cigarettával kínálta őket.

Rágyújtottak.

- Ez az ember semmiképpen sem bolond - jegyezte meg Pintér.

- Komoly indoka lehetett - bólintott a felderítők osztályvezetője. Ezt arra alapozta, hogy a telefonáló hangja mindvégig kétségbeesésről árulkodott. Az volt a véleménye, hogy a kétségbeesést ilyen hosszú beszélgetés alatt nem lehet mimelni. Ez őszinte volt. Ennek alapján feltételezte, hogy az ismeretlen igen komoly dolgot akart közölni. Az viszont előtte is érthetetlen volt, hogy miért állt el mégis bejelentési szándékától, miért nem jelent meg személyesen az ügyeleten.

Pintér alezredes egyetértett a fejtegetéssel, de hozzátette, hogy szerinte a telefonáló nem spontán, hanem tudatos elhatározással próbált kapcsolatot teremteni az elhárítás vezetőjével.

- Tudatosan könyörgött a telefonba, hogy bejöhessen, aztán tudatosan nem jött be - vetette közbe Belezny. - Itt ellentmondás van.

- Van vagy nincs, az más kérdés - felelte Pintér, és a magnetofonra mutatott. - Most erről a beszélgetésről van szó, nem pedig a következő lépésről. És ezzel a beszélgetéssel kapcsolatban az a furcsa nekem, hogy az illető miért éppen késő este vette fel a kagylót. Miért? Hiszen tudatosan cselekedett, tehát már jó előre fontolgatta magában a dolgot. Felkészült minden eshetőségre, számba vette a buktatókat. Ezt mutatja, hogy előre közölte velünk ezt a zé-iksz-hetet... És mégis, mindezek ellenére bizonytalan időpontot választott a telefonálásra, mert azzal, hogy késő este próbált kapcsolatot teremteni velünk, világos, hogy megnehezítette a dolgát.

- Ekkor érlelődött meg benne a végső elhatározás - érvelt Belezny. - A csepp, amelytől kicsordult a pohár.

Pintér a fejét rázta:

- Azzal az erővel várhatott volna reggelig is. Ugyan mi hajtotta?

- A sürgősség! - csattant fel az ezredes. - Csakis a sürgősség kényszeríthette arra, hogy az ügyelet közbeiktatásával forduljon hozzánk, hiszen napközben kevesebb alkudozással és biztosabb sikerrel kezdeményezhette volna... De tegyük most félre a találgatásokat. Mindenestre van egy támpontunk. Várjuk meg az eredményt. Az sok mindenre választ adhat.

Hogy az időt kitöltsék, más ügyekről tárgyaltak. Később Belezny őrnagynak jelentették, hogy emberei befejezték a ZX-7 kutatását. Az osztályvezető elrohant, és amikor visszatért, arcára volt írva a válasz.

- Pont - jegyezte meg az ezredes.

Beleznay bólintott:

- Jelentem, a kutatás eredménytelen. Ilyen számmal nem jeleznek sem állami, sem gazdasági titkot. És az ipari gyártmányok katalógusában sem szerepel.

- Az ügyiratszámokat is ellenőrizték?

- Igen.

- A jóval korábbiakat is?

- Tíz évre visszamenően - felelte az őrnagy. - Nincs ilyen fedőszámmal történő utalás.

Ez igen fontos volt, mert az elhárítás minden beérkező adatot fedőszámmal látott el az ellenőrzés után, függetlenül attól, hogy feldolgozásra került-e vagy sem. Ha igen, akkor a későbbiekben minden intézkedést ezzel a számmal jelöltek, és erre való hivatkozással csatolták az ide vágó adatokat is.

Pintér Béla alezredes megkönnyebbülten sóhajtott. A gond, amely az előbb még előrevetette árnyékát, most egy csapásra megszűnt. Az ismeretlen telefonáló csupán ideig-óráig csigázta fel az elhárítás érdeklődését. A látszólagos támpont, a ZX-7 jelentősége semmivé foszlott.

Az ezredes felállt, töprengve elsétált az ablakig, majd visszafordult.

- Az esetet lezárjuk - közölte határozottan. - Béla, intézkedj, hogy a jelentés a magnószalaggal együtt az irattárba kerüljön. Végeztem!

Pintér eltette a jelentést, és hóna alá csapta a készüléket.

Beleznay arcáról is mintha letörölték volna az előbbi feszültséget. Talán ő örült a legjobban annak, hogy a kutatás eredménytelen volt. Ugyanis abban az esetben, ha a ZX-7-nek nyomára bukkannak, az ő embereire hárul a feladat, hogy felderítsék az ismeretlen telefonáló kilétét, és tisztázzák vele a meghiúsult bejelentési szándékot. Hogy ez adott esetben mit jelent, azt minden tapasztalt elhárító tiszt tudja.

Mintha gombostűt keresnének egy kazalban! Kutatni azon személyek után, akik munkájukból vagy hivatali beosztásukból kifolyólag tudhatnak e fedőszám létezéséről, valamint ismerik a jelentését. Az sem mellékes, hogy kik azok a kívülállók, akik minderről tudomást szerezhettek. A rostálás csak ezután következhet. Az adott módszerekkel szűkíteni az emberek körét mindaddig, amíg el nem jutnak az ismeretlen telefonálóhoz, akivel szemben azonban lehet, hogy bizonyítékokkal kell dokumentálni, hogy azon az estén valóban ő volt a hívó fél.

Érthető volt hát az őrnagy öröme.

Az osztályvezetők távozása után Bana Dénes ezredes ismét elfoglalta helyét az íróasztalnál, és belemerült a munkába. Két vaskos dosszié hevert előtte, "Szigorúan titkos" jelzéssel ellátva, ami annyit jelentett: tartalmuk fontos államtitok.

A dossziék keletkezése a szocialista országok egyik legfontosabb együttműködési szervezetéhez: a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsához fűződött. Ennek ülésén hozták azt a határozatot, hogy a jövőben közös erővel híradástechnikai műbolygókísérleteket végeznek. A KGST tagországai felosztották egymás között a műbolygó és az azt a világűrbe juttató hordozórakéta elkészítésének konkrét feladatát. A nagyarányú műszaki-tudományos kooperációhoz a Szovjetunió rendelkezésre bocsátotta eddigi tapasztalatait, sőt pontos tervdokumentációt adott az elkészítendő alkatrészekről s a műbolygót kiszolgáló egységekről.

Maga a kísérlet nem volt titok, a nyugati sajtóorgánumok terjedelmesen cikkeztek is róla. A konkrét műszaki-tudományos kooperációt azonban a szocialista országok fontos államtitokként kezelték,

szigorúan örködtek, hogy a Szovjetunió által rendelkezésre bocsátott tapasztalatok és dokumentumok csak a kitzűzött célt szolgálják, a munkára illetékes tudósok és műszaki szakemberek kivételével mások számára hozzáférhetetlenek legyenek.

Az elhárítófőnök íróasztalán heverő dossziék azokat az intézkedéseket és ellenőrzéseket tartalmazták, amelyek arra voltak hivatottak, hogy az illetéktelenek elől megvédjék a közös kísérletből hazánk által vállalt feladatokat.

Az ezredes gondosan tanulmányozta az iratokat. Egy-egy lapnál hosszabban is elidőzött, mérlegelve az adott pontra vonatkozó intézkedéseket. Csak délben mozdult ki a szobájából. Megebédelt és máris sietett vissza. A munka annyira lekötötte, hogy észre sem vette az idő múlását, csak akkor eszmélt rá, amikor a betűk kezdtek elmosódni előtte.

Kint sötétedett. A városra ráborult a téli délután szürke fátyla. A félhomályos szobában vágni lehetett a füstöt, az íróasztalon levő öblös hamutartó dugig volt elnyomott cigarettavéggel.

Az ezredes becsukta és egymásra tette a két dossziét, és fáradtan nyújtózkodott. Elégedett volt, úgy vélte, az elhárítás a lehetőségekhez mérten maximálisan cselekedett, hogy a kísérlet és a gyártás védelmét az illetéktelenek elől biztosítsa. Felkattintotta a villanykapcsolót és kiszellőztetett.

Pintért a fényárban úszó szobában már ismét kellemes meleg fogadta. Az ezredes a fotelban ült, és ujjával a homlokát masszírozta.

- Jelentem, azt a régebbi jelentést hoztam, hogy csatoljuk a többihez - mondta az alezredes.

- Tedd a pánccélba.

Pintér, miközben a szekrénybe zárta az iratot, a púpozott hamutartóra tekintett. Észrevette a dossziékat is az íróasztalon. Tisztában volt a tartalmukkal, hiszen osztályának nem egy jelentése feküdt bennük.

- Átnéztem a Saturnus-ügyben tett intézkedéseket - dörmögte magyarázatképpen az ezredes. - Szerintem minden a legteljesebb rendben megy.

(A KGST közös programja az elhárítás berkeiben Saturnus fedőnéven volt ismeretes.)

- Menni is fog - tette hozzá magabiztosan Pintér. Az ezredes gondterhelten nézett maga elé.

- A kísérlet és az ezzel kapcsolatos munka simán gördül a maga útján - mondta -, de itt most a mi tennivalónkról van szó, és ez merőben más kérdés... Leginkább az időjárási távprognózishoz hasonlítható: minden jel napsütésre utal, aztán egyszer csak váratlanul kitör a vihar, keresztülhúzva minden előzetes számítást, legyenek azok bármennyire logikusak.

- Történt valami?

Az ezredes tétova mozdulatot tett a kezével.

- Több szocialista ország elhárítószerve jelentette, hogy egyes nyugati országok kém szervezetei igen nagy érdeklődést tanúsítanak a közös program iránt. Főként a tervdokumentációk és a kész tapasztalatok után puhatolóznak. A lengyelek már el is kaptak egy ügynököt, és az a véleményük, hogy ez csak a kezdet.

- Ez az érdeklődés várható volt - jegyezte meg Pintér.

- Persze, hogy várható volt - mondta határozottan az ezredes. - Hiszen köztudott, hogy a Szovjetunió élen halad a rakéták tolóerejének növelésében, sokkal nagyobb hasznos terhet képes egy felbocsátással az űrbe röptetni, mint az amerikaiak.

- Üzemanyag-összetétel és tolóerő - mondta Pintér.

- Ez az. És a közös program alapján a legtöbb tapasztalatot éppen erről kaptuk.

- De nem az üzemanyag teljes receptjét.

- Ez igaz - hagyta helyben az ezredes -, de a kiszolgáló egység, valamint a rakétafokozatok üzemanyagtartályait mi készítjük. Az erre vonatkozó tervdokumentációk is nálunk vannak. Mindez megannyi mozaik lehet, amelyekből találó következtetések vonhatók le... Hogy erről a nyugati kémiszervezetek kezében milyen konkrét vagy más egyéb erre utaló adat lehet, azt nem tudom. A privát gyanúm az, hogy még üres a markuk. Az viszont biztos, hogy ha netán sikerül megszerezniük az üzemanyagtartályokra vonatkozó tervdokumentációkat vagy azok egy részét, akkor nagy lépéssel megközelítették a receptet. Miért? Mert a tartályok minősége, anyaguk összetétele, gyártási technológiájuk a szakembernek elárulja az abban elégetésre kerülő üzemanyag összetételét is.

- A műbolygó energiaszolgáltatása sem közömbös számukra - vetette közbe az alezredes.

- Világos, hogy minden után érdeklődnek, még a legapróbb adat után is... Persze, az energiaszolgáltató alkatrészek és műszerek készítésében nálunk csak részmunkák folynak. Magától értetődő, hogy ezt a munkát is biztosítjuk...

- Tehát ez a két munka rója ránk most a legfontosabb feladatokat.

- Úgy - helyeselt az ezredes. - De a kettő közül a legfontosabb: az üzemanyagtartály. Itt teljes és frontális hírszerzésre számíthatunk, ezért ezt a munkát biztosítottuk legerősebben. Magad is tudod, hogy egy éve, mióta ez a munka megkezdődött, az egyik legjobb képességű elhárítótisztünk áll lesben, hogy meghiúsítsa az illetéktelen érdeklődők mindenfajta próbálkozását.

- Hód - vágta rá Pintér.

Az elhárítófőnök elmosolyodott.

- Úgy van. Mint már annyiszor, ennél a feladatnál is ezen a fedőnéven tartjuk a kapcsolatot.

A Hód név mögött rejtőző elhárítótiszt majd minden komolyabb munkából kivette a részét. Az elhárítás vezetőinek, élükön Bana Dénes ezredessel, egyöntetűen az volt a véleményük, hogy Hód képes a legbonyolultabb feladatok megoldására. A tapasztalt elhárítótiszt rendkívüli adottságai és kombinációs készsége birtokában veszélyes kémeket leplezett már le.

Pintér alezredes ennek ellenére nyugtalanságot tapasztalt főnökén. Az ezredes nem is titkolta ezt. A csend volt az oka. Az a csend, amely látszólag azt mutatta, hogy a dolgok rendben mennek. A legapróbb jelzés sem utalt arra, hogy az ismert nyugati kémiszervezetek megkezdték volna a puhatolózást. Úgy festett, mintha a KGST programjából éppen a Magyarországon folyó munka került volna el az érdeklődésüket. Az elhárítófőnök azonban tudta, hogy a csend csupán látszólagos nyugalmat takar: az ellenfél nem fedi fel támadásának irányát, és minden erejével igyekszik elaltatni a szándékát kutató elhárítás éberségét.

- Azt hittem, ez a zé-iksz-hét már valami - jegyezte meg csalódott hangon az ezredes. - Az első pillanatban azt hittem, hogy íme, kezdenek mozgolódni, a homályban kezd kirajzolódni támadásuk iránya, hadrendje... És tessék: kútba estek a reményeink ezzel az ismeretlen telefonálóval. A zé-iksz-hét kipukkant, és a csend tovább tart. De vajon meddig?

Pintér hallgatott. Tapasztalatból tudta, hogy főnökének nyugtalansága jogos. Az elhárítómunkában éppen a csend a legnyugtalanítóbb: amikor tudják, hogy az érdeklődés a kémek részéről igen nagy, ennek ellenére nincs erre utaló jelzés, konkrét adat. A magyarázat veszélyesen egyszerű: a kémiszervezetek a felkészülésben megelőzték az elhárítást, és már jó előre beépítették ügynökeiket az őket érdeklő vonalakba.

- Kétlem, hogy bármiféle előnyük lenne - mondta nagy sokára az alezredes. - Ezt a csendet csak

azzal magyarázhatom, hogy óvatosak, mert biztosra akarnak menni. Állítom, hogy jelentkezni fognak, és akkor megragadjuk a fonál végét.

Az ezredes újabb cigarettát vett elő, és az osztályvezetőt is megkínálta.

- Ez az egyetlen andaxin a részünkre. Ha az ellenkezőjére gondolnánk, pánikba eshetnénk.

Több lehetőséget megvitattak, majd Pintér távozott.

Bana ezredes nyugtalansága azonban nem csökkent, még otthon is azokon az intézkedéseken töprengett, amelyeket a délután áttanulmányozott dossziék rejtettek magukban. Este a televízió elé ült, hogy elhessegesse fejéből a gondolatokat. Sikerült is, de egy telefonhívás egy pillanat alatt visszazökkentette a munkába. Beleznay Gábor őrnagy volt a vonal túlsó végén.

- Jelentem, a zé-iksz-hét hallatott magáról - közölte izgatottan. Az ezredest megbénította a váratlan hír, másodpercekig döbbenet hallgatott.

- A zé-iksz-hét... az ismeretlen telefonáló? - kérdezte végül hitetlenkedve.

- Igen. Legalábbis a jelek erre mutatnak.

Az elhárítófőnök lassan magához tért.

- Odabent van?

- Még nincs - felelte az őrnagy. - Győrben jelentkezett a főkapitányságon.

- Azonnal küldd értem a kocsit! Azonnal!

Lecsapta a kagylót, és máris indult, holott tudta, a kocsi megérkezéséig még van legalább húsz perc. Nem törődött vele, a kabátot is menet közben kapta magára.

- Jelentkeztek... Végre jelentkeztek - mormogta magában, és türelmetlenül sétált fel s alá a ház előtt a gyéren szállingózó hóban.

3.

Mikorra Bana Dénes ezredes megérkezett a Belügyminisztériumba, két tiszt már úton volt Győrbe, hogy a megyei rendőrőrkapitányságon jelentkezett férfit, aki az elhárítással kívánt kapcsolatot teremteni, felkísérje Budapestre.

A szoba fényárban úszott. Beleznay őrnagy, kezében a géptávirón érkezett jelentéssel, ismertette a tényeket:

- Este hétkor a lakásomon értesített az ügyelet, hogy halaszthatatlanul fontos anyag érkezett Győrből. Miután bejöttem, és elolvastam a jelentést, felhívtam Győrt, és részletes tájékoztatást kértem. Az illetőt Zimmer Lajosnak hívják, negyvenkét éves, frankfurti lakos, nyugatnémet állampolgár, ötvenhatban távozott külföldre. Állítólag most látogatott haza első ízben, illetve átutazó vízummal érkezett. Útlevele szerint Jugoszlávián át Olaszországba tart.

- A lényegét - vetette közbe türelmetlenül az ezredes, és cigarettát dugott az ajka közé.

- Délután négykor jelent meg a főkapitányságon - folytatta az őrnagy. - Azt mondta, most érkezett Bécsből, és egy elhárítóosztalattal akar beszélni. Amikor kívánságát teljesítették, arra kérte a tisztet, hogy értesítse jöveteléről a Belügyminisztériumot, mert őt fontos feladattal küldték, és erről mielőbb vallomást akar tenni. Többször hangsúlyozta, hogy remélhetőleg nem lesz bántódása.

- Tehát feladattal érkezett.

- Igen.

Az ezredes hosszan maga elé fújta a füstöt.

- És még mit mondott? - kérdezte.

- Nem sokat - felelte az őrnagy. - Elzárkózott a kérdések elől, csak sokat sejtetően vonogatta a vállát.

Az elhárítófőnök egy pillantást vetett karójára: tíz óra múlt. Ha minden jól megy, az autó a fontos emberrel hajnalajt érkezhet meg, mert hótakaró borítja az utakat.

- Azt mire alapozod, hogy ez a Zimmer volt az ismeretlen telefonáló? Hiszen csak most érkezett Bécsből.

- Jelentem, ezt még nem ellenőriztük, de az első pillanatban, amikor telefonáltam, azt hittem, vele állunk szemben.

- Lépj érintkezésbe a hegyeshalmi határőr-parancsnoksággal. Kocsival jött vagy vonattal?

- Személygépkocsival - felelte az őrnagy.

Az ezredes utasította még, hogy igyekezzen valamit megtudni Zimmer Lajos itthoni, ötvenhat előtti tevékenységéről, és rendeljen be egy ügyes kihallgatótisztet, aki foglalkozni fog vele.

- Ezenkívül legyen kéznél egy-két ember, hátha gyorsan kell majd cselekednünk - tette hozzá.

Beleznay már a küszöbön volt, amikor visszafordult:

- Ezredes elvtárs! Értesítem Pintért?

- Hívd fel - felelte rövid töprengés után az ezredes -, de csak annyit mondj, hogy korán reggel jöjjön be.

- Értettem.

Bana az őrnagy távozása után gondolataiba mélyedt. A tények birtokában számba vette a várható lehetőségeket. Abban biztos volt, hogy a Győrben jelentkező férfi semmi esetre sem azonos az ismeretlen telefonálóval, aki az előző éjszaka annyira felcsigázta érdeklődésüket, a ZX-7-tel. Akkor hát ki lehet? Vajon ki a megbízó? Melyik kémszervezet? És mi lehet az a fontos feladat, amellyel megbízták?

Csupa egyelőre megválaszolhatatlan kérdés.

Azt azonban sejtette, hogy ennek a Zimmer nevezetűnek a kémfeladata valamiképpen összefügg azzal a fontos munkával, amely jelen pillanatban az elhárítás figyelmének középpontjában áll. Lehetséges, hogy megindult a támadás? Megtört a csend, amely már annyira nyugtalanította? A KGST közös programjába tartozó műbolygókísérletek után való puhatolózásnak nálunk is elérkezett az ideje? Vajon melyik érdekli őket?

- Az üzemanyagtartályok - dünnyögte az ezredes. - Igen, az áll előtérben.

Elnyomta a cigarettát, és nyomban egy másikra gyújtott rá.

Közvetlenül éjfél előtt váratlanul beállított Pintér Béla. A főnök szobájában sűrű cigarettafüst és nem éppen örömteli pillantás fogadta.

- Te mit keresel itt bent? - mordult rá az ezredes.

A köpcös termetű osztályvezető igazított egyet a zakóján, és csak ennyit mondott:

- Nem tudtam aludni. Gondoltam, bejövök... Az ezredes mérges lett.

- Csak legyen egy nyugodt pillanatom - csapott az asztalra -, hogy foglalkozzak végre a figyelemmel is! Mégiscsak abszurdum,

hogy az utasításaim falrahányt borsók! Mintha a vakvilágba beszélnek vagy süketekkel lennék körülvéve! Világosan megmondtam Gábornak, ne hívjon be téged. Nem történik semmi, ha csak reggel találkozunk. Különben is elegen vagyunk, és semmi értelme annak, hogy holnap csupa kimerült emberrel legyek körülvéve. A munkát holnap és holnapután is folytatni kell...

Pintér szemében mosoly bujkált. Kezét gyomrára szorítva, leült a fotelba.

- Megint rakoncátlanodik az epém, pihenek egy keveset - mondta.

- Rakoncátlanodjék az epéd otthon, ne itt - felelte az ezredes. - Csak kerüljön elém Gábor.

Az alezredes megvakarta a fejét.

- Ő csak átadta az üzenetet. Nem hibás, amiért itt vagyok.

- Te meg csak úgy kitaláltad, hogy mi bent gubbasztunk valamiért?

- Azt sejtettem, hogy rendkívüli eset történt.

- Na ne mondd.

Pintér szeme élénken csillogott.

- Motoszkált bennem, hogy ilyen későn mit keres idebent Beleznay - mondta.

Az ezredesnek kisimultak az arcvonásai.

- És vajon mit keres? - kérdezte élcelődve.

- Azt még nem tudom, de nagyon furdal a kíváncsiság.

Az elhárítófőnök még egy ideig zsörtölődött, aztán beletörődött a helyzetbe. Röviden elmondta a fejleményeket. Az alezredes egyetértett azzal, hogy Zimmer Lajos nem lehet azonos az ismeretlen telefonálóval, aki a ZX-7-re hivatkozott, hiszen ha állítása igaz, ma érkezett Bécsből, ami eleve kizárja a lehetőségét, hogy előző éjszaka Pestről felhívja a Belügyminisztériumot.

Percekkel később Beleznay lépett a szobába, és jelentette, hogy a hegyeshalmi átkelőhely adatai szerint Zimmer igazat állított: valóban ezen a napon, délután két órakor lépte át személygépkocsijával a határt. Győrből kiegészítő jelentés is érkezett, mely szerint Zimmer Lajos nyugatnémet állampolgár menedékjogot kért, és nem kíván visszatérni Frankfurtba.

Beleznay nem titkolta meglepetését az alezredes láttán.

- Ez a te műved, Gábor - mutatott az ezredes a mosolygó Pintérre.

- Én nem mondtam neki, hogy most késő este jöjjön be - tárta szét a kezét a szikár Beleznay. - Sőt, a kérdései elől is kitértem, és csak azt mondtam, nem tudom, miért lesz rá szükség korán reggel.

Az ezredes komolyságot erőltetett magára.

- Beszélhetek én nektek - mondta nagyot sóhajtva. - Mindketten kijátszotok.

- Éppen az volt a baj, Gábor, hogy nem mondtál semmit - vetette közbe Pintér. - Tudod jól, hogy nem bírom a titkolódzást. Olyan vagyok ebben, mint az ezredes elvtárs: ha gyanúm támad, azonnal berontok. Ma este is gyanúm támadt, és berontottam...

- Te csak ne hivatkozz rám! - csattant fel az ezredes. - Nézze meg az ember, még az én dolgaimmal is törődsz.

- Ezredes elvtárs! Hiszen ez a jellemző ránk, hogy mindnyájan törődünk egymással - védekezett az alezredes.

Bana égnek emelte a mutatóujját:

- De az utasítás mindig utasítás. Azért hagytam meg, hogy csak reggel gyere be, mert pihent emberekre lesz szükségem.

Pintér ültében kihúzta magát:

- Értettem!

Az ezredes tréfásan legyintett, aztán felállt, és szokásához híven sétálni kezdett a szobában.

- Jelenleg nincs mit tennünk, mint várnunk tárt karokkal erre a Zimmerre - mondta, és Beleznayhoz fordult: - A kijelölt emberek beérkeztek?

Éjfél már jóval elmúlt.

- Igen... A kihallgatótiszt is itt van.

- Melyik az?

- Benedek Viktor főhadnagy.

Az elhárítófőnök elégedetten bólintott. Ismerte a fiatalembert: rendkívül nyugodt ember, éles eszével, mely úgy vág, mint a borotva, mindig kitapintja a delikvens gyöngéjét, így fölénybe kerül, és kibogozza az esetleges ellentmondásokat.

Pintér engedélyt kért, hogy rágyújtson.

- Hogy van az epéd? - szegezte neki váratlanul a kérdést az ezredes. - Már nem rakoncátlankodik?

Pintér szája szegletében cinkos mosoly bujkált:

- A hallottak meggyógyították.

Az időt természetesen nem töltötték ölbe tett kézzel. Alaposan megbeszélték Zimmer Lajos kihallgatásának taktikáját. Elhatározták, hogy részt vesz rajta Beleznay őrnagy is mint az elhárítás egyik vezetője. Beleznay tökéletesen ismeri az elhárítás jelenlegi feladatait, tisztában van az összes erre vonatkozó intézkedésekkel, így nemcsak értékelni tudja menet közben a Zimmer által elmondottak súlyát, hanem személyes benyomásokat is szerezhet az önként jelentkezett emberről. Részletesen kidolgozták a Zimmerhez intézendő kérdéseket, azok sorrendjét, sőt számba vették a várható fejleményeket.

Mi legyen, ha Zimmer Lajos ragaszkodni fog az elhárítás vezetőjéhez? Az ezredes nem fedhette fel kilétét. Ez esetben Pintér Béla alezredesre vár a feladat, hogy elhárítófőnökként mutakozzon be.

Hajnalodott, amikor az elhárítófőnök összefoglalta az elhangzottakat.

- Az a legfontosabb - mondta befejezésül -, hogy tisztázzuk, vajon mi indokolta Zimmer önkéntes jelentkezését. Mi vezérelte őt, amikor megszegte az odakint vállalt megbízatást, és felfedte magát?... Azt is mérlegelnünk kell, hogy vajon ez az indok eléggé kézenfekvő és alapos-e az ő helyzetében.

- Elképzelhető, hogy felajánlja nekünk is a szolgálatait - jegyezte meg Beleznay.

- Hogy dolgozzon ide is, oda is? - csodálkozott Pintér.

- Miért ne?

- Teljesen valószínűtlen.

Bana leintette őket:

- A találgatásokat hagyjuk. Zimmer menedékjogot kért, és ez arra mutat, hogy egyáltalán nincs szándékában visszatérni a Német Szövetségi Köztársaságba.

Reggel hatkor befutott a gépkocsi Gyórból. A hűtő díszlécein vastag jégcsapok lógtak. A két elhárítótiszt kíséretében magas férfi lépett a Belügyminisztérium épületébe. A kapuban már várták. Előbb egy szobába kísérték, ahol levethette kabátját és megmelegedhetett. Konyakkal, forró feketével kínálták.

Közben a két kísérő jelentést tett Pintér alezredesnek.

- Szóval nyugodtan viselkedett - mondta az alezredes.

- Idegességnek nyoma sem volt rajta - felelte az egyik elhárítótiszt.

- Nem volt útközben bőbeszédű?

- Jelentem, nem... Még csak közömbös dolgokról sem beszélt.

- Egyszer vagy kétszer szólalt meg - vetette közbe a másik tiszt -, akkor is a hidegre panaszkodott.

- Dohányzik?

- Igen - mondta az előbbi kísérő -, de alig gyűjtött rá. Mi többet szívtunk.

Pintér hazaküldte a két embert, és főnökéhez sietett referálni.

- Kezdjünk hozzá - mondta az ezredes.

Nem titkolta izgatottságát.

- Szeretnék már valamelyest tisztán látni ebben a dologban.

Az elhárítófőnök és Pintér a kihallgatószoza mellett levő helyiségben foglalt helyet. A vastag szőnyeggel borított szoba berendezése négy fotel és egy dohányzóasztal volt. Az egyik falat részben jókora üvegtábla helyettesítette. Ezen átláttak a kihallgatószozába, de aki ott volt, csak egy nagy falitükröt láthatott a falon. Innen észrevétlenül figyelemmel kísérhették a kihallgatandó személyt, minden mozdulatát, arcának minden rezzenését. A szobában nyugodtan beszélhettek, hang innen nem szűrődött ki, de a másiktól még a nesz is jól áthallatszott.

Beleznay Benedek Viktor főhadnaggyal érkezett a kihallgatószozába. Kisvártatva bevezették Zimmert. A két elhárítótiszt bemutatkozott, és helyet kínáltak a férfit.

A negyvenkét éves Zimmer Lajos kisportolt természetű, magas férfi volt. Erősen kopaszodott, ennek ellensúlyozására hosszan lenyúló, széles barkót viselt. Tömzsi fülével, vastag nyakával, lapos orrával kiszolgált birkózó benyomását keltette. A közönséges arc nem tükrözött erős szellemi tehetséget. Mozdulatlanul ült a széken, karját ölébe ejtette.

Benedek főhadnagy előbb egy sor személyi jellegű kérdést tett fel, amelyek között szerepelt az ötvenhatos távozásának oka is. Majd hosszan faggatta a férfit kinti életkörülményeiről.

Zimmer elmondta, hogy ötvenhatot megelőzően itthon mint lakatos dolgozott, és kalandvágyból távozott külföldre. Az elmúlt évek alatt bejárta egész Európát, de sehol sem találta a helyét, így nem vert gyökeret. Volt dokkmunkás Marseille kikötőjében, utcaseprő Amszterdamban, piaci hordár Párizsban, kidobólegény a Montmartre egyik lebuájában, aztán Olaszországba tette át székhelyét: két évig egy

utcalány kitarottja - volt Padovában, míg tartózkodási engedélyének lejártja miatt a csendőrök ki nem toloncolták. Ismét Franciaország következett, a tengerpart. Három évet töltött ott.

- Dolgozott? - kérdezte a főhadnagy.

- Igen.

- Mit?

- Úszómester voltam - mondta. - Közvetlenül a parton, egy négyméteres torony tetején ültem, kezemben távcsővel, és a lubickolókat figyeltem. Ha valaki túl messzire úszott vagy fuldokolni kezdett, riasztottam a motorcsónakot. Persze, ha a közelemben lett rosszul valaki, azt nekem kellett kihúzni... Minden jól ment, de aztán megbuktam.

- Megbukott?

Zimmer most első ízben elmosolyodott.

- Ugyanis egy alkalommal magamnak kellett volna intézkedni. Egy öregasszony kissé beljebb merészkedett, a hullám átcsapott fölötte, mire bukdácsolni kezdett, mint a kacska, hol feljött, hol lemerült. Lemásztam a létrán, és begázoltam a vízbe... Már majdnem elértem az öregasszonyt, alig voltam tőle három méterre, amikor megtorpantam, és nem mentem tovább... Alföldi gyerek voltam világéletemben, nem tudok én úszni, kérem. A víz az államig ért, már egy lépést sem tehettem. Az öregasszony a szemem előtt fulladt meg. Óriási ribillió lett a dologból, kis híján lecsuktak. Amikor megtudták, hogy nem tudok úszni, felmentettek, de a tulaj, az fizetett, mint a köles. A pénzbüntetésen kívül, amit azért kapott, mert amikor felvett, elmulasztotta a levizsgáztatásomat, még kártérítésre is kötelezték. Az öregasszony hozzátartozói egész szép summát zsebeltek be, nyomban elapadt a könnyük, amikor közölték velük, mennyit kapnak... Azt mondják, ilyen még nem volt a Riviérán, hogy valaki úsznitudás nélkül három évig úszómesterkedjen.

Benedek főhadnagy hirtelen más irányba terelte a beszélgetést.

- Hány nyelvet beszél? - kérdezte.

- Az anyanyelvemen kívül franciául és németül. Valamennyire olaszul is, de azzal a hadarással, ahogy ők beszélnek, nem tudtam soha megbirkózni... Az angolt viszont megértem, de ha válaszolnom kell, csak gagyogok.

- Ezeken a nyelveken ír is?

Zimmer megvakarta a fejét.

- Hát kérem - kezdte -, jól írok és olvasok franciául, németül is jól olvasok, de nagyon gyengén írok...

Az elhangzottakat magnetofon rögzítette, de a főhadnagy is feljegyezte a nyelvtudást.

Zimmer tétován megszólalt:

- Ha akarja, kipróbálhat...

- Egyelőre szükségtelen - mondta Benedek.

- Szeretnék rágyújtani.

Beleznay cigarettát kínált, és tüzet adott.

A másik szobában Bana Dénes ezredes és Pintér Béla alezredes feszülten figyelte a tüköruvegen át a kihallgatást.

- Kíváncsi vagyok, melyik kémszervezet kerítette a hálójába - jegyezte meg az elhárítófőnök.

- És egyáltalán mivel - tette hozzá Pintér.

- Úgy van. Ez talán még érdekesebb lehet.

- Különben, nem egy északombájn - mondta az alezredes, és cigaretta után kotorászott a zsebében. Bana megelőzte, és a sajátjából kínálta.

- Azért csak vigyázzunk, Béla - fújta hosszan maga elé a füstöt az ezredes. - Ez az ember alaposan kidörzsölődött odakint. Azok nem olyan rövidlátók, hogy ne vegyék észre a gyengéjét. Hátha pont ilyen emberre volt szükségük. Egy ilyen vagányra. Mert ez a Zimmer vagány tetőtől talpig... Úszómester!

Pintér is nevetett.

- Persze, ezért nálunk sem kell a szomszédba menni. Itt is akadt olyan főmérnök, hogy még csak technikai képzése sem volt, mégis évekig ellátta a munkakörét, és felvette a főmérnöki fizetést. Ultizni viszont tudott, és ez elég volt ahhoz, hogy egész szépen haladjon előre...

Elhallgattak, mert folytatódott a kihallgatás.

Benedek főhadnagy most az NSZK-ban eltöltött időről faggatta a férfit. Zimmer hosszan ismertette, mivel foglalkozott, hol, kiknél dolgozott. A főhadnagy igen sokszor rákérdezett.

Végül Zimmer megunt a dolgot, és kifakadt:

- Miért nem a jövetelem célja érdekli magukat?

- Arra is sor kerül majd, Zimmer úr - válaszolt nyugodtan a főhadnagy. - Azt azonban meg kell értenie, hogy az életkörülményei is fontosak. Hogy bizalommal legyünk ön iránt, meg kell ismernünk. Ne higgye, hogy ez valami furcsaság, nálunk ez a dolgok menete.

- Értem - biccentette meg kopaszodó fejét a férfi -, de szeretnék minél előbb túl lenni ezen az egész dolgon. Biztosítékot kapni, hogy nem lesz semmi bántódásom, és itthon maradhatok, befogadnak.

Benedek és Beleznyay egyszerre bólintott.

- Zimmer úr! - mondta az őrnagy -, nem hinném, hogy ennek bármi akadálya lenne, ha őszintén beszél a továbbiakban is.

A férfi szeme kikerekedett, kezét a mellére szorítva, kétségbeesetten mondta:

- Higgyenek nekem, uraim! Én csak őszintén beszélhetek. Minek is hazudnék, hiszen végleg itthon akarok maradni. Elegem volt a csavargásból... Még azt is bevallom, hogy odakint le voltam csukva, és ennek később következményei lettek, nagyrészt ennek köszönhetem, hogy most itthon vagyok, és magukhoz fordulok.

Pillanatnyi csend következett.

- Miért volt lecsukva és hol? - kérdezte Benedek főhadnagy. Zimmer elnyomta a cigarettát.

- A franciáknál ültem. Lyonban - kezdte lassan. - Nyolc hónapot kaptam lopásért... Amikor a Riviéráról eljöttem, Párizsban kötöttem ki. A Montmartre egyik csehójának az éjjeli portása már régebről jó haverom volt. Nála húzódtam meg, igen le voltam égve, egy árva vasam sem volt. A haver azt mondta, hogy tud egy jó melót. Egy külterületi villát kellene "meglátogatni". Hallani sem akartam róla. A tekergésem alatt sok ilyen ajánlatot kaptam különféle pasasoktól. Marseille-ben három spanyol vendégmunkás két napig fűzött, hogy tartsak velük, hazavágnak egy cigarettával tömött raktárt. Nem mentem bele. Ez a portás itt Párizsban végül mégis rábeszélte a balhéra. Zsongott körülöttem, és állandóan azt döngöcsélte, hogy megszédítem magam, a kockázat pedig minimális, mert a kertre nyíló

hátsó ajtónak egyszerű zára van. Aztán még egy másik cimboráját is rám kötötte, hogy ketten csináljuk meg. Valami Pault. Igen cinege pali volt, és állandóan a körmét rágta. A vizsgálat során tudtam meg, hogy ez a Paul, aki annyira izgult, kötetekre való aktával duzzasztja a párizsi rendőrség fellegvárát, a Quai des Orfèvres-t. A harminhét évéből már húszat börtönökben töltött. Sőt ott is született, mert az anyja éppen markecolás miatt ült, amikor világra hozta. Az alvilág Peches Kórónak hívta ezt a Pault, mert állandóan lebukott... Ebben volt is valami, mert én is neki köszönhettem, hogy megjártuk ezzel a dologgal...

Szóval én, szerencsétlen marha, nekimentem ennek a balhénak. A villa a Bois de Boulogne mellett volt. Simán bejutottunk, és alig egy óra alatt szépen felpakoltuk a szajrét. Egy csomó ezüst és négy bunda ütötte a markunkat. Jó kövér nagysága lehetett a tulaj. Egy-egy bunda akár az elefántot is betakarta volna, láttukra egyszerre eltűnt a lelkiismeret-furdalásom. Óvatosan kimásztunk a kerítésen, majd azon tanakodtunk, merre is talpajunk haza a batyuval. A sarkon Paul azt mondta, forduljunk jobbra. Én legszívesebben balra tartottam volna, mert kihaltabb környéken vezetett az út, de ő szívéskodott, hogy a Porté Dauphine felé menjünk, mert a Place de la République-en nyitva van egy italmérés, ott dolgozik a nője, akinél az egész szajrét lerakhatjuk.

És a Porté Dauphine-nél levő taxiállomásnál buktunk le. A sötétből két rendőr lépett elénk. Nálam a szörmebatyu volt, Paulnál egy bőröndben az ezüst. Nyomban gyökeret vert a lábam, de nem úgy az övé: sarkon perdült és uzgyi. A bőröndöt cipelte egy darabig, a sok eszcájg csörömpölt, mint a tejeskocsi, aztán eldobta. Ez volt a szerencséje: az üldöző rendőr felbukott benne. A mérgeket, hogy Paulnak sikerült egérutat nyerni, rajtam töltötték ki. Mire bekísértek a Quai des Orfèvresbe, olyan monoklik voltak a szemem alatt, hogy az ügyeletes rendőrfelügyelő rám förmedt, vegyem le a napszemüvegemet. A cinege társamat is elfogták két nap múlva. Semmiről sem akart tudni. Megjátszotta a hülyét, ahányszor ki akarták hallgatni, nekiesett a bútoroknak, törölte a port, közben azt ordibálta, hagyják békén, neki ez a dolga. A szembesítésnél engem sem akart megismerni, azt mondta, egy szekrény vagyok. Aztán egy üres szobában, ahol nem volt miről letörölni a port, magához tért, és ugyanúgy elmondott mindent, ahogy én... Lyonban, ahol nyolc hónapot leültem, megismerkedtem egy némettel. Franz Beckelnek hívták. Alacsony termetű, izmos fickó volt, vörös, szinte lángoló üstökkel. Az utolsó héten kerültünk össze. Állítólag csempészésért ült négy hónapot, összebarátkoztunk, és amikor együtt szabadultunk, vele tartottam. Ő szerzett nekem állást egy frankfurti benzinkutasnál, aztán eltűnt, azt mondta, dolga van, és nagyobb pénz után néz.

Hónapokkal később felkeresett. Egy öregasszonynál laktam albérletben. Éppen este volt. Franz elegánsan ki volt öltözve. Volkswagennal jött Münchenből, azt mondta, az övé, sikerült egy üzlete. Meghívott, tartsak velem, szétnézünk kicsit a lokálokban...

Hajnaltájt a fejem elnehezült a sok italtól, és hazamentünk. Nálam aludt, azt mondta, másnap továbbáll. De maradt, és következő este ismét nyakunkba vettük a mulatóhelyeket. Ez így ment egy héten át, minden este nekifeszültünk a pohár fenekének. Napközben néha olyan fáradtság jött rám, hogy a benzinkútnál alig bírtam a csövet felemelni.

Franz Beckel, amilyen váratlanul érkezett, olyan hirtelen tűnt el. Csupán egy cédulát hagyott hátra azzal, hogy rövidesen jelentkezni fog. Nem hittem, hogy valaha is látom még őt az életben, de pár napra rá ismét beállított. Azt mondta, szívességet kér tőlem, menjünk Münchenbe, és ott egy kicsi csomagot vigyek el a megadott helyre. Faggattam, miért nem ő viszi. Azt felelte, hogy én idegen vagyok, az ő arcát meg nagyon is jól ismerik a környéken. A csomag alig volt nagyobb egy mosóporos doboznál. Franz azt mondta: kétezer dollár van benne, egy igen becses csempészárú taksája. És hogy tudja, hogy a pénzzel nem fogok lelépni. A továbbításért száz márkát ajánlott fel. Nem akartam elfogadni, a barátod vagyok, mondtam, meg hogy egy héten át piáltam az ő pénzén, de rám erőszakolta: ez a postás taksája, ő is ennyit kapna.

Délután értünk Münchenbe. Az Ambassadorban szálltunk meg. Ez amolyan garniszálló a belváros

peremén. Meglepetésemre Franz csak nekem vett ki szobát. Azt mondta, ő máshol alszik, és kacsintott. Elment, csak estére tért vissza. Kezembe nyomta a csomagot, és számba rágtta az utat, hogy hová menjek, kit keressenek, kinek adjam át.

Egy darabig elvitt a kocsiján, aztán kirakott. Miközben ballagtam és az utcatáblákat néztem, állandóan ismételttem magamban a címet, hogy el ne felejtsem: Herr Zeisler, Felding Strasse negyvenkettő. Az egyik sarkon végre észrevettem a keresett utcatáblát. Alighogy befordultam, megragadták hátulról a vállamat, és megpenderítettek.

Magas, széles vállú férfival találtam szemben magam. Mélyen előretolt kalapja árnyékot vetett az arcára... Rendőrség - sziszegte. - Ide azt a csomagot. A cucc a hónom alatt volt, barna csomagolópapírban, spárgával átkötve. Az ismeretlen mindkét karomat fogta, de éreztem, szorítása már nem olyan erős, mint az előbb volt. Valami olyasmit nyöghettem, hogy mit akar, mert rám mordult: "Majd odabent mindent megtudsz. Ezért legalább öt évet kapsz." Belém villant a lyoni nyolc hónap keserősége... Még hogy öt évet üljek? Inkább kergessenek ki a világból, hajszoljanak az Interpol kopói az Északi-sarktól a Déliig. Ez az öt év említése úgy hatott rám, mint űrhajóra a begyújtott rakéta. Hirtelen kirántottam magam, eldobtam a csomagot és eliramodtam.

Vártam a fogdmeg ordibálását, de csak futó lépteim zaja adta a kíséretet fűjtatásomhoz. Anélkül, hogy megálltam volna, hátratekintettem. A sarkon, ahol elkaptak, sötét tömeg feküdt a járdán. Nem tudtam, mi történhetett. Arra gondoltam, a váratlan fordulatól annyira meglepődhetett, hogy rosszul lett.

Így sikerült meglépnem. Egy nagy kört írtam le a városban, aztán óvatosan az Ambassadorhoz kerültem. Sehol egy gyanús alak, sehol egy rendőrkocsi. Lassan sétáltam a bejárat felé. Gondoltam, itt biztonságban vagyok, hiszen nem tudják sem azt, ki vagyok, sem azt, hol található meg. Átkoztam magam, amiért elvállaltam ezt a szívességet, és szidtam Franzot. Alig voltam pár lépésre a bejáratától, hirtelen pisszegést hallottam. A mellettem levő kapu alatt egy fiatal fiú állt, a szálló alkalmazottainak szürke ruhájában. Rémllett, hogy már láttam megérkezésünkkor. "Uram - súgta felém a fiú -, ne menjen be. Várják a detektívek. Az árut megtalálták a párna alatt."

Kiderült, hogy kábítószeret találtak. Kokaint. Egy fél kilót a szobámban levő fejpárna, alatt. Abban a csomagban is az lehetett, amit otthagytam a detektívnek.

Lyonban, a börtönben egyszer azt mondta nekem egy öreg vagány, ha éjjel nincs szállásom, és a rendőröket el akarom kerülni, se leülni, se várakozni, se meghúzódni valami félreeső helyen nem szabad. Ez egyenlő az elkapással. Sietni kell. Összevissza menni, de állandóan sietni, mintha munkába vagy haza igyekezne az ember.

Egész éjjel összevissza mászkáltam Münchenben, mint valami megszállott. Rendőrökkel is találkoztam, de rám se hederítettek. Közben az esélyeimet latolgattam. A nevemet nem tudhatták, hiszen a szállóban még nem írták be a könyvbe, amikor megérkeztünk. A detektív, aki a sarkon elkapott, sem tudhatja. Talán személyleírást adhat, na de milyet? Egy pillanat tört része alatt játszódott le az eset. Egyedül az aggasztott, hogy Franz Beckel ismert. És hogy egy szemét alak, abban most már semmi kétségem nem volt. A szállodai fiú, aki figyelmeztetett, Franzra hivatkozott. Tehát Franz értesített rajta keresztül, hogy kerüljem el a csapdát. De hát kitől tudták meg azt, hogy az Ambassador melyik szobájában van a kokain a párna alatt? Kitől? Csakis Franztól.

Franz feladott engem, és mégis megmentett, hiszen figyelmeztetett!

Végül is azzal nyugtattam meg magam, hogy nem is az én bőrömrre megy a játék. Akik feladtak, Franzot adták fel. Akik most üldöznek, Franz Beckelt üldözik. Engem Franz nem adott fel sem a rendőrségnek, sem ellenfeleinek. Arról, hogy engem kért meg a küldemény továbbítására, nem tudhattak azok, akik most a rugókat mozgatták. Azt hitték, Franzot mártják be, a rendőrség őt fogja elkapni. Franz Beckel tud mindent, de vajon ő hallgat-e a jövőben is? Nem mentem vissza Frankfurtba.

Gondoljon a háziasszonyom, amit akar, árusítsa ki a holmimat, talpra álltam már egy szál hálóingben is. Az iratok mind nálam voltak, és a zsebemben száz márka lapult. Gondoltam, a benzinkút tulajdonosa sem ejt utánam könnyeket, legfeljebb káromkodik egyet, ha nem talál a helyemen...

Zimmer Lajos kifújta magát, cigarettára gyújtott, és vizet kért. Bana ezredes a másik szobában Pintérhez fordult.

- Fogadjunk, hogy ennek alapján fogják később beszervezni - mondta.

- Az ezredes elvtárs nyert. Nekem is ez a véleményem - felelte az alezredes. - És ez azt jelenti, hogy az egész kokaindolog, a tettenérés meg a többi, mind kombináció. Lehetetlen helyzetet készítettek elő Zimmernek. Ő pedig belement.

- Erről a Franz Beckelről mozaikképet kell készítenünk. Majd Zimmer elmondja, hogy néz ki.

A mozaikképet személyleírás alapján készítik. A világ valamennyi rendőrsége használja ezt a módszert. Az arc külön részeiből állítják össze, a szemtanúk szavai alapján. Sok esetben tökéletesen élethű arcképet dokumentálnak így a kérdéses személyről.

- Ezek szerint ez a Franz valamelyik kémszervezet ügynöke - jegyezte meg Pintér.

Az ezredes serényen bólogatott:

- Úgy van! Ő volt az eszköz a láthatatlan kezekben, amelyek Zimmer a csőbe húzták. Utolsó héten találkoztak csak a börtönben. Vajon miért nem látták egymást előbb, hiszen Franz Beckel azt mondta, négy hónapot ült... Közös étkezés, közös séták, esetleg filmvetítés az egész társaságnak, és ők mégsem látják meg előbb egymást.

- Mert Franz nem is ült. Tehát hazudott.

- Igen. Csak az utolsó héten költözött be a börtönbe, és éppen Zimmerrel egy cellába helyezték. Bőven volt idejük beszélgetni... Zimmer mesélt, Franz továbbította a hallottakat megbízóinak, azok pedig ellenőrizték... Egyet azonban nem értek, és talán ez a legfontosabb. Bosszantó, ha az ember éppen a legfontosabbat nem érti.

Pintér alezredes kérdően nézett főnökére.

- Miért éppen ezt a Zimmerrel választották ki? - folytatta az ezredes. - Miért kellett nekik egy büntetett előéletű fickó? Mert hogy ilyenre volt szükségük, az nem vitás egy percig sem. De egy vagány szavában mennyire lehet bízni?

- Édeskeveset.

- Úgy van - hagyta helyben az ezredes -, mert ha egy ilyen vagányt csőbe is húznak, egyszerűen továbbáll. Kőd előltem, köd utánam, elvégre Európa elég nagy.

Pintér hosszan töprengett.

- Pedig valami indokolta, hogy éppen rá esett a választás - mondta.

- Persze, hogy indokolta valami, hiszen a kiválasztás alapos indoka szinte alapszabálya ennek a munkának. Lehetetlennek tartom, hogy ettől az alapszabálytól éppen most eltértek volna. Az ellenfeleink nem tapasztalatlan nyulak, hanem nagyon is körmönfont rókák, ezt már nemegyszer éreztük a bőrünkön. Ha ők úgy látták jónak, hogy az elvégzendő munkára Zimmerrel kell kiválasztani, akkor ennek fontos oka lehetett.

Zimmer Lajos albérletet keresett Münchenben. Arra gondolt, meghúzza magát, míg az eset által felvert por elül. Ugyanis a másnap reggeli újságok címdoldalon hozták, hogy a müncheni rendőrség egyik felügyelője, aki kábítószerügyben nyomozott, tettenért egy férfit, ez azonban leütötte őt és elmenekült.

Azonnal átfésültek a város szállodáit, és a személyleírás birtokában gyanúsak találtak az Ambassador hiányzó vendégét. Átkutatták a jelzett szobát, ahol egy csomag kokainra bukkantak. Az ismeretlen férfinak, aki a felügyelőt leütötte, nyoma veszett - írták az újságok -, de lankadatlan erővel hajszolják.

Zimmernek este jutott az újság a kezébe. Éppen egy büfében falatozott. Ijedten félbehagyta az étkezést, hazarohant albérleti szobájába, hogy elhozza a kabátját, és örökre elhagyja a várost. Itt érte a legnagyobb meglepetés. A szobában két ismeretlen férfi fogadta, revolverrel a kezében. Zimmer azt hitte, detektívekkel áll szemben, és menthetetlenül lebukott. Nagy volt a csodálkozása, amikor látta, hogy azoknak egyáltalán nem sietős a dolguk. Leültették, a fegyvert a zsebükbe rejtették, majd azt mondták, mutatnak valami érdekeset.

Zimmer Lajos egy sorozatfényképen láthatta müncheni tartózkodásának minden mozzanatát: a szállóban, csomaggal a hóna alatt az utcán, sőt azt a pillanatot is, amikor a sarkon egy férfi hátulról a vállára teszi a kezét. Mindezt titokban vették fel róla, természetesen úgy, hogy a barát, Franz Beckel minden esetben háttal állt a képen. Felismerhető csak Zimmer volt.

Az ismeretlenek megmagyarázták neki, hogy amennyiben nem teljesíti kívánságaikat, az egész anyagot és őt is átadják a rendőrségnek.

Zimmer tudta, hogy a kábítószerért súlyos börtönbüntetést kaphat, és hiába mondana bármit, nem hinnének neki. Világosan látta azt is, hogy ezt a csapdát készakarva állították fel, és Franz tevékenyen közrejátszott ebben. De kik és miért tették ezt vele? - erre akkor még nem talált magyarázatot. Teljesítette az ismeretlenek kérését: vallomást írt, beismerve, hogy kábítószer akart továbbítani. Csak ezután közölték vele, hogy a Német Szövetségi Köztársaság hírszerző szolgálatának az ügynöke lett, és súlyos retorziót helyeztek kilátásba, ha megkísérli a szökést vagy kijátssza megbízóit, ötszáz márkáról szóló csekket tettek az asztalra, és azzal távoztak, hogy majd értesítést küldenek.

Zimmer, mintha fejbe ütötték volna, napokig szédelgett, míg megemésztette a történeteket. Még mindig nem tudta, mire akarják felhasználni, mi lesz a feladata. Az első pillanatban világáá akart futni, de észrevette, hogy figyelemmel kísérik, ellenőrzik minden lépését.

A kihallgatószoa falióráján tizenegy óra volt, amikor Zimmer Lajos vallomásában rátért a konkrét feladatára:

- Egy hónap múlva a két ismeretlen férfi megjelent a lakásomon. Este volt már. Kocsiba ültettek, kalapomat az arcomra borították, mintha részeg lennék, és elindultunk. Semmit sem láttam. Egy órai kocsikázás után egy villa előtt fékezett a kocsi. Teljesen sötét volt... Itt találkoztam egy nagyon sovány, idősebb férfival. Udvariasan viselkedett, és tökéletesen beszélt magyarul. Szárazon közölte velem, hogy haza kell utaznom Magyarországra... Észrevette riadalmamat, mert nyomban hozzátette, hogy csupán egy üzenetet kell átadnom, máris jöhetnek vissza. A kockázat úgyszólván minimális... Mégsem akartam vállalni. Talán mindenbe beleugrottam volna, de kémkedni, azt mégse... Dühösek lettek, kiabáltak, fenyegetőztek. Nem volt más választásom, beleegyeztem. Adtak egy használt Volkswagent, amelybe húszezer forintot dugtak el, felöltöztettek, kezembe nyomták az útlevelemet, és nagy sebbel-lobbal azonnal útnak indítottak... Másnap délelőtt már az autópályán voltam, Bécs felé.

A kihallgatáson részt vevő Beleznay Gábor őrnagy, hirtelen támadt gondolatától vezérelve, közbeszólt:

- Mondja csak, Zimmer úr, maga mikor határozta el, hogy hazaérkezése után önként jelentkezni fog? Hiszen mihelyt átlépte az országhatárt, máris bekopogtatott az útjába eső első megyei rendőr-főkapitányságra.

Zimmer ismét mellére tette az egyik kezét.

- Kérem, higgyék el, hogy már odakint elhatároztam: nem megyek vissza, menedékjogot kérek, és

felfedem az illetékesek előtt az egész dolgot.

A másik szobában Bana ezredes helyeslően bólogatott...

- Tudja, hogy Nyugaton bármelyik kapitalista országban kérhetik az elfogatását a Német Szövetségi Köztársaság rendőri szervei a kábítószerügy miatt?

- Igen - bólintott Zimmer. - Odakint lehetlenné tették a helyzetemet, csak úgy ugrálhatok, ahogy ők húzzák a talpam alá... De itthon már nem. Őszintén felfedek mindent, és ez büntetlenséget biztosít a magyar törvények alapján... Nyugodtan most már csak itthon élhetek... Vagy mégsem? - kérdezte nyugtalanul.

- De igen - felelte az őrnagy. - De ne feledje, hogy segítenie kell a továbbiakban is... Folytassa a vallomását. Azt mondja el, mit tartalmaz az üzenet, és kinek szól.

Zimmer megint cigarettára gyújtott.

- Budapest, első kerület - hadarta -, Úri utca negyvennégy, Boldizsár Lajos... Kettőt csengetni, aztán a szöveg "Egy Éva nevű lányt keresek, azt mondta, itt lakik." Mire a válasz: "Itt nem lakik semmilyen Éva nevű nő. Régebben egy Klári nevű takarítónő járt ide, és még most is tartozik száz forinttal." Erre én: "Maga téved, nem száz forintról volt szó, hanem csak ötvenről." Ez az ellenőrzés, utána lehet beszélni.

Benedek főhadnagy feszülten előrehajolt ültében.

- És mit tartalmazott az üzenet? - kérdezte.

- Hogy a zé-iksz-hét fontos és érdekes - felelte. - De hogy mit jelent, arról fogalmam sincs.

A másik szobában mintha bomba robbant volna. Az elhárítófőnök felpattant a fotelból.

- Ez lehetetlen! - kiáltott fel fojtottan. - Lehetetlen, hogy a véletleneknek ilyen játékok legyenek...

Pintér alezredes döbbsen hallgatott. Akárcsak a főnökét, őt is rendkívül meglepték a hallottak. A tükörüvegen át jól látta, hogy odaát Belezny őrnagy is alig tudja titkolni meghökkenését.

Csupán két ember volt teljesen nyugodt. Benedek Viktor főhadnagy és Zimmer Lajos. Ők egyáltalán nem tudtak arról, hogy ez a ZX-7 egyszer már felcsigázta az elhárítás érdeklődését.

Az ezredes, miután magához tért meglepetéséből, azonnal intézkedett:

- Az emberek hol vannak?

- Jelentem, a szobámban várakoznak.

- Ellenőrizték a címet és a nevet.

- A különleges csoport is készüljön? - tudakolta az alezredes. Az elhárítófőnök a homlokát ráncolta.

- Igen - felelte. - Álljanak rá erre a Boldizsárra, és maradjanak a nyomában. Végre kezünkben van egy szál, amelyet végiggombolyíthatunk...

Pintér sietve távozott, hogy végrehajtsa az utasítást. Bana töprengve ült vissza a fotelba. Egy sejtés motoszkált benne. Egy sejtés, amely kezdte mind jobban a hatalmába keríteni. Nyugtalan mozdulattal cigarettára gyújtott.

- Ha nem magam hallottam volna, talán el sem hinném - mormogta maga elé.

Valahol deket kongattak...

- Azt hittem, előbb végzünk - mondta a fiatal százados. A rendőri bizottság vezetője lévén, egyedül ő viselt egyenruhát.

A fürdőszobában csobogott a víz: az orvos mosta a kezét. Most éppen kiszólt az ajtón:

- Éppen annyi tennivalónk volt, amennyit elvégeztünk. Se több, se kevesebb.

A százados a széles ablaknál állt, és az alatta elterülő budai városképet nézte. A háztetőket vastag hótakaró borította, a kéményekből felszálló füst egybeolvadt a piszkosszürke éggel.

A szobában tébláboló nyomozók óvatosan kerülgették a földön fekvő holttestet, amely pokróccal volt letakarva.

Kint az előszobában a házfelügyelő toporgott egy lakó társaságában. Mindketten a nyakukat nyújtogatták befelé. Hatósági tanúk voltak a vizsgálatnál, és bár már végeztek, maradtak: a további fejlemények is érdekelték őket.

A lakás lépcsőháza nyíló ajtajában, amely sarkig tárva volt, hogy a minden pillanatban várható hullaszállítók lássák, hol van dolguk, egy férfi állt meg. Elegáns télikabátot viselt, kihajtott prémgallérral. Kíváncsian tekintett a lakásba.

Elsőnek a házfelügyelő vette észre, és azonnal a helyzet magaslatára emelkedett.

- Kit keres? - kérdezte hivatalos hangon.

A férfi csak bámult.

- Kit keres itt? - ismételte meg a házfelügyelő, és lépett egyet a férfi felé.

Amaz zavartan pislogott.

- Egy Éva nevű nőt - felelte, aztán gyorsan helyesbített: - illetve lányt... Évának hívják.

- Ebben a házban nem lakik ilyen nevű nő.

- Nem?

- Nem bizony - mondta magabiztosan a házfelügyelő.

A százados felfigyelt a szóváltásra, és eljött az ablaktól, hogy lássa, mi történik az ajtóban.

- Egy Éva nevű nőt keres - tájékoztatta a házfelügyelő. - Én nem ismerek itt semmilyen Évát.

- Tessék továbbmenni - mondta a százados.

- Menjen a dolgára - intett a férfi felé a házfelügyelő is. - Az urak rendőrök, ne zavarja őket.

A fiatal százados a házfelügyelőre nézett, mintha mondani akarna valamit, de aztán megfordult, és szó nélkül visszament a szobába. A férfi sarkon fordult, és lement a lépcsőn.

- Csak bámészkodott volna itt - magyarázta később a házfelügyelő a lakónak.

A télikabátos férfi ekkor már gyors léptekkel haladt az Űri utcán, majd átvágott az úttesten, és a legközelebbi sarkon befordult.

A szűk utcában egy befagyott ablakú Volga vesztegelt a járda mellett.

A férfi elsietett a kocsival, aztán hirtelen megtorpant, cigarettára gyújtott és eltűnt a legközelebbi

ház kapualjában. Kisvártatva egy alacsony férfi szállt ki a Volgából. Ráérősen begombolta a kabátját, körülnézett, és az előbbi férfi után ment.

A prémgalléros a kapualjban idegesen szívta a cigarettaját.

- Mi a helyzet? - lépett hozzá az alacsony férfi. - Valami baj történt?... Beszélj már.

Amaz mély lélegzetet vett.

- Boldizsár lakása tárva-nyitva, a szoba tele van emberekkel - kezdte izgatottan. - Azt hiszem, nyomozók. Egy egyenruhás százados bújt ki a szobából...

- Mit mondtál nekik?

- A szokásos szöveget.

- És?

- Mit és? - idegeskedett a másik.

- Gyanút fogtak?

A prémgalléros a fejét rázta. . - A házfelügyelő azt mondta, ilyen nevű nő nem lakik a házban. Ennyi volt az egész... Erre eljöttem.

- Előzőleg nem vetted észre a rendőrségi kocsit a ház előtt?

- Nem. Csak egy kék Nysa áll ott. Az alacsony férfi az ajkát rágta.

- A helyszínelők - mondta.

- Ezek szerint...

- Ezek szerint Boldizsárral történt valami - vágott közbe a másik. - Azonnal jelentem a dolgot az alezredes elvtársnak...

Az alacsony férfi kijött a kapualjból, és beült a Volgába, melynek ablakai mögött serény mozgolódás támadt...

Kis idő múlva egy nagy fekete Mercedes kanyarodott be az Űri utcába. Kis híján felcsúszott a járdára, de a vezetőnek sikerült egyenesbe hozni a kocsit, tovább iramodott, és a negyvennégyes számú ház előtt fékezett.

A kék Nysa még ott volt.

A Mercedes ajtaja felpattant, több férfi szállt ki, és besiettek a házba. Köpcös termetű, bajuszos férfi haladt elől, a lépcsőfokokat kettesével fogyasztotta.

A dübörgő léptek hallatára a házfelügyelő kinézett a nyitott ajtón.

- Itt vannak a hullaszállítók! - rikkantotta.

A bajuszos férfi egy mozdulattal félretolta útjából, és a lakásba lépett. A többiek megtorpantak a küszöbön.

- Pintér Béla alezredes vagyok a Belügyminisztériumból - mondta a köpcös.

Elővette zsebéből szolgálati igazolványát, és a viharos érkezésén meglepődött századoshoz fordult: - Ön a parancsnok?

A fiatalember az igazolványra tekintett.

- Alezredes elvtárs! - húzta ki magát. - Balogh János százados jelentkezem mint a helyszínelő csoport parancsnoka.

Pintér kezét fogott a jelenlevőkkel, majd pillantása megakadt a pokróccal letakart tetemen.

- Boldizsár Lajos? - kérdezte, bár tudta, mindez felesleges már.

- Igen. Ő az - felelte a százados.

- Elkéstünk - suttogta maga elé Pintér.

A százados leolvasta ajkáról a szavak értelmét.

- Mi, vagy önök? - kérdezte.

Pintér legyintett.

- Szeretnék magával négy szemközt beszélni. És az orvossal. Tájékozódni akarok a történetekről - mondta.

A százados szemével intett embereinek. A nyomozók kimentek a szobából, és behúzták maguk után az ajtót.

A rendőr-főkapitányságot reggel kilenc órakor értesítették telefonon a házból, hogy holtan találták a lakás gazdáját. Az esetet a takarítónő fedezte fel, aki minden héten éppen ezen a napon járt takarítani az egyedül élő férfihoz. Az idős nőnek kulcsa volt a lakáshoz.

A rendőri bizottság a harmincnégy éves Boldizsár Lajost a szobában levő fotelban találta, félig hanyatt dőlt testhelyzetben, lecsüngő karokkal. Teljesen fel volt öltözve, még a nyakkendője is rajta volt. A mellette levő dohányzóasztalon félig telt konyakosüveg kíséretében egy üres pohár állt, amelynek alján néhány csepp barnás folyadékot találtak. A pohár, illetve a folyadék kellemetlen, szúrós szagot árasztott, és ez valamilyen méregre vallott.

Dulakodásnak, kutatásnak nyoma sem volt a lakásban.

Az íróasztalon búcsúlevelet találtak a következő szöveggel: "Nem bírom tovább, pontot teszek a végére..."

A bűnügyi technikus a helyszínt átvizsgálva megállapította, hogy a konyakosüvegen, valamint az asztalon talált egyetlen poháron csak az elhalt ujjlenyomatai vannak. Kétséget kizáróan bizonyította azt is, hogy a búcsúlevelet Boldizsár maga írta, mert a helyszínen talált egyéb, tőle származó kézírásos feljegyzések írásmódja megegyezett a tragikus sorokéval.

Miután Balogh százados röviden ismertette a tényeket, az alezredes a rendőrorvoshoz fordult:

- Milyen méreggel végzett magával?

- Erre százszázalékos választ majd a boncolás ad, én azonban cíanra gyanakszom. Persze, a laboratóriumban megvizsgáljuk a pohárban maradt cseppeket is.

Pintér a dohányzóasztal fölé hajolt, és belszagolt a pohárba.

- Rettenetesen erős - fintorította el az orrát. - Ha ez valóban cían, ekkora adaggal egy csorda tehenet el lehetett volna pusztítani.

Az orvos meglepődött:

- Látom, ért a mérgekhez.

- Egy keveset.

Pintér a rendőrtisztek véleménye után érdeklődött. Elsőnek a rendőrorvos szólalt meg:

- A holttesten nincs semmiféle külsérelmi nyom.
- Tehát idegenkezűség kizárva?
- Jelenleg minden öngyilkosságra utal - vette át a szót a százados.

Pintér kínosan elmosolyodott.

- Ne értsenek félre - óvatoskodott -, nem érzem magam istenáldotta talentumnak, mi sem véletlenül jöttünk ide ilyen lóhalálában. Számunkra rendkívül gyanús ez a haláleset... Az lenne a kérésem, hogy a mi gyanúkat vegyék figyelembe, és ennek szemszögéből terjesszék ki a nyomozást az elhalt életkörülményeire, annak minden mozzanatára, felhasználva ürügyként a hirtelen halált. Véleményünk szerint itt valami meghúzódik a látszólagos dolgok mögött. Boldizsár munkahelyét viszont bízzák ránk. Ott nem kell eljárniuk.

A százados bólintott:

- Értem. Tehát úgy kezdjük, mintha gyilkosság történt volna... Az alezredes közbevágot:

- Ismétlem, ne értsen félre. Mi csak a gyanúknak adunk hangot. Az a véleményünk, ezt az embert fondorlatos módon eltették láb alól az utolsó pillanatban... Azért fondorlatos módon, mert látszólag minden öngyilkosságra mutat...

A százados beszólította a technikust, és utasította, hogy azonnal rendelje ki a laboratóriumi helyszínelő kocsit a korszerű nyomkutató eszközökkel.

- Megteszünk mindent, hogy teljesen tiszta képet kapjunk, amely vagy megerősíti az önök gyanúját, vagy pedig elveti. Felkutatjuk az összes mikronyomot a lakásban, a nyomozók pedig igyekeznek adatokat gyűjteni - mondta.

- Ha végeztek a munkával, kérem, tegyen jelentést az eredményről a Belügyminisztériumban. Várni fogom... Ezenkívül minden eshetőségre készen két elhárítótisztet itt hagyok, rendelkezzen velük belátása szerint.

- Értettem, alezredes elvtárs - húzta ki magát a százados. Pintérnek távozása előtt eszébe jutott még valami.

- Érdekelne, hogy körülbelül mikor állhatott be a halál - fordult az orvoshoz. - Tudom, hogy erre a legpontosabb választ természetesen majd a boncolás adja meg, de ön gyakorlatából fakadóan valami előrejelzést bizonyára tud már adni, ami megközelíti a valóságot.

Az orvos hosszan töprengett.

- A hullafoltok elterjedéséből és nagyságából ítélve, valamint feltételezve a ciánt, a halál beálltának időpontja mostantól számítva harminchat-harminchét órával ezelőtt lehetett.

Pintér gyorsan utánaszámolt.

- Tehát nem az elmúlt, hanem az azt megelőző éjjel derekán.
- Úgy éjfél tájt...

5.

Bana Dénes ezredes nem volt rózsás kedvében. Már értesült arról, hogy Boldizsár Lajos halott, így

Zimmer küldetése holtpontra jutott, és ezzel együtt az elhárítás is. A kudarc még fokozódott, miután megállapították Boldizsár munkahelyét és hivatali beosztását. A harmincnyolc éves férfi mint irattáros dolgozott abban a gyárban, ahol a közös KGST-program keretében a műbolygó energiaszolgáltató alkatrészeinek egyes műszereit készítették. A történetek után ahhoz nem fért kétség, hogy Boldizsár Lajos már ki tudja mióta, idegen hatalom ügynöke volt. Ezt nemcsak a részére érkezett üzenet támasztotta alá, hanem az is, hogy a ZX-7 jelzésű akta igenis létezett, és az ő kezén futott át. Egy fontos alkatrészt jelöltek így, de a szám kívül esett az elhárítás figyelmének körén.

Az elhárítófőnök a mulasztásért a felderítő-osztály vezetőjét okolta, aki sápadtan állt előtte. Az ezredes ketreche zárt oroszlánként sétált fel s alá, és egyfolytában korholta az őrnagyot:

- Ekkora baklövést nem engedhetünk meg magunknak. Most fuccs mindennek, és te vagy a hibás... Egyedül te, senki más!

Beleznay Gábor bátortalanul közbeszólt:

- Jelentem...

- Te nekem ne jelents semmit - mordult fel az ezredes. - Mit tudnál jelenteni?... Amikor az ismeretlen telefonáló jelentkezett, és erre a ZX-7-re hivatkozott, világos utasítást kaptál, hogy ellenőrizd ezt az adatot az ügyiratszámok között, a titkos jegyzékünkben, sőt azt is a füledbe rágtam, nézess utána az ipari katalógusban. És te mit jelentettél? Azt, hogy nem szerepel se itt, se ott. Mi pedig megnyugodtunk, és legyintettünk egyet. Erre kiderül, hogy a ZX-7 mégiscsak létezik, hogy ráadásul igen fontos államtitkot takar.

Az őrnagy mozdulatlanul állt a szoba közepén, csak a szeme rebbent néha.

Bana kifújta magát, és rágyújtott.

- Ül le - mondta megenyhülve.

Beleznay a fotelba süllyedt.

- Ott a cigaretta - mutatott a dohányzóasztalra az ezredes. - Gyújts rá.

Egy darabig még sétált, aztán maga is helyet foglalt.

- Mit akartál mondani? - kérdezte.

- Jelentem - kezdte habozva -, bizonyos változások megtévesztettek minket. Függetlenül ettől, nem magyarázkodni akarok, nem célom, hogy mentsem magam a felelősség alól...

- Milyen változás?

- Az a bizonyos alkatrész FMGB-123 jelzés alatt futott. Ez több alkatrészt magában foglalt, és együttesen a konkrét műszert jelenti. Azonban a gyárban az egyik alkatrészt beszámozták a rajzon ZX-7-tel. Ennek a műszaki leírása és a rajza a továbbiakban már mint ZX-7 szerepelt mindenütt. A mi nyilvántartásunkban szerepel az FMGB-123, de az utólagosan elnevezett ZX-7 nem... Nem vitás, mulasztást követtünk el: ha bizonyos időközönként ellenőrizzük a dolgokat, rájövünk a változásra, és a ZX-7-et is felvesszük a nyilvántartásunkba.

Az ezredes ujjaival beletúrt dús, ősz hajába.

- Majd elválík, milyen lesz a leve ennek a mulasztásnak, mert hogy le kell majd hörpintenünk, az biztos... Különben, biztos vagyok benne, hogy az ismeretlen telefonáló Boldizsár Lajos volt. A beszélgetést rögzítő magnetofonszalagot irattározta?

- Igen.

- Átküldjük Zimonyinak és megkérjük, állítson össze a beszélgetésből valami semleges szöveget.

Zimonyi alezredes a Belügyminisztérium technikai és laboratóriumi osztályának volt a vezetője.

Az elhárítófőnök mindjárt fel is hívta. Elmondta, miről van szó, és kérte, hogy a munkát azonnal végezzék el, s küldjék vissza az összeállított szalagot.

- Két embered menjen ki Boldizsár lakhelyére, és a házban, megbízható tanúk jelenlétében, csináljanak hangfelismertetést. Természetesen jegyzőkönyvezzék az eredményt - mondta az őrnagynak.

Délután lázas tanácskozássra ült össze az elhárítás vezérkara. Előzőleg Pintér Béla alezredes beszámolt az Űri utcában történekről.

A tények arra mutattak, hogy a nyugati kémszervezetek aktív munkába kezdtek, hogy az őket érdeklő fontos titkok birtokába jussanak. Elsősorban a műbolygó energiaszolgáltatásának műszereire kíváncsiak. Ezt alátámasztotta a Zimmer Lajos ügynök által küldött üzenet: a ZX-7. Az ismeretlen telefonáló, most függetlenül attól, hogy Boldizsár Lajos volt-e vagy sem, úgyszintén a ZX-7-re hivatkozott.

E tények ellenére az elhárítófőnöknek más volt a véleménye.

- Állítom, hogy tudnak róla vagy legalábbis sejtik a másik fontos munkánkat: a rakéta fokozatainak üzemanyagtartályát - mondta. - Ha a két munkát egymás mellé állítom, az utóbbi sokkal fontosabb, hiszen az egész nyugati rakétatechnika éppen ebben került hátrányba.

Pintér a jelenlegi tényeket nézte, és vitába bocsátkozott. Szerinte előbb a műbolygó energiaszolgáltatása után puhatolóznak, hogy ebből következtessenek majd a felbocsátás magasságára. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy a kémszervezet egyszerre két irányba építse ki vonalait és hálózatát.

Az ezredes is ragaszkodott a maga véleményéhez.

- Mit gondolsz - szegezte a kérdést a köpcös alezredesnek -, képtelenek talán egyszerre két irányban puhatolózni?... És ha már kiépített hálózatuk van? Boldizsár ténye mit mutat? Azt, hogy már be volt épülve. Mi a biztosíték, hogy nem folyik aknamunka már a másik szárnyon? Semmi.

- Hód nem jelzett még semmit, pedig ott van - jegyezte meg Pintér. - Különbösen is, ha az üzemanyagtartályok a fontosabbak számukra, akkor Zimmer küldetése félrevezető.

- És honnan tudod, hogy nem így van? - csapott le az ezredes. - Honnan?

- A tényekből...

- A tényeket lehet kreálni is... Szándékosan előidézni olyat, ami az elképzelésünket szolgálja.

Pintérben hirtelen olyan gondolat merült fel, amely teljesen ellentétes volt eddigi érvelésével. Valóban, ha az ellenfél szándékosan idézett elő olyan tényeket, amelyek makacsul egy oldalra utalnak, például arra, hogy csak a kevésbé fontos titok érdeklí őket, akkor ez már önmagában is gyanús.

- Ezredes elvtárs! Ha erre a következtetésre jutunk, akkor Boldizsár esetének vizsgálatában is a mostanival homlokegyenest ellenkező eredményre kell kilyukadnunk - jegyezte meg.

Bana elmosolyodott.

- Nézzük, mi is történt - mondta. - Az egyik ügynöküket mindjárt a karjainkba futtatták, amikor kiválasztották a beszerzésre, a másikat viszont most likvidálták, nehogy felgombolyítsuk a szálakat... Pergessük csak végig az eseményeket időrendi sorrendben. Egy ismeretlen telefonál, hogy bejelentést akar tenni. A ZX-7-re hivatkozik. Másnap érkezik kintről egy ügynök, aki bemegy az útjába eső első főkapitányságra, és feladja magát. És miről hozott üzenetet? A ZX-7-ről. Odakint tehát mindenáron azt akarják, hogy ez a tudomásunkra jusson. Zimmer Lajost szándékosan azért választották ki és

teremtettek számára kint lehetetlen helyzetet, hogy haza tudják küldeni, ő pedig arra kényszerüljön, hogy itthon is maradjon, tehát adja fel magát... Ezzel az üzenettel bárkit megbízhattak volna, és akkor nem kell ilyen nagy kombinációt végrehajtaniuk, mint Zimmer esetében. És miért ez a nagy erőfeszítés? Mert dezinformálni akarnak minket. Félrevezetni, hogy kijátsszák az éberségünket... A másik vonalon teljes a csend, Hód a lehető legjobb helyzetben van, és lesben áll... Visszatérve az előbbiekre: alig toppan be Zimmer, Boldizsár máris halott. Vajon miért kellett meghálnia? Mert ha elkapjuk, valamilyen kapcsolatára csak-csak fény derül. Állítom, csakis azért áldozták fel egy beépített ügynöküket, hogy minél tökéletesebben ráharapjunk a horogra.

- Ezek szerint Zimmer nem is tudja, milyen csalétek szerepét játszotta. Vagy talán mégis? - kérdezte Beleznaý őrnagy.

- Ő semmit sem sejtett - felelte az ezredes.

- Most mi lesz vele?

- Önkéntes jelentkezése alapján természetesen mentesül a következmények alól, és javaslatot terjesztünk fel, hogy kapja meg a hazatelepülést. Van egy nővére Pestlőrincen, akivel kintről is levelezett, annál húzza majd meg magát.

Pintér még ingadozott:

- Nehéz lesz olyan nyomot találni, amely kétséget kizáróan bizonyítja, hogy Boldizsár Lajost megölték.

Az elhárítófőnök vállat vont:

- Majd elválík. A lényeg az, hogy ne essünk bele a csapdába, és továbbra is éber figyelemmel kísérjük mindkét munkát... A rendőri bizottság vezetője még nem jelentkezett?

- Még nem.

- Azonnal vezesd hozzám, ha megérkezett.

Késő délután volt, amikor Balogh János rendőrszázados jelentéstétel végett megjelent a Belügyminisztériumban. Pintér alezredes nyomban a főnökhöz vezette a fiatalembert.

Az ezredes bemutatkozott, kezet rázott a századossal, és hellyel kínálta:

- Már vártuk. Nagyon kíváncsiak vagyunk a vizsgálat eredményére.

- Csak közvetett bizonyítékokkal szolgálhatok, de ezek sok mindent mutatnak - felelte a százados.

- Nekünk minden parányi adat nagy szolgálatot tehet.

A százados előjáróban megismételte mindazt, amit a helyszínen már elmondott Pintér alezredesnek, aztán rátért a legújabb fejlemények ismertetésére.

A lakásban korszerű technikai eszközökkel alapos kutatást végeztek olyan mikroanyag-maradványok után, amelyek az öngyilkossággal kapcsolatban lehettek, vagy a halál beálltának körülhatárolt időpontjában jöhettek létre, de szabad szemmel nem voltak láthatók.

Megvizsgálták a bárszekrényben levő poharakat, és a rajtuk talált por mennyisége alapján megállapították, hogy az egyiket, amelyiken nagyon kevés porszem volt, ugyanakkor használhatták, amikor az asztalon levőt, amelyben a mérég volt. Ezt még az is alátámasztotta, hogy a jelzett pohár üvegfalára tapadva több textíliaszál-maradványt találtak, mely nem régi eltörlésre utalt.

- Tudniillik, ha egy poharat eltörlönek, parányi textíliaszálak tapadnak az üvegre. Mivel a levegőnek kevés a nedvességtartalma, ezek a szálak lassan kiszáradnak, és leesnek a pohár faláról... A jelzett

poháron levő porszemeket négyszázas nagyításban számoltuk meg. Más poharakon sokkal több porszem volt.

- Tehát, ha egy poharat tisztára törölnék, és szekrénybe zárnak is, néhány óra múlva a láthatatlan porszemek máris kimutathatók rajta - summázta az ezredes.

A százados bólintott.

- Sőt, a porszemek mennyiségéből, ha van viszonyítási alap, következtetni lehet a használat idejére.

- Egy másik pohár.

- Igen, legalább egy másik pohár. A bárszekrényben bőven volt. Ahhoz nem fért kétség, hogy a búcsúlevelet Boldizsár Lajos írta.

Észrevették azonban, hogy a búcsúsorokat tartalmazó levélpapír kisebb, mint az íróasztalfiókban találtak. Mikroszkóp alá tették. A papír széle érdesnek látszott, tehát a levél felső részéből két ujjnyit levágtak. Ez arra engedett következtetni, hogy esetleg nem is búcsúlevélnek készült, Boldizsár talán tájékoztatás céljából írhatta valakinek, sőt megszólítással, amit később eltüntettek a levélről. A papírcsíkot azonban sehol sem találták. Arra is gondoltak, hátha Boldizsár maga vágta le, és a papírt elégette, de ezt elvetették, mert a házban központi fűtés van, így a lakásban nincs kályha.

Az előszobafal fogasának kárpitján egy hosszú, szőke női hajszálát találtak, feltehetően egy oda felakasztott kabát gallérjáról tapadt oda. A szakértő megállapította, hogy festett, eredeti színéről azonban fogalma sem volt. Az előszobafal melletti sarokban, a parketton tányér nagyságú nedvességfolt terjengett.

A fiatal százados felnézett jegyzetéből.

- Olyannak tűnt, mintha valaki az ázott esernyőjét odatámasztotta volna - mondta.

Az ezredes Pintérhez fordult.

- Azon az éjszakán, mikor az ismeretlen telefonáló jelentkezett, esett a hó? - kérdezte.

- Igen. Erre határozottan emlékszem, de ha dokumentálni kívánjuk, írásos véleményt kérhetünk a Meteorológiai Intézettől.

- Kérjünk - mondta az ezredes, és egy pillanatig elgondolkodva nézett maga elé. - Szőke nő... Okvetlen volt valakije Boldizsárnak, hiszen egyedül élt... Ezt a szőke nőt fel kell kutatnunk.

- A nyomozók puhatolóztak utána a házban - vetette közbe a százados.

- És?

- Mostanában nem láttak Boldizsárhoz nőt felmenni. Csupán fél évvel ezelőtt, egy késő este jött haza nővel. Az egyik lakó látta őket, de azt már nem tudta megmondani, hogy a nőnek milyen haja volt... Csak annyit jegyzett meg, hogy karcsú, magas, jó alakú. Majdnem olyan magas volt, mint Boldizsár.

- Tehát szőke nő jelenleg nincs?

- Jelenleg semmilyen nő nincs - szólt közbe Pintér.

Ismét a százados vette át a szót:

- A házba járnak szőke nők a második emeletre. Egy nyelvtanárhoz, aki órákat ad. Idősebb férfi az illető, ebből él.

- Nekünk olyan szőke nőre van szükségünk, aki ismerte Boldizsárt, és megfordult a lakásában. Hogy mikor, az más kérdés. Azt azonban nem hiszem, hogy az a női hajszál fél éve ott van a fogas kárpitján -

mondta az ezredes. - Ennek a Boldizsárnak vajon volt esernyője?

- Átnéztük a szekrényeket, de nem találtunk.

A takarítónő kihallgatása során elmondta, hogy Boldizsár Lajost igen félénk természetű embernek ismerte. Az ajtóra a két Wertheim-záron kívül, belülről két biztonsági láncot is szereltetett, és ha otthon volt, állandóan bezárkózott. Csengetésre egyből sohasem nyitott ajtót, előbb mindig kinézett a kémlelőnyíláson, és csakis ismerőst engedett be.

Azon a reggelen a takarítónő már megérkezése pillanatában meglepődött. Ugyanis, ha Boldizsár elment otthonról, mind a két zárat duplán rázárta. Most azonban hiába dugta kulcsát a nő a zárba, a nyelv nem akart elfordulni. Több hiábavaló kísérletezés után látta csak, hogy egyik zár sincs bezárva, csak becsapták az ajtót.

A százados felolvasta a boncolásról készült jegyzőkönyvet. A halál beálltának időpontja pontosan megegyezett a rendőrorvosnak a helyszínen közölt véleményével.

Bana ezredes magasba emelte a kezét.

- Ez éppen elég nekünk - mondta elégedetten. - Fogadok bármibe, hogy az ismeretlen telefonáló hangja, amelyet a magnetofon rögzített, megegyezik Boldizsár hangjával. És vajon miért nem jött be ígéretéhez híven azon az éjszakán? Mert végeztek vele!... Ugye, nincs a lakásban telefon? - kérdezte hirtelen a rendőrtisztól.

- Nincs...

- Ezek szerint nyilvános fülkéből hívott minket - mondta Pintér.

- Úgy van - dörzsölte össze kezét az ezredes. - Aztán hazament. Hogy miért, azt nem tudni. Lehet, hogy valamit magához akart venni, hogy a bejelentését megfelelően alátámassza, és valaki számára papírra vetett pár sort tettek magyarázatául.

Az alezredes most már csak egyet találgathatott:

- És vendége jött.

- Nem is akármilyen. Olyan vendég, akinek kedvéért Boldizsár levette a két biztonsági láncot, és kinyitotta az ajtót.

Mindketten tudták azonban, hogy ezek a találgatások még nem tények, hanem csak hipotézisek, amelyek nemcsak alapos ellenőrzésre szorulnak, hanem állandó elemzést igényelnek. Mindenesetre, ezek az adatok már valamik. El lehet rajtuk indulni, és több olyan pont is van már, amelyhez adatokat lehet csoportosítani

Csengett a telefon.

- Halló - vette fel a kagylót az ezredes. Feszülten figyelt. Amikor letette, arcán elégedettség áradt szét. - Beleznay jelentette, hogy a házban lakók közül több tanú állítja: a magnetofonszalagon rögzített hang Boldizsár Lajosé.

6.

A tavasz lassan közeledett. Bár a naptár márciust mutatott, állandóan hideg szél fújt, a hajnalok rendszerint fagyot hoztak. A kemény tél még mindenütt mutatta nyomát, a járdaszéleken felhalmozódott hókupacok piszkos masszává töppedve terültek szét, a tereken pedig éppen csak olvadt a jégtakaró.

Ezen a napon Kovács Tibor műszaki rajzoló a szokott időben letette a munkát. Kora délután volt még, négy óra múlt pár perccel. Kilépett a tervező vállalat kapuján, és egy pillanatig tétovázott, benézzen-e a Bella Italiába. Szerette ezt a belvárosi zenés presszót olasz ételeivel, hangulatos forgalmával. Olykor órákig elüldögélt törzshelyén, szemben a kávéfőzőgéppel, és nézte az embereket.

Kényelmesen átvágott a Vörösmarty téren.

Az eszpresszóban kellemes meleg fogadta. A csúcsgorgalom előtt érkezett, az ismerős asztalnál még nem ült senki. A ruhatárba adta felöltőjét, és belépett a helyiségbe.

A fekete hajú kávéfőzőnő, amint észrevette, igazított egyet a blúzán, és rámosolygott. Kovács a pulthoz lépett, köszönt.

- Üdvözlöm, Tibi úr! - viszonzta a nő felcsillanó szemmel. - Árulja el, hol bujkált, hogy egy hétig nem láttuk! - kérdezte hamiskásan.

- Dolgom akadt, Kláríka.

- Na nézze meg az ember, hogy mennyi dolga akad egyeseknek! Biztos valami új nő - mondta félre nem érthető pillantással.

Középmagas, teltkarcsú nő volt, gyakran kijött a pult mögöl, hogy formás combját megmutassa, amelyet reménytelenül próbált elfedni a két arasznyi, szűk szoknya.

Nem titkolta, hogy már régóta szimpatizál a magas, széles vállú, mindig elegánsan öltöző férfival. Tudta, hogy hol dolgozik, és sejtette, hogy nőtlen.

- Honnan veszi az új nőt? - kérdezte Kovács.

- Mintha le lenne strapálva...

- Úszni jártam.

- Maga így nevezi?... Úszni jární? - kacagott a nő, és megpróbálta a két pohárba egyformán szétméri a lefőzött kávé.

Mikor végzett, a pultra könyökölt, és a férfi arcába nézett.

Kovács láthatta, hogy nem visel melltartót.

- Mondja, Tibi úr, engem mikor rabol már el egyszer? - kérdezte.

- Az a véleménye, hogy el kellene egyszer rabolnom?

A nő lassan leeresztette a szemhéját, hogy annál tágabbra nyithassa csillogó szemét. Szép, mélybarna szeme volt.

- Legalábbis így illenek - lehelte.

- Csak egyszer?

- Jaj, ne lovagoljon már a szavakon, maga Casanova. Itt az elrabláson van a lényeg.

Kovács gondolt már erre. Talán egy hónapja történt: késő este volt, lassan zárórához készülődtek. A nő a pultra hajolva számolt, dús fekete haja előrebukott a homlokára. Akkor merült fel benne, mi lenne, ha megvárná és felcipelné a lakására. Nem kellett volna sokat vesződnie ezzel az érett nővel, akit harmincévesnek tartott, bár nem nézett ki annyinak. Hogy mégis miért állt el a szándékától, már nem tudta.

- Azt hiszem, Kláríka, úgy járnék magával, mint a martalócok az egyszeri lovaggal - mosolygott vissza.

A nő gyanút fogott, de a kíváncsiság felülkerekedett benne.

- Hogy jártak azok a martalócok, maga szélhámos?
- Nem kaptak a lovagért váltságdíjat....
- És?

Kovács vállat vont.

- Szóval csalódtak - vágta rá a nő. - Maga is ettől fél, Tibi úr?
- A csalódástól nem - felelte -, de a martalócokkal még ennél is szörnyűbb dolog történt.
- Mi lehet szörnyűbb a csalódásnál?
- Találja ki.

A kávéfőzőnőnek nem lehetett erős oldala a gondolkodás, mert türelmetlenül toppantott.

- Árulja már el azt a szörnyűséget!

Kovács mélyet sóhajtott.

- Nyakukon maradt a lovag, Klárka. Örökre és megváltoztathatatlanul. Most már őerte is járhattak rabolni.

Nevettek.

- Ó, maga szélhámos - szapult a nő -, hát attól fél, hogy a nyakán maradok?
- Én nem félek semmitől, de minden klasszikus példából levonom a megfelelő, mások kárán szerzett tapasztalatot.
- Maga csacsi. Nekem már van férjem...

Két vendég közben elfoglalta a kávéfőzőgéppel szemben levő kis asztalt. A nő szólni akart a pincérnek, hogy ültesse át őket más asztalhoz, de Kovács leintette. A pulnál fogyasztotta el a kávéját, miközben egy sor közömbös dologról beszélgettek, aztán elbúcsúzott és hazament.

Nem lakott messze a Bella Italiától: a Veres Pálné utcában volt egy garzonja. Útközben újságot vásárolt, és megnézte a televízióműsort. Az esti program nem keltette fel különösebben az érdeklődését. A ház előtt jutott eszébe, hogy odafenn nincs semmi harapnivalója. Visszament a legközelebbi sarokra, és hideget vásárolt friss rozscipóval.

A kapualjban a kifelé igyekvő házfelügyelőbe ütközött.

- Kovács úr! Levele van - figyelmeztette az.

A kapu alatt, a falon sorakoztak a lakók kulcsra zárt levélszekrényei. A perforált lemezajtók lyukain át csak figyelmes szemlélődés után lehetett észrevenni, van-e valami posta, sokan napokig nem is vették észre a leveleiket vagy fontos számlákat, és ebből már sok galiba támadt. A házfelügyelő mindennap belesett a szekrényekbe, és ha tehetett, külön figyelmeztette a hazatérőket postájukra.

Kovács megköszönte a gondoskodást, előkotorta zsebéből a kulcsot, és kinyitotta a levélszekrényt. A levelezőlap lerepült a földre. Már éppen lehajolt volna, hogy felvegye, de hirtelen kifutott a vér az arcából.

A kép a városligeti Vajdahunyad-várat ábrázolta...

Úgy érezte, elszállt minden ereje. Remegő kézzel vette fel a lapot. Semmi kétség, a megbeszélte jel,

gondolta, és belevillant a tavalyelőtti nyár forrósága. Kábultan ért fel a harmadik emeletre, és megdöbbenése még akkor sem múlt el, mikor becsukta maga mögött a lakásajtót. Nem nyúlt a vacsorához, hiszen egy falat sem csúszott volna le a torkán. Arról is elfelejtkezett, hogy begyűjtsa a gázt a cserépkályhában. Felöltöben ült le a fotelba, és mozdulatlanul bámult maga elé.

Megrohanták az emlékek...

Azon a nyáron Siófokon nyaralt: egy kis szobát vett ki magánháznál. Egy ismerős jóvoltából, aki a parton épült modern szállodák egyikében dolgozott, a szállodasor strandjára kapott belépőt. Itt nem volt akkora tömeg, mint máshol, így napjainak jó része kellemesen telt el.

A németet azonban nem itt látta meg először, hanem a városban. Egy délután palacsintáért állt sorban. Előtte egy testes, negyvenöt év körüli, kerek fejű férfi törölgette magáról a verejtéket. Németül beszélt, és sehogy sem értett szót az eladónővel.

Egy darabig hallgatta őket, aztán megunt a mutogatást, és a férfi válla felett előreszólt:

- Palacsintát kér, de kevés csokoládéval.

Amaz meglepetten fordult hátra.

- Köszönöm! - hálálkodott. - De ha már kiségitett, mondja meg azt is, hogy kihűlt palacsintát kérek.

Megmondta.

- Nagyon köszönöm.

- Nincs mit.

Következő nap hason fekve süttette magát a strandon, amikor valaki megérintette a hátát. A testes német volt az, fürdőruhásan, domborodó pocakkal.

Szélesen mosolygott.

- Maga is itt lakik? - kérdezte.

Elmondta, hogy magánházban bérel szobát. A férfi előbb udvariasan megkérdezte, nem zavarja-e, aztán mellé telepedett a fübe. Az egész délelőtt beszélgetéssel telt el.

A férfi elmondta, hogy két hétre jött a Balatonhoz. Még sohasem járt itt, de nagyon sok jót hallott erről a tóról. Mindennel elégedett, csak azt kifogásolja, hogy mind a szállóban, mind a szórakozóhelyeken a személyzet közül kevesen beszélnek a németet.

- Ha megengedi - nyújtotta a kezét. - Wilhelm August Aachenből...

- Kovács Tibor Budapestről.

Kezet ráztak.

- Budapest hallatlanul gyönyörű város - mondta a férfi.

- Most látta először?

- Ó, igen - felelte. - Bár az igazat megvallva, kis híja volt, hogy nem ismertem meg előbb... De az már nagyon régen volt.

Alaposan szemügyre vette a német arcát.

- A háborúban?

Wilhelm August égnek emelte a fejét, és gurgulázó hangon nevetett.

- Eltalálta! Igaz, nagyon fiatal voltam, de besoroztak. Hajszálon múlt, hogy nem a keleti frontra kerültem. De hagyjuk a politikát, nem szeretek politizálni... Ön egyedül nyaral?

Bólintott.

- Nincs is családja?

- Nincs.

- Nagyszerű - mondta a férfi. - Magam is nőtlenül tengetem életemet, ráadásul egyedül is nyaralok... Ne vegye tolakodásnak, de ezt a találkozást meg kell ünnepelnünk. Ha két ilyen szabad hal találkozik, akkor össze kell kötni a fickándozásukat. Remélem, nincs különösebb programja ma estére... Meghívom, tartson velem. Az estét illetően nem volt semmi elhatározása.

- Szívesen - felelte -, ha nem leszek a terhére.

- Még hogy az én teremre? - nevetett Wilhelm August. - Egyelőre én tartozom köszönettel magának. Árulja el a címét, és magáért megyek.

- Inkább itt találkozunk.

- Rendben.

Megbeszélték, hogy nyolckor találkoznak. A német közölte a kívánságát is: szeretné egy magyaros vacsorázóhelyen tölteni az estét.

Az este kellemesnek ígérkezett. A tó felől enyhe szél fűjt.

Sötét alpakka ruháját vette fel fehér inggel, és sötét nyakkendőt kötött. Tíz percet késett. A testes férfi már a szálló előtt sétált és cigarettázott. Elnézést kért tőle, amiért megvárakoztatta. Wilhelm August legyintett, és a parkolóhelyen levő kocsijához vezette.

A fehér sport Mercedes láttán nem tudta leplezni elragadtatását.

- Ez igen! Gyönyörű! - áradozott.

A német büszkén hajtotta hátra a vászontetőt.

- A legfrissebb kiadás - mondta elégedetten. - Szép összeget kérnek érte: huszonkétezer márkát.

A sportkocsi szinte suhant a betonon Balatonföldvár felé. A reflektorok fénykévájében stopposok emelték magasba kezüket. Olykor lányok is.

A német rákacsintott.

- Valami macskát ne vegyünk fel? - kérdezte.

- Csak egy pár kilométert megyünk.

- Ach so...

A Kukorica csárdában kötöttek ki. Alaposan bevacsoráztak. A német nagyon jól érezte magát. Elmondta, hogy tervező gépészmérnök, és hogy Aachenban saját irodája van.

- És maga mit dolgozik? - kérdezte váratlanul.

- Műszaki rajzoló vagyok.

- Maga is műszaki szerkesztéssel foglalkozik?

- Azzat is, de általában rajzolással.

August felélénkült, és nyomban a munkára terelte a beszélgetést. Elmondta, hogy irodájában igen sokrétű tevékenységet folytat, és hogy nagyon jól keres. Főként a másolások, sokszorosítások hoznak szép pénzt a konyhára. Igaz, ezek rutinmunkák, de ügyes rajzolóí vannak, akik gyorsan és precízen dolgoznak. Hosszan kérdezgette, konkrétan mit csinál, milyen konstrukciókkal foglalkozik.

Ő megemlítette, a közelmúltban fejezett be egy nagy munkát, amely hónapokig tartott. Egy korszerű olajfinomító berendezés műszaki terveit készítették el. Hosszan taglalta, mennyire igényes feladat volt.

- Ez igen - mondta elismerően a férfi. - Valóban nagy munka lehetett.

Később, amikor fizetésre került a sor, elsőnek nyúlt a zsebébe, de a német megragadta a kezét.

- Mit gondol? - kérdezte szemrehányón. - Az én vendégem volt.

- Fele-fele - mondta.

Wilhelm August komor arcot vágott.

- Nézze, legyünk őszinték - kezdte. - Többet ne nyúljon a zsebébe, ha velem van. Nekem, hál istennek, bőven van pénzem. Na persze, nem akarom megsérteni magát. Magának is van pénze, csak hogy engem más erszényhez szabtak. Szóval, ha velem tart, az én igényeimhez és pénztárcámhoz mérten szórakozunk.

Hallgatott.

- Biztos vagyok benne, hogy fordított esetben maga is így beszélne - tette hozzá a német, aztán felemelte a poharát: - Prosit!

- Prosit. Koccintottak.

Siófokra éjfél előtt tértek vissza. Az Éden bárban már nem volt hely, de a portás nyomban felismerte a testes férfiban a külföldit, beengedte őket, és azonnal szerzett széket is a bárpultnál.

- Mit iszunk? Vállat vont.

- Dupla whiskyt kevés szódával - rendelkezett Wilhelm August. - De a vizet külön kérem.

Azt, hogy a mixernő szeme összevillant az egyik pincérével, Kovács is csak véletlenül vette észre, a német nem látott semmit. Éppen belekóstoltak italukba, és a poharakat sem tették még le, máris megváltozott körülöttük a helyzet. Az előbb még mellettük ülő két férfit mintha elsöpörték volna, úgy eltűntek.

Két lány kapta őket közre.

Wilhelm August szélesen vigyorgott.

- Mindkettőnknek van egy macskája - mutatta. Félfordulatot tett a széken. Nagy, kék szemekbe pillantott.

- Guten Abend - billent a szőke hajtömeg. Németül válaszolt.

A két lány, bár elég gyatrán beszélt németül, lekötötte őket. Főként a testes német sziporkázott a jókedvtől. Fáradhatatlanul ropta a táncot, hol az egyik, hol a másik lányt kapta derékon. Később pezsgőt bontatott nekik, ők megmaradtak a whiskynél és a jeges szódnál.

Egy alkalmas pillanatban, amikor a két lány csípőjét riszálva eltűnt a mosdó irányába, talán azért is, hogy felmérjék és megtárgyalják további lehetőségeiket, a német feltette neki a kérdést:

- Magának melyik kell?

- Egyik sem - vágta rá.

- Ennyire kegyetlen nem lehet hozzám - nevetett a férfi. - Kettővel nem tudok mit kezdeni. Aztán ott van a portás is, egy nő felett még szemet huny, de kettő láttán pánikba esik, és fuccs az egésznek... Talán nem egyedül lakik?

- De, egyedül lakom - csúszott ki a száján. Abban a pillanatban már tudta, hibát követett el: elszalasztotta a legtökéletesebb mentséget.

Wilhelm August megveregette a vállát.

- Akkor ne teketóriázzon - mondta. - Ragadja meg az egyiket, és vágja ágyba... Ne féljen, nem fog csalódní. Ezek profik, nem holmi amatőrök.

Határozatlanul bámult, és ez újabb félreértésre adott okot.

- A honoráriumból ne csináljon problémát - nyugtatta meg a német. - Majd én elintézem velük a dolgot. Szóval válasszon.

- Bizzuk a lányokra - mondta jobb híján.

Wilhelm August nevetett, és a térdét csapkodta.

- Barátom, magából igencsak rossz üzletember lenne. Az árura bízva a választást. Itt a vevő az érdekes! Ha valamit az életben meg akar vásárolni, ne azzal törődjön, hogy az miképpen viszonyul a dolgokhoz. Kell magának, megvette és kész... Nyugodjon meg, a lányoknak tökéletesen mindegy. Ők dolgoznak.

- Maradjon úgy, ahogy eddig volt - törődött bele.

A szőke, kék szemű mindig mellé ült, ha a némettel táncolt is. Igaz, ő volt az élénkebb. A másik csak azt nyújtotta, amit elvártak tőle: ha kellett, nevetett, ha úgy adódott, hallgatott, vagy beszélt, de csak annyit, amennyit kérdeztek tőle.

Wilhelm August helyeselt:

- Bevallom, engem jobban izgat a fekete. Biztos vagyok benne, hogy a hamu alatt izzó parázs lapul, csak kissé meg kell kotorni... Tudja mit, barátom? Eszembe jutott egy ötlet.

Nem is sejtette, mi lehet az.

- Ha nem csalódom, megtartom a nőt pár napig. Kibérelem, mint egy vitorlást. Elvégre neki mindegy, kivel tölti az idejét. Tán még örülni fog, hogy nem kell mindennap keresgélni. Napközben eljárunk a környékre kirándulni vagy lubickolunk, szórakozunk négyesben. De nehogy elrontsa a dolgot - figyelmeztette tréfásan.

A két lány visszatért. Mosolyogtak. Sejtették, hogy a bőrük elkelt, legalábbis másnap délig lehúzhatják a redőnyt, és aligha járnak rosszul. A bárban ismét kialudt a fény, csak a hangulatlámpák világítottak, és megszólalt a zenekar. A német nyomban a parkettra cipelte a feketét, és ezzel a lányok tudomására hozta az elosztást.

Már világos volt, amikor kijöttek az Édenből. A lányok viháncolva csimpaszkodtak beléjük. A tő felől vízszag érződött.

Az idős portás mélyen meghajolt.

- Vigyáztam a kocsira, uram - mondta tökéletes németséggel.

Wilhelm August megértette, és a zsebébe nyúlt. A kocsinál félrevonta őt.

- A macskának nem kell tudnia, hogy maga nem német. Mondja azt neki, hogy azért vagyunk külön, mert nem együtt jöttünk - súgta.

- Rendben.

A villa előtt kiszállt a szőke lánnyal.

- Minden jól - vigyorgott a német. - Holnap délben találkozunk a strandon - mondta, és elhajtott a feketével.

Belökte a kertkaput, a lányt maga elé engedte.

- Te itt laksz? - csodálkozott a szőke.

- Mikor érkeztem, nem volt máshol hely.

A szobában kellemes hűvös volt. Rettenetes fáradtságot érzett, mintha keze-lába le akarna szakadni. Nem törődött vele, hogy ott a lány, kibújít a cipőből, levetette a ruháját, és végigterült az ágyon.

A lány pillanatig tétovázott.

- Akarsz levetköztetni?... Vagy jobb szereted a sztriptízt? - kérdezte igyekvően.

- Csináld, ahogy akarod.

Csak akkor nézett fel, amikor a lány alatt megsüppedt az ágy széle. A szoba derengő fényében szinte világított meztelen teste.

- Hogy hívnak?

- Trudinak...

Délben értek a strandra. Wilhelm August és a fekete lány már édes egyetértésben nyújtózott a fűvön.

- Hogy telt el az éjszaka? - érdeklődött lustán a német.

A két lány is cinkos pillantást váltott.

- Már délelőtt volt, nem éjjel - vágott vissza.

- Nálunk is - rázta meg a nevetés, és lapátnak beilló tenyerével megpaskolta a hason fekvő lány fenekét. - Éva igen szorgos volt.

A szőke azt ajánlotta, hogy menjenek fürödni, de neki nem volt kedve: menjen inkább a barátnőjével.

- De én veled akarok fürödni - makacskodott a lány.

- Menjen vele, ha egyszer pancsikolni akar - röhögött a német. Kelletlenül gázolt a vízbe. Jó messzire begyalogoltak. A nap vakítóan sütött, egyetlen felhő sem volt az égen. Átellenben látni lehetett a csopaki hegyek vonulatát, de Tihany párák fátyolba veszett. Messze balra, ahol a víz összeért az éggel, piciny, hófehér bogárnak tűnő vízibusz haladt Fürednek.

- Nem szeretem őt - szólalt meg váratlanul a lány.

- Kit?

- Hát Évát.

- Mégis vele vagy.

- Valakivel lenni kell.

- Együtt jöttetek?

A lány leállt a vállig érő vízben.

- Itt találkoztunk össze az Édenben - mondta, és arcát a nap felé fordította.

Most látta csak, milyen csinos az arca

- És így jó?

A lány vállat vont.

- Gépíró vagyok egy piti vállalatnál, ezerháromszázért. Azelőtt volt egy kis spórolt pénzem és egy orvos vőlegényem, akit szerettem. Később már csak férjhez akartam menni hozzá. Ő azt mondta, hogy most kell szórakozni, míg fiatal az ember. Cselédkönyves volt. Elfogyott a pénzem, továbbállt.

- Mikor?

- Tavaly tavasszal.

- És már akkor lejöttél.

- Igen. Itt voltam három hónapig.

- És a munkád?

- Betegállományban voltam.

- És azt akarod bemesélni, hogy nem jöttek rá.

- Azt - bólíntott.

- Hülyének nézel?... Az lehetetlen, hogy három hónapig a Balatonon nyaralj, azok meg rád sem hederítenek.

- Az állandó beteglátogatónk férfi.

- És lefeküdtél neki.

- Nem feküdtem le neki, öreg - mondta.

- Számít is az neked, ha jól jársz.

- Még számít. Még nem tartok ott, hogy mindenáron jól akarjak jární. Az öreggel megalkudtam pénzben. Havonta ötszázat kap tőlem.

- És elégedettek vagytok mind a ketten...

Megindultak kifelé. A part valószínűtlenül messze volt még. A lány elsimította a homlokáról vizes hajtincseit, és fürkésző tekintetet vetett rá.

- Próbálj egyszer majd jóízűen falatozni, amikor hányinger kinez és úgy érzed, a gyomrod ki akar szakadni - mondta váratlanul.

- Nem mondtam, hogy gyere velem. Egy szóval sem kértelek rá.

- Nem is kellett - felelte a lány. - Te más vagy. - Előrefutott a térdig érő vízben, aztán megfordult: - Különben, elég jól beszélsz magyarul.

Csak most kapott észbe. Mióta a vízben vannak magyarul folyik köztük a szó. Szerepét önkéntelenül elfelejtette.

- Pesti vagy, persze - állapította meg a lány. Nem ellenkezett. A csendet megint a lány törte meg:

- Veled tudnék kezdeni valamit. Hidd el ezt nekem.

- Nem ismersz, és rosszul járnál velem. Elvinném a pénzed másik felét is.

- Egyszer úgyis elviszi valaki.
- De az a valaki nem én leszek. Az én pofámba mindig bele lehet nézni.
- Meddig? Meddig lehet belenézni? Azt soha nem lehet előre tudni.

A partra érve németül beszéltek tovább, mintha mi sem történt volna köztük.

Egy álló hétig voltak négyesben, aztán a szőke lány minden előzetes bejelentés nélkül elmaradt. Előző este úgy váltak el, hogy másnap a szokott helyen, a strandon találkoznak. Reggel azonban csak a fekete lány volt ott.

Wilhelm August csodálkozott.

- Éva! - szólt a lányhoz. - Trudit hol hagytad?
- Ő hagyott itt engem.

A német feléje fordult:

- Te érted ezt?

Vállat vont. Elment, hát elment. Kész., Menjen.

- Kora reggel összepakolt - mondta később Éva -, és szó nélkül elment. Lehet, hogy csak átment Füredre vagy talán Tihanyba... Azt hiszem, nem egészen komplett - bökött a fejére.

Három napra rá Wilhelm August menesztette őt is.

- Elég volt - magyarázta. - Most már valóban pihenek, hiszen alig van hátra pár napom.

Ők ketten sem mentek már sehová, igaz, a strandon továbbra is együtt töltötték el a napot pihenés, beszélgetés közben. A testes német egészen megváltozott, eltűnt belőle a bohémság, a nők sem érdekelték. Főként műszaki dolgokról vitatkoztak.

Egyszer azt mondta:

- Maga említette nekem annak a korszerű olajfinomító berendezésnek a műszaki munkáját, amit csináltak. Engedje meg, hogy eláruljak valamit... Ha, teszem azt, én csinálom ezt a munkát, illetve az irodám, óriási pénzt vágok vele zsebre. No, nemcsak a konkrét munka árát. Egy kicsit megforgattam én ezt...

- Megforgatta? Hogyan?

A német hosszan nevetett.

- Ügyesen - hunyorított a szemével. - Nagyon ügyesen, barátom. Miután leszállítottam a munkát a megrendelőnek, a nálam maradt másolatból egy teljes műszaki tervdokumentációt készíték, és azt jó pénzért eladom külföldi cégeknek, akik később konkrét formába öntik a Távol-Keleten vagy még messzebb... Képzelve el például, mennyibe kerül egy feltételezett cementgyár teljes tervdokumentációja, ha újonnan kell elkészíteni. Viszont ha készen kapja, bármilyen összegbe kerül is, az előbbihez viszonyítva szinte bagóért szerezte.

- És ha rájönnek, hogy másnak is eladták a terveket?

- Rájönnek? Ugyan! Mit tudja azt a Siemens, hogy az Essenben épült nyolcemeletes irodaházának majdnem pontos mása áll Szumátrán? Mit tudja, hogy szinte egyidőben épültek? Mikor jár arra egy illetékes a Siemensből? Na és ha arra jár? Honnan sejtí, hogy ugyanannak a tervdokumentációnak az alapján épült fel? Sehonnan, barátom. És mi a bizonyíték, hogy én adtam el titokban a terveket? Semmi!

Hallott már ilyenről.

- Ezt nevezik maguknál ipari kémkedésnek - felelte. - Az egyik konzern kilesi a másik titkait, hogy aztán ugyanazt megcsinálhassa negyed költséggel.

A német elhúzta a száját.

- Ne fogalmazzon ilyen csúnyán. Ez nem kémkedés, csupán egy kis fal melletti üzlet... Na de mióta a világ világ, csak tiszta üzletek köttetnek? Higgye el, ami úgynevezett tiszta üzletnek nevezhető, az márnem is üzlet, legfeljebb holmi megállapodás. És egy megállapodásból soha nincs akkora pénz, csak morzsák. A becsületes kereskedő sohasem gazdagodik meg, ellenben nagyon hamar tönkremegy. Az üzletnek farkastörvényei vannak, azokat nem báránylelkekre szabták - mondta egy szuszra.

- Az ilyen üzletet büntetik...

- Igen, büntetik, ha a rádióba is bemondja.

- Mindenképpen kockázatos dolog.

- Az egész élet kockázatos dolog. Mindig kockáztatni kell. Az ember kockáztat, ha a főnökhelyettes viccein túl jót nevet a főnök jelenlétében, kockáztat az utcán, otthon, a szeretőjénél, mindenütt. Az élet egy nagy kockázat... Maga, barátom, úgy veszem észre, nem tud kockáztatni.

- Honnan veszi?

- Csak úgy - rántotta fel a vállát a német.

Hosszan hallgatott. Amikor megszólalt, hangja rekedten csengett:

- Egy ilyen olajfinomító műszaki dokumentációján mennyit tudna keresni?

Wilhelm August hirtelen felélénkült.

- Mint már említettem, óriási pénzt! Főként Dél-Amerikában van nagy keletje az ilyen berendezéseknek. Sok helyütt találtak olajat, és maguk akarják feldolgozni, hogy legalább amit újonnan fedeznek fel, mentsék a jenkiktől.

- Mégis, mennyit tudna bezsebelni?

- Sokat. És mások sem járnának rosszul.

- Mások? Kik?

- Gondolkozzon.

Bizonytalanul mondta:

- Még csak ez hiányozna.

Wilhelm August nyomban rávágta:

- Százezer.

- Ennyit érne?

A német a fejét rázta:

- Én nem mondtam semmit. Csak azt mondtam, százezer forint hiányzik magának. Nem érti? Ennyi hiányzik a boldogságához. Mint minden embernek itt a strandon - nevetett.

Ő is mosolyt erőltetett magára.

- Este magáért megyek, ha van kedve - mondta a német. - Ismétlem: ha van kedve. Elmegyünk egy kicsit kocsikázni. Megiszunk valamit abban a csárdában, ahol múltkor voltunk.

A fehér Mercedes a megbeszélrt időben, fékezett a villa előtt. Kiment és azt mondta, hogy váratlanul látogatója érkezett Pestről. Abban maradtak, a strandon reggel találkoznak. Oda sem ment el. Este megjelent nála Wilhelm August, és mintha mi sem történt volna, hívta:

- Jöjjön, elugrunk abba a csárdába. Ment.

Közömbös dolgokról beszélgettek, láthatóan a német is került az előző napokban megpendített témát. Már útban voltak visszafelé, amikor a férfi leállította a kocsit az országúton, és leoltotta a reflektort.

- Meggondolta a dolgot?

Hallgatott.

Wilhelm August cigarettát vett elő, és őt is megkínálta.

- Beijedt? - kérdezte, míg tüzet adott. Mélyen leszívta a füstöt, aztán ennyit mondott:

- Nehéz dolog. Nagyon nehéz.

- Százezer forint viszont sok pénz.

- Sok.

- Azért valamit tenni is kell. Sőt kockáztatni.

- Magának könnyű.

- Miért volna könnyebb? - csodálkozott.

- Mert maga elmegy, én viszont maradok.

- Igaz, de százezer forint üti a markát. Részemről nagyobb a kockázat, mert csak később tudom meg odakint, hogy a teljes tervdokumentációt kaptam-e meg. Én százezer forintot kockáztatok.

- Csak a pénzt nézi?

Wilhelm August meglepődést mutatott.

- Mit néztek? Üzletember vagyok, természetes, hogy a pénzt nézem

- És ha engem elkapnak?

A férfi legyintett.

- Ugyan, menjen már. Ki kapná el magát és miért? Ki tud erről kettőnkön kívül? Senki! Nekem is érdekem, hogy hallgassak. Hagyja ezeket a fellövéseket.

- Esetleg megtalálják magánál a határon.

- Mit találnak nálam? Semmit! Azt hiszi, kitergetett tervrajzokat cipelek majd magammal?

- Hát mit csinál?

- Fotót, barátocskám. Egyszerű kis mikrofotót, amely parányi helyen elfér. Figyeljen rám. Maga odabent megszerzi az olajfinomító teljes tervdokumentációjának fénymásolatait. Adott időpontban hazaviszi. Elég egy fél óra, máris negatívon van az egész. Aztán, ha akarja, másnap visszaviszi a másolatot vagy megsemmisíti.

- De ehhez idő kell. Ez nem megy most.

- Ki beszél mostanról?

- Maga egy hét múlva visszamegy.

Wilhelm August elnyomta a cigarettáját.

- De bármikor visszatérhetek pár napra Budapestre... Van a lakásán telefon?

Bólintott.

- Nahát akkor. Felhívom magát egy megbeszélts időben.

- Nem megy olyan gyorsan.

- Ráérünk vele ősszel is. Megfelel?

- Ősszel? Igen.

- Tehát beleegyeznek?

Hosszan töprengett. Majd így szólt:

- Beleegyezem... Őszig meg tudom csinálni.

Wilhelm August felajánlotta, hogy hagy itt számára előleget. Nem akart semmit elfogadni. Aztán mégis beleegyezett.

- Mennyire lenne szüksége?

- Mindegy...

- Itt hagyok húszezer forintot. Természetesen majd levonom a százezerből... A fennmaradó nyolcvanát abban a pillanatban megkapja, amint a tervdokumentáció mikrofotója a kezében van. Rendben?

- Rendben.

- Holnapután megkapja a húszat.

- Ilyen hamar?

A német gurgulázva nevetett.

- Persze! Ha egyszer nyélbe ütöttük a dolgot. Igaz, kockáztatok, de anélkül nincs üzlet.

Az előleget a strandon vette át. A pénz barna csomagolópapírba volt csavarva. Azonnal a táskájába süllyesztette. Délután a szobájába zárkózott, és átolvasta a két köteg százast. Pontosan húszezer forint volt.

Nem sokkal később Wilhelm August fehér sport Mercedesén elhagyta Siófokot.

A tervdokumentációk másolatát szeptember végére összeszedte. Nem volt nehéz dolga. Most már csak azt várta, mikor bukkan fel a német. Már október is elmúlt, de még nem kapott értesítést. Maga sem tudta, miért, kezdett nyugtalan lenni. Végre egy este ismeretlen férfi jelentkezett telefonon, és Wilhelm Augustra hivatkozott.

- Üzenetet hoztam közös barátunktól - mondta.

Hangján idegen akcentus érződött.

- Ő hol van?

- Arról majd később - felelte az ismeretlen. - Egyedül van otthon?

- Fel akar jönni?

- Tud jobb megoldást? - kérdezte érdesen.

- Jöjjön, várom...

Zömök, harminc év körüli férfi csöngetett be. Ballonkabátot viselt, kalapját mélyen a szemébe húzta. Bevezette és helyel kínálta.

- Nincs értelme, hogy bemutatkozzam. A nevem nem mond semmit - ezzel kezdte az ismeretlen. Körbejártatta élénk szemét a lakásban, levetette a kabátját, kalapját, és a legközelebb eső fotelba telepedett. - Ismeri ezt? - bökött a bal csuklóján levő különleges karórára.

Wilhelm August órája volt: a megbeszél jel! Némán bólintott.

- Ő küldött. Itt vannak a lefényképezendő tervrajzok? - tudakolta.

- Igen.

- Akkor munkára fel!

Az asztalra terítették a terveket. Ő az asztali lámpa fényét vetítette a papírokra, míg a zömök férfi apró fényképezőgépét kattintgatta. Percek alatt készen voltak. Vendége a zsebébe süllyesztette a masinát, és azt mondta:

- Az előszobában hagytam a táskám, hozza be.

Kinyitotta a tömött aktatáskát, és az asztalra borította a tartalmát. Nyolc köteg százforintos hullott ki belőle.

- Majd számolja meg - villant ki erős fogsora -, de biztos lehet benne, hogy pontosan annyi. Nyolcvanezer forint. Rendben van?

- Igen - nyögte, és nem tudta levenni szemét a halomban heverő pénzről.

A férfi egy pillanat alatt felöltözött, és máris indult. Kint az előszobában azonban megtorpant, mint akinek most jutott eszébe valami

- Szeretném, ha holnapután ilyentájt itthon lenne - közölte szárazon. - Feljövök egy kis beszélgetésre.

- Hiszen mindent megkapott...

- Igaz - mosolygott. - Azért még beszélgethetünk, nem?

Vállat vont.

A jelzett időpontban ismét megjelent a Wilhelm August által küldött ember. Most már nyájasabb és bőbeszédűbb volt, mint az első találkozásnál. Érdeklődött, hogy mit szándékozik csinálni a kapott pénzzel. Majd hosszan ecsetelte azokat a lehetőségeket, amelyeket Wilhelm August a továbbiakban nyújthat számára.

Sejtette, milyen lehetőségek, és a fejét rázta.

A zömök férfi azonban nem zavartatta magát: sorolta tovább Wilhelm August kívánságait.

- Mit akar tőlem? Megkapta a tervdokumentációt, és kész.

- Azért még kapcsolatban maradhatnak.

- Az üzletet egy alkalomra kötöttük.

A férfi arcáról nem tűnt el a mosoly.

- Biztos vagyok benne, hogy a jövőben ez az üzleti kapcsolat el fog mélyülni - mondta.

- Nem hiszem.

- August úrnak az a véleménye, hogy ezt az üzletet nem egy alkalomra kötötték, mert maga sok olyan dolgot megtudhat, ami őt szerfölött érdekli... Természetesen, ezekre majd szintén megalkudnak...

Közbevágot:

- Nem érdekel, hogy August úrnak mi a véleménye vagy a kívánsága. Sem most, sem a jövőben... A viszontlátásra! Ma este még dolgom van.

Amaz meg sem moccan, hanem tovább beszélt: hogy milyen gyümölcsöző, lehetne a kapcsolatuk, és csak mosolygott az ő ellenkezésén.

- Nézze meg ezt a pár fotót - lökött az asztalra hirtelen néhány képet.

Egy kivétellel mind itt, a lakásban készült: az asztalon heverő pénzről és a kiterített tervrajzokról, de világosan felismerhető volt rajtuk a berendezés egy-egy darabja is. Az a bizonyos egy kép pedig azt a mozzanatot örökítette meg, amint Siófokon, a szállodasor strandján átveszi a testes némettől a barna csomagolópapírba burkolt pénzt. Csak az ő arca volt látható, Wilhelm August kissé félrefordulva állt. Tehát a német tudta, mi készül abban a pillanatban.

- Ezenkívül pedig a birtokában van August úrnak egy magnószalag, amely tanúsítja, hogy ön világosan és félreérthetetlenül felajánlja neki ezt az üzletet - jegyezte meg a férfi mosolyogva.

- Hazugság! Ő ajánlotta fel nekem...

- Lényegtelen. Ami dokumentálva van, az az üzlet folyamata. Gondolkozzon.

Hiába keresett érveket. Wilhelm August már akkor a markában tartotta, amikor a Balatonnál megtárgyalták az egészet.

- Egyelőre semmit sem kell csinálnia - mondta később a férfi. - August úr üzenetet küld, ha valamire kíváncsi lesz. Magának az a feladata, hogy pontosan az üzenet szerint járjon el. Megértette? Egy képes levelezőlapot kap majd, amely a Vajdahunyad-várat ábrázolja. A szöveggel ne törődjön. Itt van ez az üveg - mutatott fel egy kis tégelyszerű valamit. - Különleges vegyszer van benne. Minden ilyen levelezőlap hátát bekeni vele vékonyan. Ettől eltűnik az üzenet. Jegyezze meg azonnal mert pár perc múlva a betűk véglegesen eltűnnek. Megértette?

Beletörődött a megváltoztathatatlanba.

És most, közel másfél év után, a kezében tartotta azt a bizonyos képeslapot. Előkereste a szekrényből a kis üveget, majd a vegyszeres ecsettel végigkente a lap hátán levő semmitmondó üdvözlő sorokat. Egy pillanat múlva láthatóvá lett a megbízatás:

"Lépjön ki, jelentkezzen N. vállalatnál műszaki rajzolóként. A nevével kezdje... A kalitka az érdekes: nyissa ki a szemét, mi megy ott. A többi később."

A jelzett vállalatot ismerte, de hogy a "kalitka" mi lehet, arról fogalma sem volt. Megpróbálta ismét elolvasni az immár elmosódó betűket, de másodszorra sem lett okosabb tőlük, és lassan végleg eltűnt az írás.

7.

Kovács Tibort a munkaügyi osztályon egy fiatal nőhöz irányították, aki a felvételeket intézte. Bemutatkozott neki. közölte a foglalkozását és azt a kívánságát, hogy itt akar elhelyezkedni.

- Ó, igen - felelte pillanatnyi habozás után a nő -, valóban szükségünk van egy tapasztalt műszaki rajzolóra. - Kihúzta a fiókot, egy keveset matatott benne, aztán elégedetten bólintott: - Azt hiszem, semmi akadályja annak, hogy a hiányt maga töltse be. Mióta is dolgozik műszajti rajzolóként?

Kovács sejtette, a nevét ellenőrizték, hogy valóban őt kell-e felvenni. Az íróasztalra tette papírjait, munkakönyvét.

- Tizenöt éve vagyok műszaki rajzoló, és azóta csak egy helyen voltam - mondta.

- Reméljük, nálunk jól fogja érezni magát.

- Rajtam nem múlik.

A nő türelmet kért, és most már hosszan keresgélt egy redőnyös szekrényben, amely dugig volt szabványpapírokkal, nyomtatványokkal.

Kovács Tibor élt a lehetőséggel, és alaposan megnézte magának. Azt már az első pillanatban, amikor a szobába lépett, megállapította, hogy a festett szőke, huszonöt év körüli nő egyáltalán nem csinos, sőt a részleteket tekintve, inkább csúnyának mondható. Az arca szabálytalan volt, amelynek elrendezését még tetézte a dárdaként előremeredő hegyes orr. A haját kontyba fésülve viselte, a tekervények különös gonddal elrendezve sorakoztak egymás mellett és fölött. Az alakja viszont kifogástalan volt. Karcsú, nyúlánk termete és feltűnően lágy vonalú csipője, formás lábikrája ellensúlyozta arcának hátrányát.

A nő megtalálta, amit keresett, és egy kék kartonlappal a kezében ismét elfoglalta a helyét az íróasztalnál.

- Kitöltöm a munkalapját - mondta, és egy csomó személyi jellegű kérdés következett...

Miután Kovács aláírta a munkalapot, a nő azt tudakolta, mikor kíván munkába állni, de nyomban hozzáfűzte, jó lenne, ha már holnap elfoglalná a helyét.

- Sok sürgős munkánk van - indokolta.

- Holnap reggel itt vagyok.

- Nyolckor kezdünk - felelte a nő, aztán a fejéhez kapott: - Jaj, majdnem elfelejtettem! Jöjjön, felkísérem a főnökéhez, ő a technológiai osztály vezetője. Zoltán bácsi. Illetve Barabás Zoltán... Nem hallott még róla?

Kovács a fejét rázta.

- Pedig nagyon régi szakember. Állandóan megjelennek az írásai a műszaki lapokban. Nemrég az egyik találmányát megvették a svédek is. Ha jól tudom, ebben az évben lesz ezüstdiplomás. - Kijött az íróasztal mögül, és a kezét nyújtotta: - Mostantól kollégák vagyunk. Fülle Gabriellának hívnak.

Olyan erős kézszeritása volt, akár egy férfinak.

Az irodaház mint egy élére állított téglá emelkedett a gyárterület egyik sarkában, közvetlenül a kapunál. A folyosókon futószőnyegek nyeltek el a léptek neszét, a széles ablakokon szinte zúdult befelé a fény. Minden ragyogott a tisztaságtól, az emeleti pihenőkön zöld növények nyújtózkodtak.

A technológiai osztály az első emeleten volt. Akadálytalanul bejutottak az osztályvezető szobájába. Kovács egy apró termetű, mosolygó kisöreggel találta magát szemközt. Ritka, ősz haja borzasan ágaskodott, mintha összekócolták volna.

- Mi járatban nálam, Gabika? - üdvözölte kedvesen a lányt, és kíváncsi pillantást vetett a kissé hátrább álló férfira.

Fülle Gabriella félreállt, és színpadias mozdulattal mutatott Kovácsra:

- Íme, az új munkatárs, Zoltán bácsi.

Kovács sután előbbre lépett, hogy bemutatkozzon, de leendő főnökének mozdulatlansága megtorpantotta. A kisöreg megrázta borzas üstökét, mint aki rosszul hallott, aztán kitört:

- Tessék! Már megint kész tények elé állítanak... Állítólag jogom van megválasztani a beosztottaimat, de ez a jogom csak smafu, egy nagy smafu. Miért nem kérdeztek meg, hogy tájékozódjam?... Tudom: mert nem számítok, mert a szavam fabatkát sem ér.

Kovács Tibor érezte, hogy fejét elönti a vér. Nem számított ilyen fogadtatásra. A lány ellenben úgy állt a szoba közepén, mintha mi sem történne, állandóan mosoly volt az arcán, és egy alkalmas pillanatban rákacsintott megnyugtatóképpen.

Barabás Zoltán mérges tekintete most a férfira sütött.

- Maga honnan jött

Kovács legszívesebben azt felelte volna: innen a Veres Pálné utcából, hogy egy Wilhelm August nevű úrnak, akinek tervezőirodája van Aachenban, ellopják bizonyos dolgokat. A kisöreg biztos hanyatt esne.

A lány válaszolt helyette:

- Zoltán bácsi csak feleslegesen felpumpálja magát. Személyes aláírásával tanúsíthatom, hogy maga adta le a munkügynek a hiányt. Sőt, sürgetett minket, hogy a föld alól is kerítsünk elő egy tapasztalt műszaki rajzoló.

- De a tapasztaltságáról magam szerettem volna meggyőződni - felelte Barabás. - És tessék, maguk iziben felvették.

- Fel, mert szükség van rá - replikázott a lány.

Fülle Gabriella távozás közben ismét rákacsintott.

Miután bemutatkoztak egymásnak és kezet ráztak, az idős embernek kisimultak az arcvonásai. Hellyel kínálta, és egy pillanattal később már nyoma sem volt az előbbi ingerültségének. Mintha mi sem történt volna, úgy kérdezte:

- Mit gondol, sikerült Gabit megsértenem?

- Nem tudom... - képedt el Kovács.

- De hiszen itt volt, saját fülével hallotta a szóváltásunkat.

- Nem hiszem, hogy megsértődött.

- Ennek a lánynak ördöge van. Még csak felbosszantanom sem sikerül soha. - Cinkos mosoly ült az ajkára: - Maga nős?

- Nem.

Barabás elégedetten dőlt hátra a széken.

- Akkor magának vége! Vége bizony - bólogatott. - Nálunk az összes adminisztrátor nő. Csak itt, az irodaépületben legalább kétszázan vannak.

Kovács kezdett felengedni.

- Ez még nem jelenti a végemet - mondta.

- Dehogyanem - vágta rá Barabás -, hiszen ez a kétszáz nő legalább százötven lasszót szorongat. Ennyien próbálják majd egyszerre a nyakába dobni. Akkor aztán hajlonghat! - nevetett.

A beszélgetés ezután a munkára terelődött.

Barabás Zoltán elmondta, miféle műszaki munkák tervezését végzik. A technológiai osztálynak három nagy csoportja van, ezek egyike a tervezőmérnökökkel szorosan együttműködő műszaki rajzoló.

- És önnek, fiatalember, mi volt a korábbi munkahelye? - kérdezte.

- Az X. tervezővállalatnál dolgoztam. Egyhuzamban tizenöt évig. Barabás arca meglepődést mutatott.

A szóban forgó vállalatnak igen megbecsült híre volt országszerte a műszaki szakemberek és hasonló jellegű vállalatok körében. Köztudott volt róla, hogy csupa alapos felkészültségű és kiváló képességű szakemberrel dolgozik.

- És miért jött el? - érdeklődött az osztályvezető. Kovács egy pillanatig töprengett, valamit mondania kellett.

- Mindig kiabált a főnököm. Nem bírtam már hallgatni.

Barabás nyelt egyet, és eredménytelen kísérletet tett, hogy lesimítsa égnek álló haját.

- Ki volt a főnöke? - tudakolta.

- Vojt Gáspár.

- Hiszen őt ismerem! Vojt Gazsi. A Ganz-MÁVAG-ban kezdett, már akkor nagyon tehetséges volt, és arról volt híres, hogy soha nem lehetett kihozni a sodrából. Úgy látszik, az évek az ő idegeit is kikezdték.

Kovács bólintott, és arra gondolt, mi lenne, ha mindezt a volt főnöke hallaná. Kopogtattak.

Magas, fekete nő lépett a szobába, és halkán elnézést kért a zavarásért. Csak egy aláírásra van szüksége, de azonnal. Barabás felállt, és az íróasztalnál belemélyedt az eléje tett papírokba.

Kovács óvatos pillantást vetett a nőre.

Nagyon szép volt. Látszott rajta, hogy most éli a fénykorát. Rövid fehér köpenyt viselt, amely szorosan hozzásimult formás alakjához. Szabályos arcát a pisze orra körül elhelyezkedő néhány szeplő tette bájosná. Haját fiúsan viselte, a tarkóján levő pihék éles szögben tűntek el a köpeny gallérja mögött.

Barabás alákanyarította a nevét, és felegyenesedett.

- Ez Marika, a diszpécserek gyöngye - intett jelentőségteljesen a szemével.

Kovács felpattant a fotelból.

- Ez pedig Kovács Tibor, az új munkatárs. Műszaki rajzoló - folytatta. - Marika! Neked külön felhívom a figyelmedet arra, hogy barátunk még nőtlen. Nőtlen!

A nő piruló arccal nyújtotta a kezét.

- Zoltán bácsi mindig zavarba hoz - búgta mély hangján. Barabás huncutul mosolygott.

- Hol vagyok én már attól, hogy ilyen szép teremtések zavarba tudjak hozni? Bár még ott tartanék - mondta.

A nő elköszönt és kisurrant az ajtón.

- Na, mit mondtam? - kacsintott Barabás. - Ő is a derekán hordja a lasszót, teljes készenlétben.

- Még lány?

- Á - legyintett az osztályvezető. - Elvált asszony. A minap ünnepeltük meg az első névnapját.

- Az elsőt? - csodálkozott Kovács.

- Ugyanis a nők harmincon felül már igyekeznek elfelejteni, kitörölni az életükből a születésnapjukat. Helyette a névnapjukat ünneplik meg, teljes lendülettel. Neki most volt az első.

Hirtelen komolyra váltotta a szót:

- Apropos... magának itt kevesebb fizetése lesz, mint odaát volt.

- Lehet - vont vállat Kovács.

- Ott mennyit keresett? Megmondta.

Barabás a fejét csóválta.

- Nálunk a besorolás pontosan százötven forinttal alacsonyabb - mondta. - Ezt nem tudta?

- Nem.

- Meg sem érdeklődte, amikor belépett, hogy mennyit is kap?

Kovács közömbösséget színlelt.

- Nem érdekelt - felelte. - Egyedül élek. Nekem elég lesz, amit keresek. Kis kocsim van, azt fenntarthatom belőle, a többi nem érdekel.

- Saját autója van?

- Igen.

- És milyen márka, ha szabad kérdeznem?

- Zastava.

Barabás kuncogott, és összeütögte a tenyerét:

- Most már biztos, hogy nem fogja szárazon megúszni. Nőtlen! Ráadásul kocsija van... Két légy egy csapásra. A nők kivetik a hálójukat, és két vállra terítik, még magához térni sem lesz ideje.

- A lasszókat vetik ki - helyesbített nevetve Kovács.

- Csak mulasson - bólogatott a kisöreg. - Most még vigadhat, de majd később nézzen a tükörbe: egykettőre ott lesz a gomblyukában a mirtuszág.

Nevettek.

Barabás Zoltán később végigvezette őt az osztályon, és bemutatta a munkatársaknak. A rajzolócsoport egy hosszú teremben volt elhelyezve. A hatalmas asztalok az ablakok mellett sorakoztak, a tökéletes világításban kitűnően lehetett dolgozni.

Kovács Tibor megismerte közvetlen főnökét, Petrás Mihály csoportvezetőt. A szimpatikus férfi szívélyesen fogadta, és azonnal megmutatta a helyet is, ahol majd dolgozni fog. Asztala az utolsó volt a sorban, ha munka közben kihajol a rajztábla mögül, végiglát az egész termen.

A két első rajzasztalt magas üvegfal választotta el a többitől. A fal nem ért a mennyezetig, hogy helyet biztosítson a levegőcserének. Bemutatták az ott dolgozó két mérnöknek is.

- Ebben a kalickában igen fontos munka folyik - tájékoztatta Petrás. - Azért a kerítés, hogy ne zavarják őket.

A következő nap szintén ismerkedéssel telt el. Kovács Tibor alaposan átvizsgálta rajzasztalát, kisebb módosításokat hajtatott végre a szerelővel. Fél ötkor lépett ki az irodaépületből, és a kapu közelében

levő parkolóhelyre ment, a kocsijához. A parkolóhely a gyár területén volt, a kerítésen belül, de az üzemépületektől újabb kerítés választotta el. A kapun járművel csak a gyár dolgozói hajthattak be. A tetővel fedett színben a kerékpárok sorakoztak, a motorbiciklik és a személygépkocsik a széles betonon. Elég szép számban volt ott magánautó, de piros Zastava csak egy: az övé.

Kovács elgondolkozva lépett a kocsijához, és éppen beülni készült, amikor hirtelen megmerevedett a meglepetéstől. A vezető melletti ülésen egy üres levelezőlap hevert. Valaki bedobhatta az ablakon, amelyet egy ujjnyira mindig nyitva hagyott, hogy a kocsiban levegőzzön...

Még meg sem fordította a lapot, már tudta, hogy mit ábrázol. Nem tévedett: a képen a városligeti Vajdahunyad-vár volt.

A hazáig tartó utat végigbagózta, egyikről a másikra gyűjtött. Közben folyvást kergették egymást agyában a gondolatok. Azt sejtette, hogy Wilhelm Augustnak kapcsolata van a gyárban: nemcsak ő tevékenykedik ott, hanem más is. Ezt onnan vette, hogy a felvétele teljesen elő volt készítve, és a "kalickáról" adott előzetes tájékoztatás is megfelelt a valóságnak. Arra azonban nem gondolt, hogy az, aki a dolgokat közvetlenül irányítja, szintén a gyárban van. Hiszen csak az dobhatta be kocsijába a szokásos képeslapot, aki a gyáron belül van. Idegen nem lehetett, mert az nem tehetette be alapos indok nélkül a lábát. Vajon mi lehet a láthatatlan üzenet? Miért volt ilyen sürgős, hogy közvetlen kapcsolata ezt a módot választotta, és nem postán küldte?

Felajzva nyitotta ki lakásának ajtaját. Úgy, ahogy volt, kabátban, előkereste az üveget, és az ecsettel óvatosan rákente a folyadékot a képeslap hátoldalára.

Az előbukkanó szöveg a következő volt:

"Vigyázzon! Máskor ne kövessen el olyan hibát, mint a felvételnél. A fizetést meg kellett volna kérdezni. Figyelmébe ajánlom a forradásos halántékút. Óvakodjon tőle!"

Akaratlanul is Fülle Gabriella jutott az eszébe, a csúnya lány a munkaügyin. Ő állt legközelebb az elképzeléséhez, hiszen a neve nála volt leadva, ehhez pedig előzőleg kellett valamiféle magyarázat. A lány tudta azt is, hogy a fizetés után nem érdeklődött a felvételnél... Na és a főnök? Barabás Zoltán, a töpörödött kisöreg, azzal a számtalan ránccal az arcán?...

Este lement az utcára, és kiadós sétát tett a Belvárosban, hogy rendezze gondolatait. Hiába szellőztette ki a fejét, nem tudott épkezláb eredményre jutni ismeretlen kapcsolatának személyét illetően. Azt sem tudta, hogy ki lehet a forradásos halántékú, akitől óvakodnia kell. És miért kell óvakodnia? Talán mások is szorgosan tevékenykednek itt, a kulisszák mögött? Elhatározta, megfogadja a tanácsot, és a jövőben vigyázni fog minden szóra, minden lépésre. Nagyon fog vigyázni.

Két hét alatt egy csomó hasznos tudnivalót szedett össze a "kalickában" folyó munkáról. Az ott dolgozó mérnökök által készített műszaki tervek folyamatosan két helyet jártak meg: kísérleti műhely - laboratórium. Tudta azt is, hogy a műhelyben különféle öntvénymintákat készítenek, amelyeket aztán hosszan vizsgálgatnak a laboratóriumban, egy sor próbának vetve alá.

Megfigyelte, hogy a két mérnök minden délután, egy órával a munkaidő befejezése előtt a terveket leveszi a rajzasztalról, összehajtogatja és az összes iratokkal együtt az osztályvezető szobájában levő súlyos páncélszekrénybe zárja. Első útjuk reggel szintén ide vezet.

Ebédnél rendszerint egy asztalhoz ült a csoportvezetőjével és a laboratórium írnokával, Gyöngyös Lajossal. A sovány, kicsit kesernyésen mosolygó fiatalember a kissé hosszúra növesztett művészhajával a meg nem értett festőművész benyomását keltette. Ő volt az, aki a terveket a "kalickából" a kísérleti műhelybe cipelte, majd onnan az öntvénymintákat a laboratóriumba. Egy éve dolgozott a gyárban, már ismert minden nőt.

Egyszer Petrás Mihály valahogy elmaradt az ebédetől. Helyette Fülle Gabriella ült az üresen maradt

székre.

- Ide figyelj, te Rómeó - fordult Gyöngyös Lajoshoz -, ha még egyszer beugratsz, belenyírok a tolladba, aztán mehetsz a borbélyhoz.

- Mi bajod van velem?

- Befütesz, hogy az a nyomorult Kuckó milyen jó hely, és agybafoőbe dicséred a zongoristát.

- Na és?

- Még te kérdezed?

Gyöngyös zavartalanul kanalazta a levesét.

- Talán hazudtam? - kérdezte.

- Így beugratni az embert! - háborgott a lány. - Egy vacak helyet ajánl. A Kuckó nem cukrászda, hanem egy lebuji - magyarázta Kovácsnak -, egy sötét, füstös lyuk, rosszul számoló pincérrel, erejét vesztett italokkal és egy koravén zongoristával, aki ráadásul összevissza kalimpál. Én meg kiöltözöm a barátnőmmel, és letelepszünk ebben a fertőben.

- Arról a Kuckóról van szó, amelyik a nyolcadik kerületben van? - kérdezte Kovács.

A lány sebesen bólogatott.

Kovács ismerte ezt a cukrászdát. Valóban nem elsőrangú hely, sőt még a másodosztálynak sem igen felelt meg. A művészhajú fiatalember félretolta üres tányérját.

- Mit játszod meg magad? - húzta el a száját. - Űltél, mint másutt, kiszolgáltak, ráadásul zenét is hallgattál. Ha kristálycsillárra számítottál meg libériás pincérre, akkor menj el legközelebb az Intercontinentálba... Egy szendvics árából otthon az egész család megebédel vasárnap.

- Most a Kuckóról van szó - vetette közbe a lány.

- Kuckó ide, vagy oda, azt mondtad, ajánljak egy olcsó és jó helyet. Hát ajánlottam.

- Neked az egy jó hely?

- Láttam már ramatyabbakat is.

Vitatkoztak még egy darabig, aztán abbahagyták.

Délután hirtelen zápor kerekedett. Kovács Tibor az épület küszöbén ácsorgó Gyöngyös Lajosba botlott. A fiatalember megkérte, vigye el egy darabig.

- Merre megy? - kérdezte Kovács. -, A Kálvin térre.

- Útba esik. Jöjjön.

Éppen kitolattak a parkolóhelyről, amikor Fülle Gabriella lépett a kocsik elé.

- Magukkal mehetnek? - hajolt be az ablakon. - Elvisz, Tibor?

Lépésben haladtak. Az eső folyvást zuhogott, az ablaktörlő alig győzte a söprést. Épp hogy kiláttak az üvegen. A lány hátul ült, és hosszan hálálkodott, amiért Kovács felvette.

- Az ember ilyenkor tudja meg, hogy egy kocsi nemcsak passzió.

A fiatalember az első ülésen kuporgott felhúzott térdrel. Alig fért el a kis kocsiban.

- Mindenképpen hasznos - jegyezte meg. - Főként azoknak, akiknek módjukban áll utasokat

felvenni. Persze, leszámítva engem, mert én minden kocsiiban csak felesleges teher vagyok... Ellenben te - szólt hátra a lánynak - már más helyzet vagy.

- Na ne mondd, Romeo - csattant fel a lány. - Képzelem, mekkora leffed lenne, ha neked is volna legalább egy Trabantod.

- Irtózatoss dűlást csinálnék a nemed körében.

- Így meg hoppon maradsz? Te szegény! Nagyon tudlak sajnálni. Kovács jóízűen nevetett.

- Mennyibe került ez a kocsi? - kérdezte Gyöngyös.

- Hatvankétezerbe.

- Természetesen újan.

- Igen.

- Persze, nem a fizetésedből vetted...

Kovács Tibor meghökkent. Valójában csak ő tudta, miből is telt rá. Nem tetszett neki, hogy Gyöngyös már eleve kizárta a "becsületes" vásárlás lehetőségét. Vajon merő véletlenségből vagy szándékosan?

Cigarettaát dugott a száájába, és fél kézzel rágyújtott.

- Honnan tudod, hogy miből vettem? - kérdezte érdes hangon.

Fülle Gabriella felkapta a fejét.

- Öregem - felelte Gyöngyös gúnyos vigyorral. - Csak nem akarod elhitetni velem, hogy egy műszaki rajzolóí fizetésből telik rá? Ezt meséld a gyerekeknek.

- Tudod, mióta dolgozom én? Tizenöt éve. Tessék, számolj utána, és vedd alapul azt, hogy egyedül élek, nincs családom, feleségem, aki elverné a pénzt... Számolj utána, ha olyan nagyokos vagy. - Tudta, hogy ki lehet számítani azt a reális összeget, amit félretehett. Egy teljes éjszakájába került, míg erre az elfogadható magyarázatra jutott.

A fiatalember azonban hallgatott. Jóllehet talán számolt magában, és ugyanarra az eredményre jutott, mint Kovács, de nem szólt semmit.

Félúton lehettek a Kálvin térhez. Gyöngyös azt tudakolta a lánytól, hová igyekszik ilyen rossz időben.

- Dolgom van - felelte az félvállról.

- Ugyan, ugyan. Biztos valami fiú van a dologban.

- A nyelvtanáromhoz megyek órára.

- Milyen nyelvet tanul? - érdeklődött Kovács, és a visszapillantó tükörből nézte, amint a kontyát igazgatja.

- Németet.

Gyöngyös elbiggyesztette az ajkát.

- Ach so - mondta. - Biztos valami fiatal krapek a tanár, azért vagy ilyen lelkes.

- Egyáltalán nem fiatal krapek, sőt, túlságosan is öreg.

- Ugyan...

- Gondolj, amit akarsz. Neked úgyis hiába magyaráz az ember, mindig másra gondolsz.
- A legjobbra, csakis a legjobbra - nevetett a fiatalember.
- Te tudsz németül? - kérdezte Kovács.
- Igen, de itt nem sokat érek veled.
- Szóval, te beszélsz németül, Romeo? - csodálkozott a lány. - Hiszen ez nagyszerű!

Gyöngyös nem értette, mi olyan nagyszerű ebben.

- Hát az, hogy majd gyakorolhatsz velem.
- Kösz.
- Ne köszönj semmit, az én érdekem is, hogy egyszer majd tökéletesen tudjak.

A fiatalember felnyerített.

- Csak szerezz helyet, ahol majd gyakorolhatunk. Ugyanis én az édesanyámmal lakom, és ő igen ritkán mozdul ki otthonról. De ha annyira akarod ezt a gyakorlást, nyáron kivehetjük együtt a szabadságunkat, és edzőtáborba vonulunk. Ott majd tökéletesen belejössz.

A lány hátulról nyakon legyintette:

- Te szemtelen, ehhez bezzeg volna eszed.
- Ebben az esetben észre abszolúte nincs szükség.

A Kálvin téren voltak. Gyöngyös megköszönte a fuvart és kiszállt.

- Engem is kirakhat a Ferenciek terén - mondta a lány -, az útba esik magának. Ott buszra szállok, és átmegek a Lánchídon. Onnan már csak pár lépés.

- Honnan tudja, hogy a Ferenciek tere útba esik nekem? - kérdezte Kovács.
- Hiszen én töltöttem ki a munkalapját - kuncogott a lány. - Tudom, hol lakik.

Fékezett, kiszállt, előrehajtotta az ülést, és a karját nyújtotta. A lány féloldalt ült, combja kivillant, ahogy mozdult. Észrevehette a férfi kíváncsi tekintetét, mert elmosolyodott. Az eső már elállt.

- És maga mivel tölti el az estét? - simította le a ruháját a lány, miután kiszállt.
- Ma takarítás van beütemezve.
- Képzem, milyen egy legénylakás.
- Egyszer nézze meg - vágta rá.
- Meg is nézem - felelte a lány a zavar legkisebb jele nélkül. - Csak addig meg ne gondolja magát.

Kovács megragadta az alkalmat, hogy tisztázzon valamit:

- Árulja el, Gabika, ki szólt az érdekemben.

A lány értetlenül nézett rá.

- Ki intézte el, hogy engem vegyenek fel? - magyarázta.
- Hát nem tudja? Kovács a fejét rázta.

- A személyzeti osztályról adták le a nevét, hogy okvetlenül magát válasszuk az esetleges jelentkezők közül... De hiszen magának kellene legjobban tudni a protektoráról.

- Igen... Tudnom kellene - mormogta.

Fülle Gabriella fura mosollyal vett búcsút tőle.

8.

Pintér Béla alezredes igen rózsás kedvében találta a főnökét.

Az ezredes kényelmesen elterpeszkedve ült az íróasztalnál, és egy nagyon hosszú cigarettából vígan fújta a füstöt. Arca elégedettséget sugárzott, annak ellenére, hogy Boldizsár Lajos gyilkosának felderítésében egy tapodtat sem mozdult előre. Pedig elhárítótisztjeinek egyöntetű véleménye szerint a gyilkos kilétének megállapítása az a szál, amely elvezet a kémszervezet többi ügynökéhez.

- Jelentem, az Űri utca negyvennégyben ellenőriztük a Zöld Ferenc nyelvtanárhoz járó nőket - mondta a köpcös alezredes.

- Azokat, akik már legalább egy éve járnak hozzá? Csak a régiek érdekesek.

- Igen.

- Van valami?

Pintér széttárta a kezét.

- Akadt két szóke, de azok a koruk miatt nem jöhetnek számításba.

A nyomozás során azt a következtetést állították fel, hogy a Boldizsár Lajos lakásába bejáratos szóke nő esetleg a nyelvtanárnál rendszeresen megfordulók közül került ki. Hiszen a halott férfi is Zöld Ferencről tanult. Lehet, hogy ott ismerkedett meg azzal a szóke nővel, akivel később látták.

- A minap egy új nő jelentkezett Zöldnél - folytatta az alezredes. - Fiatal, nyúlánk, hosszú szóke hajú.

- Mennyi idős lehet ez a Zöld Ferenc? - kérdezte az ezredes.

- Hatvanöt éves, de azt mondják, igeri jól tartja magát. Bana Dénes ezredes elnyomta a cigarettáját.

- És ki ez az új nő? - kérdezte.

- Nem hiszem, hogy érdekes lenne számunkra. Boldizsár halála előtt nem látták a házban. Azért ellenőriztük: adminisztrátorként dolgozik.

- Beleznaynál egyeztetted a nevet?

- Még nem, most kaptam a jelentést.

Az őrmagy által vezetett felderítő-osztály konkrétan a KGST-program keretében végzett két különösen fontos munkát biztosította. Állandó ellenőrzést végeztek, és a felmerülő személyek nevéből listát vezettek.

Az ezredes a pánccsaszekrényhez lépett.

- Hogy hívják ezt a nőt? - kérdezte. Pintér megmondta.

Az elhárítófőnök kiemelte a szekrényből a "Saturnus" fedőnévvel jelzett ügy dossziéját. Közömbösen lapozta át a benne levő névsort. Hirtelen megrezzent, homlokán összefutottak a ráncok.

- Mi a fene - rázta meg a fejét, mint aki nem hisz a szemének. - Ezt nem hittem volna.

- Szerepel a neve? - kíváncsiskodott Pintér. Az ezredes bólintott.

- Bizony! Így önmagában - bőkött a dossziéra - jelentéktelen adat... De hogy ez a szőke nő éppen az Úri utca negyvennégyben, tehát abban a házban bukkant fel, ahol Boldizsár elpatkolt, és ugyanannál a nyelvtanárnál, ahová Boldizsár járt, ez így szerfölött érdekes... Nagyon érdekes. Még akkor is, ha csak most bukkant fel.

- Lehet, hogy csak a véletlen játéka - vetette közbe az alezredes, aki jobb szerette volna, ha egy már régebben oda járó nőre bukkannak. De nem tudta, hogy a Saturnus-dosszié mi mindent rejt magában, milyen következtetésekre lehet jutni az adatok birtokában.

Az elhárítófőnök hosszan ingatta a fejét.

- Nem hiszem, hogy ez véletlen lenne - mondta töprengve. - Már úgyis túl sok a véletlen ebben az ügyben. Alaposabban körül kell szimatolnunk ezt a nyelvtanárt.

- A szokásos környezettanulmány?

- Igen.

- Mikorra? - vette elő a noteszát Pintér.

- Minél előbb. Ezt a szőke lányt figyeltetted?

- Igen. Egy álló hétig rajta voltunk. Megállapítottuk a nevét, adatait, lakását, munkahelyét. Gyanúra utaló körülmény nem akadt... Igaz, nem is gondoltunk erre. Nem tudtam, hogy a Saturnus-ügyben nyoma van. Ezelőtt három nappal hagytuk abba a munkát... Vegyük fel újból a figyelésre?

Bana, akinek tudomása volt minden intézkedésről, előbb hosszan latolgatta magában a lehetőségeket, majd így szólt:

- Nem szükséges. Egyelőre hagyjuk. Mindenesetre napirenden tartjuk, mert eléggé meglepő, hogy éppen Zöld Ferencnél tett látogatást. Okom van feltételezni, hogy nem a nyelvtanulás miatt járt nála.

- Pedig azokon a napokon érkezett, amikor nyelvórákat szokott adni az öreg. Igaz, elég későn jött, és fél óra múlva távozott.

- Hidd el, Béla, hogy ez nem véletlen - emelte magasba mutatóujját az ezredes. - A házat szemmel tartjátok?

Pintér bólintott.

- Ha ez a lány ismét felbukkanna, álljatok rá, és addig ne moccanjatok a sarkából, amíg ellenkező utasítást nem adok...

Az alezredes gyors munkát végzett. Néhány nappal később már az elhárítófőnök asztalán volt a Zöld Ferencről készített környezettanulmány.

Valójában nem sokat tudtak meg. Az idős férfi egyedül él Úri utcai lakásában, és egyike a legrégebb lakóknak - nemcsak a házban, hanem az egész Várnegyedben. Már a szülei is itt éltek. Zöld a húszas években földrajzot tanított, és minden nyáron külföldre utazott a szüleivel. Apja egy külföldi céget képviselt. A harmincas évek derekán a fiú felhagyott előbbi foglalkozásával, és a jóval jövedelmezőbb nyelvtanítást választotta. Németet és franciát tanított egy gimnáziumban, és már akkor voltak magántanítványai. Zöld soha nem politizált. A házban udvarias, de visszahúzódó embernek ismerték, aki mindenben mértéket tartott.

Az elhárítófőnök derűs kedve azonban továbbra sem hagyott alább. Egy alkalommal Pintér alezredes óvatosan megpróbálta kipuhatolni e derűlátás okát, amely az ezredesnél mindig párhuzamban állt a munkamenettel.

Bana nevetett:

- Nyertem a lottón.

Miután megbeszélték a következő lépéseket, az ezredes cigarettával kínálta..

- A dolgok állása igen kedvező - jegyezte meg az ezredes. - Nem árulok el különös titkot, de Hód jelentkezett.

Pintér ritkán lepődött meg, de most az egyszer villámcsapásként hatott rá a hír.

- Végre! - kiáltott fel.

- Igen, éppen ideje volt.

- És ezzel kinyílt a csapda.

Bana elégedetten bólintott.

- Bizony, kinyílt - mondta. - Látod, érdemes volt türelmesen várni. A gyümölcsünk beért.

Hód azt jelentette, hogy emberünk jelentkezett.

- Értem - felelte csalódottan Pintér, és elhallgatott.

- Más nincs?

- Nincs. Ez azonban éppen elég nekünk. Ha elgondolom, hogy vártunk erre az emberre, csodálom a türelmünket. Éjszakákat töprengtem, hogy helyesen cselekedtünk-e, jó helyen állunk-e lesben. Hol fog az ellenség támadni? És lám, találtunk.

- Ez igazolja a koncepciónkat.

- Teljes mértékben. Zimmer Lajos küldetése félrevezető manőver volt. Úgy időzítették, hogy ráharapjunk, de gátolva legyünk a felgombolyításban. Ennek érdekében feláldozták egyik ügynöküket, épp Zimmer érkezésekor. A ZX-7-tel jelzett munka nem érdekelte őket, Boldizsár pedig csak ezt tudta volna megszerezni. Valószínűleg ő is rádöbbsent, hogy az áldozat szerepét kell eljátszania, és cselekedni akart. De elkésett, Zimmer másnap átlépte az országhatárt, és egyenesen a győri főkapitányságra ment... Apropó! Mi van Zimmerrel?

- Jelentem, a nővérénél lakik, akinek háza van Pestlőrincen, és az utasításnak megfelelően alig mozdul ki otthonról.

- Helyes. Amíg nincs vége ennek az. ügynek, legyen mindig otthon, ki tudja, mikor lesz rá gyorsan szükségünk. Figyelteted?

- Igen. De a szomszédokon kívül senkivel sem érintkezik. Két emberünk állandóan figyeli az utcát, és felírja az elhaladó gépkocsik rendszámát. Ha Zimmer elmegy, tisztos távolból követik.

- Gyanús körülmény?

- Idáig semmi.

Az ezredes elnyomta cigarettáját, és mélyet sóhajtott.

- Reméljük, most már minden rendben lesz.

Ha tudta volna, mennyire téved! De csak akkor tudta meg, amikor éjjel tizenegykor telefonon felcsengették odahaza. Ezen az estén korán sötétedett. Az ég borult volt, szemerakelt az eső. Zimmer Lajos kilenc óra előtt pár perccel kilépett a kertkapun. Cigarettáért indult a két sarokkal távolabb levő italboltba, amely mindennap tizenegyig nyitva tartott. A kertes utcában alig volt járőkelő, a járdaszéleket

szegélyező akácfák terebélyes lombján éppen csak áthatolt az utcai lámpák sápadt fénye.

Átellenben egy árnyék bontakozott ki a sötétből.

Zimmer tudta, hogy figyelik, de ez egyáltalán nem idegesítette, inkább megnyugtatón hatott rá. Őszintén elmondott mindent, büntetlenséget biztosítottak számára, meg fogja kapni az engedélyt, itthon maradhat.

Az italboltban alig voltak. A csapos már ismerte őt, de csak annyit tudott, hogy látogatóba érkezett.

- Mit parancsol? - kérdezte mázosan.

- Két doboz szimfóniát.

- Valami mással szolgálhatok?

Zimmer töprengett. A nővére nem szerette, ha italozott. Legyintett, és kibökte:

- Egy matrózfröccsöt.

A csapos serényen megkeverte a borból és rumból álló italt, és felhígította szódával.

Zimmer Lajos két hajtásra eltüntette a korsó tartalmát, és máris indult. Kint rágyújtott, aztán lassú léptekkel hazafelé vette útját. Nem törődött a szemerkélő esővel. A hús cseppek szinte jólestek a bőrének. Anélkül, hogy megállt volna, többször hátrapillantott a válla felett.

Egy esőkabátos férfi jött utána ötven lépés távolságban. Túloldalt egy másik alak télenkedett.

Zimmer elégedetten kuncogott magában. Pár lépésre a kertkaputól mégis rossz előérzete támadt. Mintha a nevét hallotta volna. Hirtelen megtorpant: most már tisztán hallotta a halk hangot.

- Herr Zimmer?

Meglepetten fordult oldalt. Mintegy kartávolságra tőle, a széles törzsű akácfától egy árnyék vált el. Csak a körvonalait látta. Akaratlanul is hátralépett.

- Tessék? - fürkészte a sötétet.

- Herr Zimmer? - ismételte meg a kérdést az árny.

És ő elkövette a végzetes ballépést:

- Én vagyok...

A sötétből lángnyelv villant, és Zimmer Lajos üres zsákként rogyott a földre. A lövés hangját követő csendbe futó léptek zaja és kiabálás keveredett.

- Ott fut, a fák mellett! - ordította a ballonkabátos férfi. A másik futásnak eredt a túlsó járdán a megadott irányba.

Ismét lövés dörrent...

A futó alak felbukott, majd a következő pillanatban a kerítés tövéhez vonszolta magát, és két lövést adott le a közeli utcasarok irányába. Ballonkabátos társa a másik oldalon tapadt a falhoz, és az ő kezében is fegyver villant.

A lövöldözésre felbolydult az utca. A házak ablakaiban sorra felgyúltak a fények, kíváncsi emberek özönlöttek az utcára.

A ballonkabátos a földön térdelt a társa mellett, aki hátát a kerítésnek vetve, sápadtan ült.

- Rendőrtiszt vagyok, azonnal hívjanak mentőt, és értesítsék a főkapitányságot - mondta izgatottan az

odaérkezőknek.

- A karom... - nyögte a másik.
- Mindjárt itt lesznek a mentők.
- Vele mi van?
- Most ne törődj azzal.
- Meghalt?
- Azt hiszem, kész - mondta a ballonkabátos.

Mire a szirénázó mentőautó megérkezett, az utca tele volt emberekkel. A nyomában érkező rendőrségi gépkocsi alig tudott utat vágni a tömegben.

A ballonkabátos férfi az igazolványát mutatta az intézkedő egyenruhás őrnagynak:

- Azonnal értesítse a Belügyminisztérium ügyeletén keresztül Pintér Béla alezredest. Csak annyit mondjon: Zimmerrel lelőtték, a társam megsebesült.

- De mi történt itt?
- Most ne kérdezzen semmit. Majd később megtudja.
- Tehát a kollégája megsebesült, Zimmerrel lelőtték - ismételte az őrnagy.
- Igen, csak siessen már. Minden perc drága.

Miközben az őrnagy a gépkocsiból telefonált, a ballonkabátos a mentőorvost faggatta.

- Meghalt?!... Hátha él még?

Zimmer Lajos élettelenül feküdt a zseblámpák fényében. Egy idősebb nő a kerítésnek dőlve zokogott: Zimmer nővére volt.

- Úgy látom, agonizál - egyenesedett fel a mentőorvos. - Mindenesetre megkíséreljük a lehetetlent. Csoda lenne, ha az utat kibírná.

Zimmerrel a mentőkocsiba tették. Az orvos két injekciót nyomott a tehetetlen ember karjába, és figyelmeztette a sofőrt, hogy óvatosan hajtson. A másik hordályon az átlótt karú férfi feküdt, már bekötözve.

- Két hét alatt rendbe jön. - mondta a mentőorvos. - A golyó átszaladt a karján anélkül, hogy csontot ért volna.

Pintér Béla alezredest mélyen a fejébe húzott kalappal pattant ki kocsijából. Éppen haját mosott, amikor az ügyelet kiugrasztotta a kádból.

Röviden tájékozódott a történetekről, és magához intette az URH-kocsi parancsnokát.

- Kis József őrnagy, jelentkezem - húzta ki magát az őrnagy.
- Utasítsa a rendőröket, hogy menjenek be minden házba, és kérdezzék ki az embereket. Ki tapasztalt gyanús körülményeket? Ki látott idegent tétlenkedni vagy sétálni a háza előtt? Láttak-e valakit futni az első lövés után? Merre menekült az illető? Ha lehet, adjanak róla személyleírást... Az egész környéket járják be. Minden apróság, amit elmondanak, igen fontos lehet. Jegyezzék fel a hallottakat.
- Értettem - bólintott az őrnagy, és embereihez sietett. Egy perc múlva a rendőrök szétszéledtek.

Pintér beosztottjához fordult.

- Hogy történhetett ez meg? - kérdezte kemény hangon.

A ballonkabátos elhárítótiszt komoran ingatta a fejét.

- Jelentem, alezredes elvtárs, még most is képtelen vagyok felfogni - mondta, és mélyeket sóhajtott, mintha megkergették volna. - Váratlanul és villámgyorsan játszódott le az egész. Harminc lépésre voltam Zimmer mögött, Peller főhadnagy a másik oldalon haladt, pár lépéssel hátrább, mint én. Egyszer csak azt látom, Zimmer megtorpan. Azt hittem, minket néz, többször is hátrafordult az úton. Ebben a pillanatban dörrent a lövés. Én nem láttam, honnan lőttek, Peller azonban igen, mert azonnal futni kezdett. Én Zimmer felé, ő a másik oldalon... Ekkor vettem észre, hogy valaki fut a fák mellett, hogy a vastag törzsek fedezzék. Láttam a következő lövés torkolattüzet is. A főhadnagy felbukott, aztán ő is lőtt... Az ismeretlen a sarokhoz ért és eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Megjegyzem, nagyon gyors volt.

Megérkezett a rendőrségi helyszínelő gépkocsi a bűnügyi technikussal és a rendőri bizottságot vezető főhadnaggal. Egy egyenruhás szakaszvezető jól fejlett farkaskutyát vezetett elő.

Pintér alezredes az első pillanatban azt hitte, hogy ismét Balogh János századossal hozta össze a sors, akivel a tél végén Boldizsár Lajos Úri utcai lakásában találkozott.

- Egymást váltjuk - felelte érdeklődésére a főhadnagy. - Balogh elvtárs tegnap volt ügyeletes.

Pintér félrehúzódott, hogy ne zavarja a helyszínelők munkáját, és sűrűn pislogott a sötétbe vesző utca vége felé. Izgatottan várta, mikor tűnik fel az elhárítófőnök gépkocsijának erős reflektora.

Közben gyors egymásutánban villanólámpa fénye lobbant: a bűnügyi technikus rögzítette fényképezőgépével a tett színhelyét. A főhadnagy erős fényű lámpák segítségével kutatott a visszamaradt nyomok után, és olykor utasítást adott a serényen dolgozó technikusnak.

A bizottság munkája már a vége felé közeledett, amikor Bana Dénes ezredes megérkezett. Pintér a gépkocsiból kiszálló főnökéhez lépett, és tömören tájékoztatta a tragikus eseményről. Az ezredes gondterhelt arccal hallgatta végig, egyszer sem szakította félbe osztályvezetőjét, aki a maga intézkedéseiről és a rendőrök adatgyűjtő tevékenységéről is számot adott.

A ballonkabátos elhárítótiszt, aki még a helyszínen tartózkodott, megmutatta a helyet, ahol a tragédia pillanatában állt, majd azt is, ahonnan a lövést leadta a menekülő után.

- Ekkora távolságból valóban nem lehetett megakadályozni a gyilkosságot.

- Sem elfogni az ismeretlen lövöldözőt.

- Persze, mindketten hibát követtek el. Sőt, nem is egyet.

- Úgy van. Az egyik embernek a ház előtt kellett volna maradnia, hogy a túloldalról szemmel tartsa a környéket. Ez esetben a tettes nem tudott volna észrevétlenül a kapuig osonni, és ott várakozni.

- Ez csak az egyik hiba.

- De a súlyosabb.

Bana felpaprikázódott:

- Napok óta két embered lebzsel itt, figyeli a házat, a környéket, hogy megkísérel-e valaki felvenni a kapcsolatot Zimmer Lajossal. Ismétlem: napok óta... Erre megtörténik a legváratlanabb dolog: lelövik Zimmer, és a tettes elpucol. Azt hiszed, a levegőből ereszkedett ide? Vagy azt akarod mondani, hogy csak úgy egyszerűen idesétált, előre tudta, hol a ház, tudta, hogy Zimmer olykor benéz az italboltba? Állítom, hogy ez a tettes alaposabban felkészült tettének végrehajtására, mint az embereid Zimmer figyelésére - mondta egy szuszra.

- Részletes tervet dolgoztunk ki - vetette közbe az alezredes. - Napokig törtük rajta a fejünket,

összehangoltuk a várható intézkedéseket Beleznayval...

Az ezredes legyintett:

- Dolgozhattok, törhetitek a fejeteket naphosszat, ha egyszer az a terv rossz, megette a fene az egészet.

- Alaposan számba vettük az esetleges kapcsolatfelvételre irányuló összes lehetőségeket...

- De a gyakorlat éppen az ellenkezőjét produkálta. A munkátok semmit sem ért. Semmit! Valaki ideállít minden nehézség nélkül, és kilyukasztja Zimmer, utána kis híján agyonlövi egyik emberünket... Azt hiszed, ez a vakmerő fickó nem tartott itt terepszemlét? Bizony, tartott! Tartania kellett, ha ennyire tisztában volt a helyszínnel. Az embereid jelentették talán, hogy a mai napot megelőzően gyanús személy bukkant fel az utcában? Jelentették?

A köpcös termetű alezredes a fejét rázta.

- Nem jelentették - folytatta az ezredes. - És miért nem? Mert nem vették észre. Egyetlenegy gyanús embert sem vettek észre, sem a ház előtt, sem az utcában. Ez a második hiba és ez a súlyosabb, mert ha jelzik, megerősítjük a figyelmet, jobban szemmel kísérjük a környéken levő mozgást... Egyáltalán, mit jelentettek neked az emberek?

- Az utca rendkívül csendes, tele családi házakkal, kertekkel - sorolta Pintér emlékezetből a kezén átfutott jelentések tartalmát. - Csak kora reggel van mozgás, amikor munkába igyekeznek az emberek, valamint késő délután, amikor hazajönnek... Napközben csak a háziasszonyok jönnek-mennek bevásárlókosaraikkal, de csak délelőtt. Délután teljesen kihalt az utca, még a környék is, leszámítva a játszózó gyerekeket... Elismerem, a tervünk rossz volt. De most utólag meg kell mondanom, az emberek abban nem hibásak, hogy mindketten Zimmer után mentek, így senki sem maradt a ház előtt. Utasítást kaptak, hogy kövessék mind a ketten.

- Ki adott ilyen utasítást?

Pintér nyelt egyet.

- Én.

- És miért?

- Beleznayval megbeszéltük, hogy a felderítőknél egy brigád két gépkocsival állandóan készenlétben áll arra az esetre, ha valaki kapcsolatot akarna felvenni Zimmerrel. Ha ilyen esetet észlelnek, az egyik ember elmegy telefonálni, hogy a brigádot értesítse, közben a másik továbbra sem téveszti szem elől Zimmerrel. A brigádnak az lett volna a feladata, hogy az illetőt, aki Zimmerrel tárgyal, felvegye figyelmére, és megállapítsa a kilétét... Ezért mentek Zimmer után mind a ketten.

Beszélgetésüket kénytelenek voltak félbeszakítani. A főhadnagy lépett hozzájuk, és jelentette, hogy a helyszíni szemle befejeződött. Kérésükre hosszan ismertette az eredményt.

Annak a fának a tövében, ahol az ismeretlen tettes Zimmer Lajosra várakozott, a felázott földön több lábnyomot találtak, amelyeket fényképen rögzítettek. A lábnyomok harminckilences nagyságú, erősen recés talpú gumicipőtől származnak, a szokatlanul kis lábú tettes feltehetőleg tornacipőben volt. Ezt egy másik nyomra alapozták: egy helyütt a tettes lába mélyen a puha földbe süllyedt, és jól lehetett látni a nyom oldalán körbefutó mély récék dőlt vonalait. Ilyen nyári időkben senki sem indul útnak feltűnő téli cipőben. A tornacipő viszont egyáltalán nem feltűnő viselet, és oldalt magasan gumizott.

A tett színhelyén egy 7,65-ös öblű fegyverbe való kilőtt töltényhüvelyt találtak, majd a tettes menekülési útvonalát átvizsgálva, még kettőt.

A nyomozókutyát sajnos nem tudták felhasználni, mert a tettes bekenhette a cipője talpát valamilyen

folyadékkal, amelynek szagát a különben kiváló szimatú kutya nem bírta elviselni. Indításra szimatot vett, de állandó prüszköléssel jelezte gazdájának sikertelenségét.

Bana ezredes megköszönte a főhadnagy tájékoztatását, kérte, hogy a jelentését reggel a Belügyminisztériumba küldje át, aztán a környéken puhatólózó rendőrök parancsnokát is eligazította.

- A kutatás és adatgyűjtés eredményéről nyomban jelentést teszek - tisztelgett az őrnagy.

Az ezredes Pintérhez fordult:

- Menjünk mi is haza, Béla. Itt már nincs mit tennünk. Holnap pihent fejjel töprenghetünk a történeten és a mulasztások helyrehozásán.

Mielőtt hazatértek volna, útba ejtették a kórházat, ahová a megsebesült elhárítótisztet és a súlyosan sérült Zimmer Lajost beszállították. Zimmer még élt, kibírta az operációt is, de eszméletlenül feküdt ágyán. Az ezredes megdicsérte a sebesült főhadnagyot, amiért habozás nélkül a menekülő tettes után vetette magát.

Másnap összeült szobájában az elhárítás vezérkara. Az ezredes ismertette az elmúlt este rendkívüli eseményét és a helyszíni szemle megállapításait. Közben befutott az adatgyűjtés "eredménye" is: egyetlen olyan tanút sem sikerült a rendőröknek felfedezni, aki gyanúsán viselkedő személyre figyelt volna fel, sőt a lövés után az ablakon kinézők sem láttak senkit.

- Teljesen érthetetlen - csóválta fejét az ezredes. - A tettes húsból és vérből való, nem pedig ködből, hogy felszívódjon. A föld sem nyelhetette el, és az is abszurdum, hogy a lövés után utcahosszat fusson anélkül, hogy valaki is látja, vagy valakibe belebotoíjék.

- Az este Angyal volt - jegyezte meg Belezny Gábor őrnagy.

Bana nem értette:

- Mi volt?

Az őrnagy helyett Pintér válaszolt:

- Jelentem, az este a televízióban az Angyal-sorozat ment. Pont abban az időben, amikor a lövöldözésre sor került. Mindenki a tévé előtt ült, legtöbben még a lövöldözésről is azt hitték, hogy a tévéből hallják, és csak később jöttek ki az utcára.

Az elhárítófőnök szája körül mosoly bujkált.

- Már csak az hiányzik, hogy a Simon Templart is belekeverjük a dolgainkba - mondta. - Gábornak igaza van: ezt a magyarázatot el kell fogadnunk, de nem szabad feladnunk a további adatgyűjtés reményét. A környékbeli emberek aludtak egyet a történetekre, megbeszéltek a szomszédokkal, találgatnak... A rendőrök újból keressék fel őket.

Tárgyalásuk során felvetődött, vajon miért lőtte le az ismeretlen támadó Zimmer Lajost. Mit akartak elérni a halálával? Az szóba sem jöhetett, hogy Zimmer a kihallgatás során nem volt egészen őszinte, és olyan adatok birtokában volt, amelyek veszélyeztették volna a kém szervezet tevékenységét. Mert hogy nem egy ügynökről volt már szó, hanem egy egész hálózatról, ahhoz nem fért kétség.

Bana ezredesnek az volt a véleménye, hogy a kémhálózat félrevezető céllal határozta el magát Zimmer likvidálására is. Már odakint tudták, hogy van egy nővére, akivel levelez, és ha az országban marad, csak nála szállhat meg. Tehát holléte nem lehetett titok előttük. Azt is tudhatták, hogy a férfit jelentkezése után az elhárítás figyeltetni fogja. És mégis kockáztattak!

- Ezt is azért - hangsúlyozta az ezredes -, hogy félrevezessenek minket. Ha eddig nem is, most már biztosan abban a hiszemben legyünk, Zimmer annyira fontos emberük volt, hogy árulásáért bosszút kell

állniuk. Hadd higgyük azt, hogy dühösesek, mert a tervük kútba esett... Melyik tervük? A zé-iksz-hét... És mit tegyünk? Minden erőnkkel a zé-iksz-héten öröködjünk... Nagyon körmönfont és minden eshetőséget számításba vevő ellenséggel állunk szemben, aki alapos és precíz terv alapján dolgozik... Értsétek meg - folytatta -, hogy a jövőben nem engedhetünk meg magunknak semmi mulasztást. Még egy hiba végzetes lehet: hozzájuthatnak az őket érdeklő adatokhoz, és kicsúsznak a kezünk közül. Mától fogva minden lényeges intézkedés végrehajtását személyesen fogom ellenőrizni... Van valami mondanivalótok?

Beleznay Gábor jelentkezett:

- Ezredes elvtárs! Egy igen érdekes adat futott be Zöld Ferencsel kapcsolatban.

- Éspedig?

- Embereim felkutattak egy idős asszonyt, aki a negyvenes évektől, majd a felszabadulás után is két évig Zöld háztartását vezette - mondta, és jegyzeteibe pillantva folytatta: - Bagó Rozáliának hívják. Ez elmondta, hogy a Vár felszabadítása után Zöld majdnem egy évig a Nyugatra ment unokafivére papírjaival bújtatott egy magas rangú német tisztet. A németnek később állítólag sikerült visszajutnia

Németországba.

- Ellenőriztéték?

- Amennyire tudtuk. Több olyan tanúval beszélünk, aki ebben az időben ugyanabban a házban lakott, illetve ott vészelt át a háborút - felelte. - Mind azt mondják, hogy ők erről nem tudtak, sőt, erre utaló gyanújuk sem támadt, bár egyik-másik hallott valamit...

Az elhárítófőnök csodálkozva vonta föl a szemöldökét.

- Ugyanis Zöld Ferenc lopás miatt feljelentette az alkalmazottját - folytatta az őrnagy. - Állítása szerint Bagó Rozália több ezüst gyertyatartót ellopott és a feketepiacon értékesített. Amikor a rendőrségen kihallgatták a nőt, ő azzal védekezett, hogy Zöldnek tudomása volt erről, sőt maga kérte meg, hogy adja el azokat, és vegyen élelmiszert. A házfelügyelő azt vallotta, hogy többször látta Bagó Rozáliát a pincébe surranni, kezében kisebb-nagyobb batyuval. A pincében a szemét alatt több ezüsttárgyat találtak. A nő azt mondta, mindezt Zöld találta ki, mert el akarja őt távolítani.

- Mivel tud az elrejtett német tisztről. - vetette közbe az ezredes.

- Igen - bólintott Beleznay.

- És elítélték.

- Nem ítélték el. Felfüggesztették az eljárást, mondván, hogy megtévedt, de kizsákmányolt volt.

Banának az volt a véleménye, hogy ezt az adatot egyelőre hagyják figyelmen kívül. Felállt, jelezve, hogy megbeszélésüket befejezték.

Pár nappal később Beleznay a folyosón Pintérbe ütközött. A köpcös alezredes majdnem fellökte sietségében.

- Elgázolod az embert, Béla - nevetett Beleznay.

- Megyek az öreghez... Csak ki ne ugorjon a nadrágjából...

- Mi történt? - kíváncsiskodott az őrnagy.

- Megvan, hogy miért tűnt el olyan nyomtalanul a lövöldöző - mondta.

- Tudjátok, ki volt?

Az alezredes lehangoltan ingatta a fejét.

- Azt nem. De hogy hol lapult meg, azt igen... A szomszéd utcában lakott egy öregasszonynál. A rendőrök az esetet követő napon újra puhatolóztak a környéken. Az öregasszony elmondta, hogy két nappal ezelőtt felvett egy albérlőt...

- És nem tudta a nevét?

- Nem, mert azt mondta neki, hogy az előző helyen hagyta a személyi igazolványát.

- Ennek ellenére beengedte a házába?

- Be bizony - mondta Pintér -, mert előre kifizette az egész havi bért. Ötszáz forintot. Azt állítja az öregasszony, hogy nem ment dolgozni, azt mondta, szabadságon van... Egész nap a szobájában tartózkodott, csak délben és este ment el vásárolni a közértbe.

- Akkor ott kellett elmennie Zimmer nővérének a háza előtt - vetette közbe az őrnagy.

- Ott bizony.

- És honnan tudjátok, hogy ő a tettes?

- Onnan, hogy az albérlő a lövöldözést követő reggel elment. Azt mondta az öregasszonynak, meggondolta magát, de az ötszáz forintot nem kérte vissza. Egy fillért se!... A rendőrök átnézték a szobát, de csak egy üres bőröndöt találtak. Kiment a technikus is, átvizsgálta lámpával a parkettot, és egészen szépen kirajzolódtak a harminckilences tornacipő nyomai, ugyanazok a récék, mint a helyszínen... Az öregasszony elmondta, hogy a lövéseket nem hallottia, de felfigyelt albérlőjének gyors hazatérésére. Szóba akart elegyedni vele, de ő elhárította azzal, hogy ideges, mert valami történt az utcán, és összeszaladtak az emberek.

Most már Beleznyai is értette, hogyan tűnhetett el az ismeretlen lövöldöző.

- Alig kellett ötven métert futnia - folytatta az alezredes. - A sarok húsz méter, onnan harminc az öregasszony háza. Bement a kapun, és bent volt a lakásban.

- De személyleírást csak tud adni róla? - kérdezte reménykedően az őrnagy. - Hiszen többször is beszélt vele. Vagy nem?

Pintér elhúzta a száját.

- Összevissza beszél, az egészről csak az biztos, hogy szőke és fiatal - mondta.

- Ez nulla!

- Nem éppen - jegyezte meg az alezredes -, mert mégis tudunk róla valamit.

Beleznyai mérges lett:

- Azt állítottad, hogy semmi egyebet nem tudtok róla!

- Nem sokat... De most kapaszkodj meg. Az albérlő nő volt. Fiatal, szőke hajú nő! Érted már?... És mit találtunk Boldizsár Lajos előszobafalán? Egy szőke női hajsza. És kivel látták olykor ezt a Boldizsárt? Egy nyúlánk, szőke nővel.

Az őrnagy előre tudta, hogy az elhárítófőnök a hír hallatára felugrik íróasztala mögött, és jó darabig sétálni fog a szobában.

A nyár korán érkezett. Május dereka volt, de napközben a hőmérő higanyszála már elérte a huszonöt fokot is. A verőfényes vasárnap jó időt ígért, és már kora reggel megindult a kirándulók hada a budai hegyekbe, dugig voltak a villamosok, autóbuszok, s a személygépkocsik hosszú sorokban igyekeztek kifelé a városból.

Nyolc órakor Kovács Tibor már alig kapott helyet kocsijának a Margitszigeten, a Palatínus strandfürdő parkolóján. Nagyon készült erre a napra. Kemenes Lászlónéval volt találkozója, vagyis Marikával.

Az asszonyt már régóta kerülgette, de a "diszpécserek gyöngye", ahogy a bemutatkozásánál osztályvezetője, Barabás Zoltán jellemezte, nagyon tartózkodó volt. Csak félszavakat váltottak olykor a gyárban, ha véletlenül összetalálkoztak a folyosón, az ebédlőben vagy éppen a rajzteremben.

Kovács diszkrétan érdeklődött utána. Megtudta, hogy egyedül él, és Almásinak, a gyár egyik főmérnökének távoli unokatestvére. Tulajdonképpen a főmérnök intézte el, hogy öt évvel ezelőtt a gyárba kerüljön, ezt megelőzően egy kis kátésznél könyvelősködött. Az a hír járta, hogy korábban egy mérnök udvarolt neki, de a kapcsolatuk váratlanul megszakadt. Feltételezték, hogy a nő kezdeményezésére, mert néhány héttel később a mérnök kilépett és máshol helyezkedett el.

Kovács egy pillanatig sem leplezte, ha a gyárban véletlenül találkoztak, hogy tetszik neki a nő, és szívesen közeledne hozzá. Kemenesné kitűnő érzékkel, mindig udvariasan, de határozottan elhárította a próbálkozását. Bizonyos idő után már le is tett szándékáról, hogy valaha is közelebbi kapcsolatba kerüljön vele. Egyszer a gyári büfében, kávézás közben azonban a nő váratlanul felengedett, és tréfásan emlékeztette korábbi ígéretére.

- Maga egyszer azt mondta nekem, Tibor, hogy kitűnő műsora van a Békének - mosolygott rá

Kovács kapott az alkalmon:

- Még most is az a jó műsor megy.
- Majd megnézem.
- Nem ajánlatos oda egyedül menni - tapogatózott.
- Ugyan miért nem?
- Marcona férfiak lesnek az egyedül levő nőkre.
- Nem baj, engem nem kell féltenie.

Kovács arcán huncut mosoly jelent meg.

- Nem is magát féltem, Marika, hanem a marcona férfiakat.

A nő fura pillantást vetett rá, de hangjában nem volt sértődés, amikor megszólalt:

- És magát nem félti? Hiszen maga sem éppen bizalomgerjesztő. Inkább marcona.
- Megviselt külsőm ártatlan lelket takar.
- Képzelem azt az ártatlanságot...
- Adjon alkalmat, hogy meggyőzzem róla.
- De én nem szeretem az ártatlanokat. Kovács megkönnyebbülten sóhajtott:
- Akkor helyben vagyunk.
- Már miért lennénk helyben?

Végignézett a nő fehérköpenyes alakján, és megakadt a szeme a kivágás alatt levő gombon, amely majd lepattant.

- Mert én ártatlanul rossz vagyok - felelte. Kemenesné barna szemében kíváncsiság gyúlt.

- Maga mindig így udvarol? Így csúri-csavarja a szavakat? - kérdezte.

Kovács Tibor egy lapra tett fel mindent. Úgy érezte, nincs vesztenivalója. Minek kerülgetni a forró kását, bele kell vágni a közepébe, aztán vagy sikerül, vagy nem. Ez a nő sem szobor, húsból, vérből van, ha pedig már van valakije, akkor úgyis mindegy. Ha viszont nincs, és a szándékaik megegyezők, minek leplezni a dolgokat, s puhatolózó szócsatákat vívni alkalmanként?

- Szombaton kilenckor a Béke Szálló előtt várom - mondta határozottan.

A nő üde arcán pír futott át. Zavart mozdulattal simította hátra rövid fekete hajának rakoncátlankodó tincseit, aztán elkomolyodott.

- Meg akarom kímélni a felesleges várakozástól.

- Tehát kilenckor.

- Téved, ha azt hiszi, hogy ott talál. Kovács tekintete a barna szem mélyét kutatta.

- Várom - mondta.

- Hiába.

De nem hiába várt. Szombaton este, pontosan kilenckor, Kemenes Lászlóné ott volt a megbeszélthelyen: a Béke Szálló előtt. Kovács most látta először kiöltözve, és nem is titkolta meglepetését: nagyon szép volt az ezüstösen csillogó kisestélyiben.

- Csak azért jöttem el - mondta Marika mosolyogva -, mert nem akartam, hogy szoborrá váljon itt.

- Kösz.

- Ne köszönjön semmit. Csak nem szeretném, ha ismeretlenül is engem okolnának, amiért maga itt elcsúfítja a városképet...

Kemenesné kiváló partnernek bizonyult. Fesztelenül, jókedvűen viselkedett, nyoma sem volt benne annak a tartózkodásnak, ami már-már elhervasztotta Kovács reményeit. Mire vége lett a műsornak, a társalgásuk olyan mederbe terelődött, mintha évek óta ismerték volna egymást. Később táncoltak is, és a nő engedelmesen simult a karjába.

Hajnali négykor jöttek ki a Békéből.

Kemenesné Zuglóban lakott. Kovács taxival vitte haza, és mielőtt kisegítette volna a kocsiból, megtudakolta tőle, mikor lesz hozzá legközelebb szerencséje. Kemenesné nevetett, és azzal ütötte el a választ, hogy találkozhatnak mindennap, de csak a gyárban.

Következő hétfőn Kovács Tibor az irodaépület folyosóján az asszonyba ütközött, aki éppen az igazgatóságra igyekezett egy paksaméta irattal a hóna alatt. Nyomban rövid vallatóra fogta:

- Remélem, jól érezte magát, Marika?

- Hát, érezni éreztettem magam, de azt nem mondhatom, hogy valami lenyűgöző élményben volt részem... Valahogy csalódtam.

Kovács elkerekítette a szemét.

- Na, ne ijedjen meg - folytatta kuncogva a nő -, nem a műsorban csalódtam, amit olyan lelkesen ajánlott, hanem magában. Bizony, magában csalódtam, Tibor. Az este egyáltalán nem volt marcona, én

pedig váltig hittem, hogy az lesz... De azért ne keseredjen el.

Most már hetenként kétszer-háromszor is találkoztak.

Egy este egy kis zuglói eszpresszóban üldögéltek, amelyik közel volt az asszony lakásához. A férfi váratlan javaslattal állt elő:

- Marika! Igyon velem pertut.

Az asszony szája szegietében sejtelmes mosoly bujkál.

- Ravasz róka maga, Tibor.

Kovács két konyakot rendelt.

- Magának nem szabad inni, hiszen kocsi van - érvelt az asszony, de a hangjában biztatás csengett.

- Szervusz, Marika - emelte fel poharát a férfi.

- Szervusz, Tibor.

Koccintottak, és fenéig ürítették poharukat.

Az asszony letette a magáét, és az arcát nyújtotta. De a férfi mosolyogva ingatta a fejét.

- Majd később.

- Miért nem most?

- Csak - felelte Kovács, és intett a pincérnek, hogy fizetni akar. A kocsi percek alatt Kemenesné lakásához ért. A ház előtt Kovács leállította a motort, és a lámpákat is leoltotta, és a mellette ülő nő felé fordult. Kemenesné szeme szinte világított a sötétben. Ajka kissé szétnyílt.

- Most?... - lehelte.

A férfi egy mozdulattal magához vonta és megcsókolta. A második csóknál már egymás karjában voltak. Később az asszony eltolta magától.

- Pont itt, a ház előtt - suttozta. - Valaki megláthat.

Hosszan hallgattak, miközben minduntalan összevillant a tekintetük, mintha egymás gondolatát kutatnák. Elsőnek a férfi mozdult meg. Cigaretta kotort elő a zsebéből, és rágyújtott. A hangja rekedt volt, amikor megszólalt.

- Menjünk vasárnap strandra.

- Melyikre?

- A Palatínusra. Ráérsz?

- Jó - bólintott a nő.

Megbeszélték, hogy mikor és hol találkozzanak, aztán Kemenesné elbúcsúzott, és kiszállt a kocsiból. Kovács Tibor még nem indított. Ült a kocsiban, és bámulta a kaput, amely mögött eltűnt az asszony. Arra eszmélt, hogy cigaretta a körmére égett.

A Palatínus pénztárai előtt hosszú emborsor kígyózott.

Kovács a lépcsőn állt, és az érkezőket fürkészte. Várta, mikor bukkan már fel Kemenesné alakja. Az asszony autóbusszal érkezett. Egyszerű, ujjatlan sárga blúz volt rajta, rövid piros ballon szoknyával, kezében fonott strandtáska.

- Szervusz - toppant a férfi elé, és arcát nyújtotta.

Nem volt rajta kombiné, a szellős blúz kivágásában látni lehetett rugalmas mellét. Kovács morgott:

- Mondtam, hogy érted megyek.

- Ne haragudj, de még beugrottam a nagynémhez - felelte, és a tülekedő emberek láttán elbiggyesztette az ajkát. - Hiszen ez rettenetes! Itt nem lesz még egy talpalatnyi hely sem.

- Menjünk innen - javasolta Kovács.

- Hová?

- Azt még nem tudom, de egy biztos: itt nem maradunk.

- Te mondtad, hogy jöjjünk a Palára.

Kovács megvakarta a fejét.

- Erre a tömegre nem számítottam. Gyere, induljunk odébb egy házzal.

Kéz a kézben mentek a kocsihoz. Közben a férfi döntött: Szentendre felé mennek.

Leányfalu után alkalmas helyet találtak az árterületen. Kovács lehajtott az útról, egészen a vízpartig, a fűzfák lombja alá. Már több személyautó vesztegelt itt, utasaik fürdőruhában heverték a fűben, vagy a folyó sekély vizében fürödtek.

A férfi kiszállt, nyújtózott egyet.

- Nem is lehet olyan hideg a víz - mondta. Az asszony körbehordozta a tekintetét.

- Áru! el, hogy hol lehet itt átöltözni - kérdezte tétován.

- Ahol a többiek. A kocsiiban.

- Ebben? - mutatott a Zastavára a nő.

- Ha más nincs...

Kovács Tibor ügyesen kabinná varázsolta a kocsit: arra az ablakra, amerről a legtöbben voltak akasztotta a nagyobbik törülközőt, a másikkal a hátsó ablakot fedte be, maga pedig háttal nekidőlt a szabadon maradt oldalsó ablaknak.

- Ígérd meg, hogy nem leskelődsz - szólt ki az asszony a kocsiból.

- Ígérem.

- De tartsd is be a szavad!

Mégsem bírta megállni, hogy ne vessen gyors pillantásokat, válla felett a kocsi belsejébe. A nő a bikini parányi nadrágjával kínlódott legtovább: lába a levegőben kalimpált, az ölének takaró blúz minduntalan lecsúszott a térdéről. Végre helyet cserélhettek.

A magas termetű férfi jóval nehezebb helyzetbe került, hiszen majd a fél kocsit betöltötte.

- Ígérd meg, hogy leskelődsz - mondta. Kemenesné kuncogott.

- Te szemtelen!

Kovács alaposan megizzadt, mire fürdőruhásan kimászott a kocsiból. Lemosdott a vízben, és elnyúlt a fűben, az asszony mellett.

Déltájt, amikor a meleg tetőzött, árnyékba húzódtak. Kemenesné kipakolta strandtáskájából az

elemózsiát. Szalámit ettek vajás kenyérral, zöldpaprikával, paradicsommal. Kemenesné nem győzte a kenyereket kenni.

- Téged is inkább ruháználak - mondta a férfinak.

Később fürödni akartak, de a víz hideg volt, ezért éppen csak megmártóztak, és máris kint voltak a parton. A kora délutánt tétlenül heverészve töltötték el a hűvösön. Kemenesné a gyári pletykákat mesélte kifogyhatatlanul.

Kovács élénken figyelt: kinek ki tetszik, kivel jár, vagy éppen ki után sóhajtozik. Elmosolyodott, mikor azt hallotta, hogy osztályvezetője, az idős Barabás Zoltán miként kerülgeti az egyik fiatal gépírónt a könyvelésből, és milyen ajánlatokkal traktálja.

- Ezt nem hittem volna erről a töpörödött vénemberről - nevetett a férfi.

- Nagy kujon!

- Azt volt alkalmam észrevenni.

Az asszony leszakított egy fűszálat, ajka közé dugta, és a nyelvével sétáltatni kezdte szájának egyik sarkából a másikba.

- Azt hiszed, nálam nem próbálkoztam?

- Ezen nem csodálkozom. Van ízlése.

- Olykor megpróbált nyúlkálni, de arról lebeszéltem.

Kovács hirtelen felült.

- És hogy beszélted le? - érdeklődött, komolyságot színlelve.

A nő vállat vont.

- Nem mindegy?... A kezére csaptam - felelte, és arcát elöntötte a már jól ismert pír.

- Nem is tudtam, hogy ilyen verekedős vagy.

Az asszony kisvártatva ismét megszólalt:

- Azt hiszed, rólunk nem fognak beszélni?

Kovács elmosolyodott magában.

- Gondolod? - kérdezte komolyan.

- Majd egyszer azt veszed észre, hogy egyesek összesúgnak a hátad mögött, míg mások a szemedbe vigyorognak... De lesznek olyanok is, akik egyenesen felteszik a kérdést...

Kovács megjátszotta az értetlent.

- Miféle kérdést? - kérdezte bambán.

- Hát azt...

- Mit azt?

- Jaj, Tibor - csapott tenyerével a földre a nő -, ne nézz ilyen hülyén, mert kiábrándulok belőled.

- De Marika - szólt engesztelőén -, mit kérdezhetnek tőlem? Igazán, fogalmam sincs róla.

- Hát, hogy az enyém lettél.

- Mármint te az enyém - mosolyodott el a férfi.

- Vedd, ahogy akarsz.

- Itt nem lehet - nézett körbe nagy komolyan.

- Ó, te hülye - tört ki az asszonyból a nevetés. - Nesze, ez a tiéd... Nesze - paskolta két kezével sebesen a félrehemperegni próbáló férfit.

Többen szedelőzködni kezdtek mellettük, pedig még csak négy óra volt. Elhatározták, ők maradnak még egy órát. Odébb költöztek a fűben, hogy érje őket a nap.

Az asszony hasra feküdt, könyökét megtámasztva, kezébe hajtotta a fejét, és az országúton elhúzó autókat nézte.

- Tudod, ki érdeklődött a minap utánad, illetve kettőnk után? - fordult váratlanul a férfihoz.

- Barabás.

- Nem.

- Hát ki volt az a merész?

- Gyöngyös Lajos, a laborármester.

Kovács Tibor meghökkent... Vajon mit akar tudni ez a fiatalember? Mit érdeklődik utána? Mit szaglász? Még jól emlékezett a zuhogó esőben megtett útra, amikor Fülle Gabriellát és őt hozta be a városba. Fülébe csengett a fiatalember gúnyos hangja, ahogy a kocsit vételárára reagált: „Persze, nem a fizetésedből vetted...”

Hirtelen minden felkavarodott benne. A legutóbb kapott képeslap: „Különösen figyelmébe ajánlom a forradásos halántékút. Óvakodjon tőle!” Vajon ki lehet az? Már hetek óta kutatott utána a gyárban. Megnézett mindenkit, leste az elébe kerülők arcát, halántékát. Sehol semmi! Ki lehet hát? És hol van? A gyárban dolgozik?

Az asszony hangja térítette magához:

- Min töprengsz?

Cigaretta gyújtott.

- Ez a Gyöngyös jár a fejében - mondta. - Mi a fenét akarhat?

A nő legyintett.

- Mint minden férfi, ő is kíváncsi.

A felöltözökés már sokkal könnyebb volt: addigra elfogytak az autók, és velük együtt az emberek is. Rajtuk kívül csak egy kocsi volt még a parcon, az is távol tőlük. Az út visszafelé két óráig tartott, a hazafelé özönlő autók hol hosszabb, hol rövidebb időre összetorlódtak.

A Flórián téren az asszony alig észrevehetően megérintette a férfi kezét.

- Még ne vigyél haza - mondta csendesen. Kovács tétovázott:

- Ülünk be valahová?... Vagy menjünk ki a Margitszigetre egy fagyfaltra, a Kaszinóba?

Az asszony oldalt nézett, és akkor sem fordult vissza, mikor megszólalt:

- Tibor! Te tényleg ilyen buta vagy?

Kovács hallgatott, és nem kanyarodott rá az Árpád-hidra, amely Zugló irányába vezetett. Az asszony

csak akkor nézett rá ismét, amikor a Veres Pálné utcában fékezett,

- Itt laksz? - kérdezte alig hallhatóan.

- Itt. Gyere.

A lakásban, a leeresztett redőnyök mögött jóleső hűvös fogadta őket.

A férfi kézen fogva vezette a szobába.

- Helyezd magad kényelembe. Hozzak valami italt?

Az asszony a fejét rázta.

- Ne húzd fel, kérlek -; suttogta, mikor a férfi az ablakhoz lépett, és megfogta a redőny hevederét. - Gyere...

A félhomályban elmosódtak a tárgyak körvonalai. Az asszony a szoba közepén állt, mozdulatlanul, mint aki nem tud mit kezdeni magával. A férfi hozzá lépett és átölelte. Egy pillanat múlva a blúz, szoknya szanaszét repült.

A sötétség feloldódott, a redőny résein az utcai lámpák fénye hatolt a szobába. A széles heverőn feküdtek, egy pléd alatt összebújva. A férfi felgyújtotta az olvasólámpát és cigarettára gyújtott. Mozdult volna, de az asszony karja visszatartotta.

- Még ne menjünk. Maradjunk egy keveset - kérte.

A falon áthallatszott a szomszéd rádiója. A tízórai híreket mondták.

Csengett a telefon.

- Ki ez? - rezzent össze a nő.

- Nem tudom.

- Ne vedd fel.

Kovács, úgy, ahogy volt, a szoba sarkában levő telefonasztalhoz lépett, és felvette a kagylót.

- Tessék - szólt bele.

- Kovács-lakás?

A hang ismeretlennek tűnt.

- Igen - felelte.

- Maga az, Tibor?

- Én.

- Ó, maga rablólovag. Találja el, hogy ki beszél! Most ismert rá a nőre. Befogta a kagylót.

- Gabi az - mondta az asszonynak.

Kemenesné hirtelen felült a heverőn, a pléd lecsúszott a derekára.

- Fülle Gabi? - csodálkozott. - Mit akar tőled? Kovács vállat vont, aztán ismét füléhez emelte a kagylót.

- Na, ki beszél? - kérdezte a lány.

- Fülle Gabriella.

- Le vagyok törve, hogy eltalálta. Mit csinál? A férfi az őt figyelő asszonyt nézte.
- Már ágyban vagyok - mondta.
- Én még nem - vihogott a lány. - Itt vagyok a Váci utcában, gondoltam, felhívom magát...

Kovács hallgatott.

- Mi az, megnémult?
- Nem, csak folyik a fürdővizem, arra figyeltem... Fürödni készülök.
- Fulladjon a kádba - mondta a lány, és letette a kagylót.

A férfi visszabújt a pléd alá.

- Mit akart? - kérdezte az asszony.
- Tudom is én? Egyszerűen unatkozott és felhívott.
- De valamit mégiscsak mondott.
- Hát csak azt, hogy fulladjak a kádba - nevetett.

Még kapuzárás előtt hazavitte Kemenesnét, aztán leállította a Zastavát a szokott helyen. A lakásban még érezte az asszony illatát. Felgyújtotta a villanyt, és kiszellőztetett. Éppen az elmozdult fotelt tette a helyére, mikor a tekintete megakadt a sötétkék kárpiton: valami megcsillant a fényben, a támla közepén. Kíváncsian hajolt közelebb, és a meglepetéstől kikerekedett a szeme.

Egy hajszál volt. Hosszú, szőke női hajszál.

Egy pillanat alatt átfutott rajta a felismerés. Valaki járt a lakásban, míg oda volt! Egy nő! Hosszú, szőke hajú nő. Különben hogy került volna a hajszál a szobába? Semmilyen szőke nő nem járt nála soha. Az sem létezik, hogy a huzat hozta volna be a nyitott ablakon ezt a hajszálat, hiszen kint a levegő sem moccan.

Fülle Gabriella! A munkaügyis, akinél ott a neve, aki megjegyezte az adatokból a lakcímét, aki alig másfél órája felhívta telefonon innen, a közelből, csak úgy, unatkozásból.

Átnézte a lakást, kinyitogatta a szekrényeket, és elővette rejtekhelyéről a vegyszeres üveget. A Vajdahunyad-várat ábrázoló képeslapok is kivétel nélkül a helyükön voltak, de természetesen már csak a címzés és a semmitmondó üdvözlés volt rajtuk.

A lakásban minden megvolt, semmi sem hiányzott, idegen kéz kutató nyomát nem fedezte fel sehol. Nyugtalansága mégsem múlt el, sőt fokozódott. Ült a heverő szélén, és fejében kergetőztek a gondolatok...

Csengett a telefon. Mintha puskából lőtték volna ki, ott termett, és felkapta a kagylót.

- Halló!... Halló! - mondta.

Kattant a készülék, a vonal túlsó végén letették a kagylót.

Másnap kóválygott az álmatlanságtól. Idegesen dolgozott, a kedvetlenség lerítt arcáról. Az asszonnyal csak az ebédlőben találkozott egy pillanatra.

Kemenes Lászlóné csillogó szemmel súgta a fülébe:

- Remélem, nem keltettelek fel az éjjel.

Kovács valamennyire éledezni kezdett.

- Te hívtál olyan későn?
- Én.
- Akkor miért nem szóltál bele a kagylóba?
- Csak ellenőrizni akartam, hogy otthon vagy-e, nem kujtorogtál-e el valamerre.

10.

Az újabb feladat, amit Kovács Tibor a szokásos képeslapon kapott, már veszedelmesnek ígérkezett. A vegyszer hatására előbukkanó sorok arról szóltak, hogy a közvetlen főnökének, Petrás Mihálynak hivatali kulcsomóján levő két legnagyobb kulcsról okvetlenül szerezzen másolatot, készíttesse el, és tartsa készenlétben.

Napokig töprengett, miképpen is fogjon hozzá. Azt már megfigyelte, hogy a rajzolócsoport vezetője, aknek széles íróasztala a terem végében levő falnál volt, olykor, ha ebédelni megy, ott felejtí a kulcsait valamelyik fiókzárban. Ahhoz, hogy a feladatot végrehajtsa, az kellett, hogy ő maga ne menjen délben az ebédlőbe, és Petrás ott hagyja a kulcsomót. Ez utóbbi csakis a véletlentől függött, tehát ki kellett várni.

Kovács gondosan kidolgozta a másolatkészítésre a tervét. Elhíresztelte, hogy gyomorbántalmai vannak, és hosszabb diétára szorul, így senki sem csodálkozott, amikor lemondta az ebédet, és míg a többiek az étteremben voltak, ő kétszersültet ropogatott fent, a rajzteremben. Még arra is volt gondja, hogy olykor, a kollégák szeme láttára, a gyógyszerzedést mímelje. Természetesen az üvegkalickát, ahol a két rajzasztal volt, a mérnökök valamelyike mindig gondosan bezárta, mielőtt eltávoztak volna. Most már tudta, miért kell a kulcsok másolata. Petrás zárta be minden délután a terveket, amelyeken a két mérnök elkülönítve munkálkodott, az osztályvezető, Barabás szobájában levő páncélszekrénybe, azzal a két nagyobb kulccsal, amelyik a kulcsomóján lógott.

Egy nap aztán alkalom nyílt a feladat végrehajtására. Petrás Mihály az íróasztalon hagyta kulcsomóját, és ebédelni ment. A rajzterem kiürült, csupán Kovács maradt. Zsebében, két gyufásdobozban elsimítva, friss gitt lapult.

A férfi cselekvésre szánta el magát. Gyors léptekkel végigment a termen, és az ajtót kinyitva, kinézett a folyosóra. Egy lélek sem volt ott, mindenki az ebédlőben tartózkodott. Visszasietett a terem végébe, és Petrás íróasztalához lépett. Gyors, határozott mozdulatokkal dolgozott. Kivette a gyufásdobozokat a zsebéből, és a két nagy kulcs mindkét oldalának tollát benyomta a gittbe, az egyiket az egyik dobozba, a másikat aztán a másikba. Az egész nem tartott egy percig, máris zsebébe süllyesztette a gyufásdobozokat, és az asztalra ejtette a kulcsomót.

Éppen rajzasztalához lépett, amikor megfagyott benne a vér. A teremben félúton volt feléje a laboratórium írnoka, Gyöngyös Lajos. Nem hallotta az ajtónyitást, sem azt, amikor a terembe lépett. Vajon észrevette-e Gyöngyös, hogy Petrás Mihály íróasztalánál matatott?

A művészhajú fiatalember arca azonban közömbös volt.

- Nem láttad Bálintot? - kérdezte.

A férfi vigyázott, hogy hangja természetesen csengjen.

- Nem - felelte.
- Már kerestem az ebédlőben, de nincs ott.
- Pedig innen elment, amikor a többiek. .

Gyöngyös Lajos fürkésző tekintettel körbepillantott az üres teremben.

- Hallom, hogy kipukkadt a gyomrod.
- Rosszalkodik... Ilyenkor diétáznom kell egy keveset, aztán rendbe jön.
- Hát csak vigyázz - felelte amaz, olyan hangsúllyal, amit bármire lehetett érteni.

Nyílt az ajtó: többen visszaérkeztek az ebédőtől. A zajra a fiatalember az érkezők irányába kapta a fejét. Hirtelen huzat támadt, amely felborzolta hosszú haját, és egy pillanatra láthatóvá vált az a kisujjnyi hosszú heg, ami a fülének felső széle fölött éktelenkedett.

Kovács Tibornak szinte gyökeret vert a lába. Alig bírta legyúrní a meglepetését. Tehát a laborirnok az a bizonyos forradásos halántékú, akitől itt a gyárban óvakodnia kell! Erre figyelmeztette ismeretlen kapcsolata. Mennyit kereste ezt a heget! Számталanszor találkozott Gyöngyös Lajossal, és mégsem vette észre ott, a halántékán: a hosszú művészhaj teljesen eltakarta. Most is csak a véletlennek köszönhetette, hogy észrevette. De ki ez a Gyöngyös Lajos, hogy tartani kell tőle? És miért érdeklődött felőle Kemenesnéől? Csupán egyszerű férfikíváncsiságból?

Számтalan kérdés kavargott benne, és egyikre sem talált magyarázatot. Legjobban azonban ismeretlen kapcsolatának kiléte izgatta, aki itt van a gyárban, és észrevétlenül állandóan szemmel tartja őt, feladatokkal bízza meg. Bármennyit töprengett, gondolata mindig Fülle Gabriellához tért vissza, akinek hosszú, szőke haja oly nagy gonddal elrendezett kontyba volt feltűzve.

Kovács késő délután egy lakatosmestert keresett fel a nyolcadik kerületben, akit már régóta ismert.

- Ilyen kulcsokra lenne sürgősen szükségem - vette elő a gyufásdobozokat.

Az idős szakember alaposan megszemlélte a gittben látható lenyomatot, aztán elismerően bólintott.

- Tökéletes.
- Azt magam is tudom.
- Mikorra kellene?
- Minél előbb - felelte.

A mester megvakarta az állát.

- Egy hét - mondta.
- Két nap.
- De dupla ár.
- Legyen. De ne kapkodja el.
- Úgy fog nyitni, mintha olajban forogna - felelte a lakatos.

Otthon lemérte lakása bejárati ajtajának mindkét zárát. Mióta megtalálta a fotel támláján a szőke hajszálat, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy valaki illetéktelenül járt a lakásában. A mérettel felkereste az első vas és edényboltot, és az új Wertheim-záron kívül még egy biztonsági zárát is vásárolt, és még aznap este mindkettőt kicserélte. Ha nem is teljesen, de valamennyire megnyugodott.

A lakatos kiváló munkát végzett: a két kulcs pontosan illeszkedett a mintául szolgáló lenyomatba.

Másnap reggel leszerelte autójának baloldali ablaktörlőjét, úgy hajtott a munkahelyére. Ez volt a megbeszélт jel arra, hogy sikerült másolatokat szerezni Petrás fontos kulcsairól.

Sejtette, hogy napokon belül újabb képeslap érkezik a címére, és nem tévedett. Hét végén az ismert

képeslapot meg is találta a postaszekrényben a következő üzenettel:

“Hagyja résnyire nyitva az autó ablakát. Két kulcsot talál bedobva. Ezzel a négy kulccsal végrehajthatja az akciót. Az idő közeleg, készüljön fel. A kockázat minimális...”

Kovács Tibor hetente két-három alkalommal találkozott Kemenesnével. Együttlétük rendszerint a férfi lakásán végződött, azután kocsival mindig hazavitte Zuglóba az asszonyt. Persze, a gyárban megindult róluk is a találgatás, kapcsolatuk nem maradt titokban. Igaz, különösebben nem is titkolták, hiszen mindketten függetlenek, szabadok voltak. A találgatások főleg akörül forogtak, hogy az asszony miért éppen egy szegény műszaki rajzoló fogad kegyeibe, amikor módjában állna jóval komolyabb egzisztenciájú férfiakkal is kapcsolatot teremteni.

Mindezzel ők nem törődtek.

Kemenesné észrevette a férfi nyugtalanságát, és nemegyszer faggatta az okáról.

- Már hetek óta olyan zavart, ideges vagy. Mi bajod van? Valami bánt? - vetette fel ismét egy alkalommal.

- Nincs semmi bajom.

- Előttem nem tagadhatod le. Látom a mozdulataidon, az egész viselkedéseden, hogy valami nyugtalanít.

A férfi nevetett.

- Képzeld.

- Meguntál?

- Ezt ne mondd - kérte elkomolyodva.

- Úgy érzem, mintha terhedre lennék... zavarnálak. Néha olyan furcsa vagy... Lehet, hogy az nyugtalanít, hogy odabent pletykálnak rólunk. Ha ez neked problémát okoz, mondd meg nyugodtan.

A férfi élénken tiltakozott. Hangjában őszinteség csengett. Megmondta az asszonynak, őt nem zavarja, hogy a gyárban foglalkoznak velük. Ez természetes, hiszen a kíváncsiskodók másokat sem kímélnek, miért éppen ők lennének a kivételek?

Ezt követően vita csak egyszer támadt közöttük, de annak sem ez volt az oka, hanem egy jelentéktelen apróság.

Kovács Tibor lakásán töltötték az estét. A férfi valamiért kiment a konyhába. Mikor visszatért, az asszonyt a nyitott szekrény előtt találta.

A férfi dühbe gurult.

- Mit kíváncsiskodsz? - förmedt az asszonyra.

Ingerült mozdulattal becsapta a szekrényajtót, úgy, hogy az megütötte a nő karját.

- Ne turkálj a szekrényemben...

- De Tibor, én csak...

- Ne magyarázkodj - szakította félbe. - Hagyd békén a holmimat.

Az asszony szeme könnybe lábadt.

- Át akartam húzni az ágyat... Ez olyan nagy baj?

- Hagyd a fenébe, ha kell, én áthúdom.

- Hogy lehetsz ilyen durva, hiszen csak segíteni akartam neked... Nem lopni jöttem hozzád - és a heverő szélére rogyva, sírni kezdett.

Kovácsnak elpárolgott a mérge. Megbánó arccal ölelte magához.

- Bocsáss meg - mondta. - Nem akartalak megbántani.

- Úgy rám förmedtél...

- Nem szeretem a kíváncsiskodókat. Tudod, milyen egy megrögzött agglegény... Bocsáss meg.

Nem árulta el, miért lett ennyire ideges. Mióta kicserélte a zárat az ajtón, minden hazatérésekor alaposan megnézte, nincs-e rajta karcolás, fészegetés nyoma. A szobában is mindig megjegyezte néhány tárgy helyét, mielőtt eltávozott, majd hazajöve ellenőrizte, hogy a helyükön vannak-e. Még a szekrényajtók részébe is keféből kitépelt szőrszalakat dugdosott, hogy ha lehullanak, abból megtudhassa, hogy illetéktelen személy nyitotta ki.

Egy késő este kedve támadt, hogy betérjen a Bella Italiába. Mióta az asszonnyal járt, nem volt ott egyszor sem. A fekete hajú Klárit a szokott helyen találta, a kávéfőzőgép mögött. A nőnek a meglepetéstől szinte leesett az álla, amikor meglátta.

- Hát ez nem igaz - csapta össze a kezét -, hogy Tibi úr felbukkant!

A férfi meglepődve látta, hogy a helyiséget alaposan átrendezték. Szokott törzsasztalát nagyobbra cserélték, és a hokedli forma székek helyére is karosszékek kerültek. A bárszékre telepedett, a pulthoz.

- Éppen csak benéztem, Klárka - mondta.

- Gyönyörű egy gyerek maga...

- Inkább elfoglalt.

A nő a fejét csóválta.

- Hagyjuk a magyarázkodást, Tibi úr - legyintett. - Megint valami új nő merült fel a tömegből, ha maga ennyire elfelejtett minket.

- Maga nőkben és férfiakban méri az egész életet?

- Talán nem ez a normális? - kérdezte a nő. - Csak ez! A többi mind kiegészítés... Hiszen az egész élet nő és férfi kapcsolata. Punktum.

Kovács rákacsintott.

- Egy férfi és több nő - felelte. - Ez az élet.

A kávéfőző nő vihogott:

- Magának igen, de nekem pont a fordítottja.

- Látja, ezért különbözünk mi egymástól.

A férfi elmélázva kavargatta a forró feketét. Arra sem figyelt fel, hogy a mellette levő bárszéket egy vékony, hosszú hajú, szőke lány foglalta el.

- Szervusz - mondta a lány.

Kovács Tibor meglepve kapta fel a fejét, és oldalt nézett.

- Már meg sem ismeresz? - mosolygott a lány.

- Trudi!...

- Na végre. Remélem, nem zavarlak?

- Dehogyan zavarasz - mentegetődzött. - Mit parancsolsz? Valami rövidet?

- Egy kávét, de ne itt, hanem ülünk le valamelyik asztalhoz - mondta.

A terem sarkában foglaltak helyet.

A lány egyszerű nyári ruhában volt, sima, hosszú haja a vállát takarta. Valamivel vékonyabbnak tűnt a férfi szemében, mint azon a két évvel ezelőtti nyáron, amikor Wilhelm Augusttal egy másik lány társaságában felszedte a siófoki Éden bárban. Megállapította, hogy a lány csinosága egyáltalán nem kopott meg, sőt, lehet, hogy azért, mert arcán most nem volt festék, csupán a szemét húzta ki vékonyan.

A lány az asztalra Könyökölt, tekintetét a férfi arcára szegezte.

- Fura, hogy találkoztunk, nem? - kérdezte.

- Ide szoktál járni?

- A közelben dolgozom, olykor megiszom itt egy colát, és megyek.

Kovács cigarettát vett elő, és a lányt is megkínálta.

- Nem hiszed, hogy rendszeresen dolgozom? - kérdezte Trudi.

A férfi a nagy kék szemet nézte. Szinte a bőrén érezte siófoki szobájának hűvösséget azon a hajnalon, amikor a lány meztelensége elkábította. Előtte volt a felhőtlen ég, a vakító napsütés, az a picinek tűnő hófehér vízibusz, amely a messzeségben Füred felé tartott.

- És hol dolgozol?

- Itt, a főpostán - billentette meg fejét a lány. - Két műszakban vagyok, hol délelőtt, hol délután. Eleinte nagyon szokatlan volt, de most már belejöttem.

A férfi karójára pillantott. Fél tizenegy volt.

- Akkor most végeztél?

- Igen, ezen a héten végig így vagyok.

- Mióta dolgozol itt?

- Kis híján két éve - felelte a lány. - Emlékszel, mikor eljöttem a Balatonról?

Kovács bólintott. ,

- Hát azóta vagyok itt.

Tizenegykor jöttek ki a Bella Itáliából. A lány a Lipótvárosban lakott. Kellemes volt az idő, a Duna-part felől jóleső vízszag érződött.

- Lesétálok pár megállót - mondta a lány. - Velem tartasz?

Kovács beleegyezően intett. Séta közben megkérdezte a lánytól, miért tűnt el olyan váratlanul akkor Siófokról.

- Tudtam, hogy ha ott maradok veletek végig, akkor már az egész nyarat lent töltöm. Éjjel az Édenben, hajnalban különféle szállodai ágyakban, délután a strandon... Bármilyen banálisan hangzik is, a veled való beszélgetés után határoztam el magam.

- Irtózatossan eltűntél.

- Mit tudtam volna neked mondani? Semmit! Aztán meg nem tudtam, hogy visszatartanál-e. A kedvedért maradtam volna, de csak veled, és addig, ameddig te... Évának sem szóltam egy szót sem. Minek? Egyedül annak a németnek mondtam meg, hogy visszamegyek Pestre.

Kovács Tibor megtorpant.

- Wilhelm August tudott arról, hogy te másnap nem jössz ki a strandra? - csodálkozott.

- Igen, de én megkértem, hogy ne szóljon neked.

- Hogy adta a hülyét a képmutató!

- Én kértem rá.

- Az már mindegy - legyintett.

Villamosmegállóhoz értek.

- Ha egyszer telefonon táviratot akarsz feladni, akkor tárcsázd a nulla-kettőt, és kérjél engem. De lehet, hogy véletlenül pont hozzám kapcsolnak - mondta a lány.

A férfi hosszan nevetett.

- Hogy hívjalak fel? - kérdezte. - Hiszen a nevedet se tudom, csak annyit, hogy Trudi. Ráadásul te sem tudod az enyémet. Mit tudunk mi egymásról? Semmit. Pedig egy ágyban feküdtünk. És még azt sem tudjuk, hogy szólítsuk egymást. Hát nem elképesztő? - gúnyolódott.

A csinos arcon zavar futott át.

- Igazad van, elképesztő - felelte a lány csendesen. - Nem is Trudi az igazi nevem... Csak azt mondtam, mert jól hangzott.

- Hát akkor mutatkozzunk be most egymásnak.

- Nagy Rózsi.

- Kovács Tibor.

A lány csodálkozva nézett rá:

- Milyen érdekes véletlen.

- Hogy erre két év után került sor?

- Van egy ismerősöm, akit ugyancsak Kovács Tibornak hívnak.

A férfi legyintett.

- Annyian vagyunk, hogy folyót lehetne velünk rekeszteni.

- Igaz, személyesen nem ismerem őt, mert soha nem találkoztam vele, még csak nem is láttam. Hallomásból ismerem. Egy idős krampusz, aki csak levélben hajlandó a rokonával érintkezni. Valami régi családi harag... A rokon béna a jobb kezére, helyette én írom a leveleket a krampusznak. Itt lakik a Veres Pálné utcában.

- Hol lakik? - képedt el.

- A Veres Pálné utcában - ismételte a lány, és hozzátette a házsámot és az emeletet is.

Kovács Tiborral megfordult a villamosmegálló.

- Mi van veled?... Rosszul vagy?

A lány hangja igen távolról érkezett. Megrázta a fejét. A váratlan helyzet szinte megbénította. Azt azonban tisztán látta, hogy semmiféle félreértésről, a véletlen játékaról nem lehet szó. A Veres Pálné utcai cím az övé. A hallottak csak abban különböztek a valóságtól, hogy nem "öreg krampusz", aki a rokonával csak levélben hajlandó érintkezni. Eszerint a Vajdahunyad-várat ábrázoló képeslapokat, amelyeken a feladatokat kapja, a lány címezi meg, és ő írja a lapra a közömbös szöveget. A láthatatlan írás viszont nem az övé, első pillantásra meg lehetett állapítani a két írás különbözőségét.

Szóval az a lány címezi neki a képeslapokat, akit úgy szedtek fel a Balatonon Wilhelm Augusttal, állapította meg. Azzal a Wilhelm Augusttal, aki a közelmúltban újabb feladatok végrehajtásával bízta meg őt, alapos fenyegetésekkel megtoldva.

Kovács a lányhoz fordult:

- És ki adta neked mindehhez az ötletet?

Az csodálkozva nézett vissza rá. Nem tudta elképzelni, hogy az általa elmondottak miért okoztak ekkora meglepetést.

- A barátod küldött egy jó ismerőshez - mondta.

- Wilhelm August?

- Igen.

A férfi arca eltorzult az indulattól.

- És te beugrottál neki - sziszegte.

- Mibe ugrottam bele?... Nem értelek - csóválta a fejét a lány.

- Mielőtt otthagytalak titeket, a barátod felajánlotta a segítségét. Csodálkoztam: hogy tudna segíteni rajtam, amikor elmegy? Azt mondta, Pesten van egy jó ismerőse, keressem fel, és hivatkozzak rá. Azzal biztatott, hogy az illető még állást is tud nekem szerezni. Csak ne szóljak neked, mert félreértened...

- Neki mit mondtál, miért mész el? - szakította félbe a férfi.

- Azt, hogy undorodom tőled, még akkor is, ha pénzt kapok... Azt felelte, hogy van ilyen.

- És ki ez a jó ismerőse Wilhelm Augustnak?

- Egy Zöld Ferenc nevű bácsi. Budán lakik, a Várban. Nyelvtanár. Megdicsért, hogy milyen jól beszélek németül.

Kovács Tiborban villámgyors gondolatok cikáztak.

- És ki az a béna kezű ember, aki helyett a képeslapokat írod?

- kérdezte, de abban a pillanatban már tudta, hogy elszólta magát.

- Honnan tudod, hogy képeslapokat írok? - ámult el a lány.

- Mit tudom én, hogy te miket írogatsz? - vágta rá. - Hirtelen ez jutott az eszembe.

Úgy látszik, sikerült eloszlatnia a lány gyanúját, aki elmondta, hogy még azon a nyáron felkereste Wilhelm August üzenetével Zöld Ferencet. Az idős férfi kedvesen fogadta, és megígérte, hogy álláshoz juttatja. Hetek múlva értesítette is, így került a főposta telefontávírat-osztályára, elég jó fizetéssel. Ezután másfél évig nem látta Zöld Ferencet. A férfi március elején üzent neki, hogy keresse fel. Amikor elment hozzá, Zöld a béna jobb kezére hivatkozva megkérte, legyen a jövőben a segítségére, írja meg azokat a leveleket, amelyeket rokonának szán. Megmagyarázta, hogy az illetővel nem kíván találkozni, viszont

kell, hogy bizonyos családi dolgokról tájékoztassák egymást. Zöld ezért egy kisebb pénzüsszeget is felajánlott, de ő visszautasította, mondván, hálás a jó állásért. Mindössze kétszer volt fent a tavasszal Zöldnél, a Várban. Másodszor a férfi közölte, hogy vidékre utazik, huzamosabb időre, orvosi javaslatra. Ezalatt majd az unokahúga fogja megkeresni őt, és lediktálja a rokon részére a leveleket. Elmondta, hogy azért nem az unokahúga írja a leveleket, mert a rokon úgy tudja, nem tartják egymással a kapcsolatot. Ezt követően Zöld unokahúga valóban jelentkezett, és lediktálta a szöveget.

Bár már késő este volt, a villamosmegállóban olykor összeverődtek az emberek. Kissé odébb mentek, hogy nyugodtan beszélhessenek.

- Ki ez az unokahúg? - kérdezte Kovács.

- Egy szőke nő. Fiatal, jól öltözött.

- Hozzá jársz?

- Nem. Ő szokott keresni telefonon.

- És hol találkoztok?

- A közelünkben van egy tér. A megadott időben ott szokott várni, de előfordult, hogy már a kapunkban belé ütköztem.

Kovács Tibort érdekelte volna a nő külseje, de a lány hosszabb töprengés után sem tudott többet elmondani róla, csak azt, hogy fiatal, csinos és pontosan olyan sima, hosszú haja van, mint neki.

- Mikor találkoztatok utoljára? A lány gondosan utánaszámolt.

- A hét elején. Kedden.

A férfi bólintott. A dátum pontosan árulkodott: ugyanis az újabb feladatot csütörtökön kapta, ekkor érkezett meg címére a képeslap. Még csak az érdekelte, hogy a lány mikor adta fel.

- Szerdán reggel.

Kovács tudta, hogy a lány a legjobb úton van ahhoz, hogy éppúgy besétáljon a csapdába, mint ő maga. Ez a szőke unokahúg az újabb láncszem Zöld Ferenc után abban a láncban, melyet a testes német kovácsol odakintről. Vajon Fülle Gabriella? Csak őrá gondolhatott.

- Mondd csak - fordult a lányhoz -, ennek az unokahúgnak véletlenül nem hegyes az orra?

- Nem tudom. A férfit ismét elöntötte a méreg.

- Hát nincs szemed, hogy megnézted volna? - csattant fel.

- Mindig késő este találkoztunk - szabadkozott a lány -, és a téren elég sötét van... Ráadásul a haját kissé az arcába fésüli. A hangját inkább ismerem. Kellemes, hűvös hangja van, és a szavakat tisztán ejti ki.

Kovács tétován bámult egy elhaladó villamos után. A véletlen kulcsot adott a kezébe: találkozott ezzel a lánnyal, és beszélgetésük az őt égetően foglalkoztató rejtélynél lyukadt ki. De mi a fenét kezdjen ezzel a "kulccsal"? Hiányzik a "zár", amelyet nyitnia kellene. Nincs meg az unokahúg. Lehet, hogy még egy harmadik van közbeiktatva, ott a gyárban. De miképpen tudna eljutni hozzá? Világos, hogy a másodikon, az unokahúgon keresztül. Kényelmesebb lett volna nem törődnie az egésszel, de nem akart még mélyebbre merülni a pácban. Védekeznie kell, nehogy belefulladás.

Gondolataiból a lány hangja rázta fel:

- Csak azt nem értem, miért izgatott fel ez a dolog téged ennyire. Ha nem találkozunk, minderről semmit sem tudsz. Semmit! Egyáltalán, mi közöd van neked ehhez a dologhoz?

- Furcsállod? - kérdezte, hogy valamelyest időt nyerjen a magyarázkodásra.

A lány bólintott.

- Igen. Ugyan miért érdekel, hogy egy bizonyos Zöld Ferenc szerzett nekem állást, és az unokahúgának közbeiktatásával lapokat írat velem a rokonának, akit véletlenül éppen úgy hívnak, mint téged? És miért fontos az, hogy néz ki az a nő, hegyes-e az orra?

A férfinak már a nyelve hegyén volt a válasz, már-már kibökte az igazságot, hogy ő az a Kovács Tibor, aki a képeslapokat kapja, ő, nem pedig holmi szenilis vénember. És semmiféle rokonságban nem áll azzal a Zöld Ferencel. De még időben meggondolta magát, mert eszébe villant a lakásában talált szőke női hajsza. A lány tudja a címét, és ő is szőke... Ennek ellenére az érzéke azt súgta, hogy őszinte volt, és fogalma sincs semmiről.

- Egyre tippelhetsz - nézett a lány szemébe.

- Nem tudom - felelte ő rövid gondolkodás után.

- Gondolkozz csak.

A lány a fejét rázta.

- Wilhelm August miatt - mondta Kovács. - Ezért és semmi másért.

A lány értetlenül nézett rá:

- Még most sem látok összefüggést. Nem értem, hogyan keresztezi az én dolgom a te furcsa kíváncsiságodat.

Kovács hosszú magyarázatba kezdett. Elmondta, hogy Wilhelm August becsapta őt.

- A tét hatezer forint volt - kesergett, restelkedést mutatva. - August azt ígérte, ezért küld nekem kintről egy nagytárcsás Grundig-magnót, a legújabbat. Úgy egyeztünk meg, hogy egy nőhöz elviszem a pénzt, és otthagynom annak, akit ő majd odaküld. A hat darab ezrest el is vittem, aztán vártam a magnót, de az csak nem akart megérkezni. Írtam August címére, de nem kaptam választ. Egy év múlva elmentem ahhoz a nőhöz, akinél a pénzt hagytam. Csodálkozott, hogy a német még nem küldte a készüléket, holott a pénzért időközben jelentkeztek, és elvitték... Szóval, ha tudni akarod, egy szőke nő vitte el. Vékony termetű, hosszú hajú, fiatal nő. A nevét nem mondta meg, Wilhelm Augustra hivatkozott, és tudott a pénzről, ami állítólag neki volt szánva... Szóval fuccs, lóttek a pénzemnek. Most már érted, miért érdekelnek August kapcsolatai? Hogy ez a szőke nő, ennek a Zöld Ferencnek az unokahúga miért fontos nekem? Vissza akarom kapni a pénzemet. A rendőrségre, sejtethed, hogy nem mehetek. Amit tettem, azt úgy hívják: forintkijárlás, és büntetik. Hát ezért akarom előkeríteni azt a szőke nőt, és kivásalni belőle a hat darab ezresemet.

- Csak nem hiszed azt, hogy én vittem el a pénzt a nőtől?

- Nem te voltál.

- De hiszen én is szőke vagyok, hosszú a hajam, vékony a termetem... Mit tudod te, hátha én vagyok az általad keresett nő?

A férfi a fejét rázta.

- Nem te vagy az, és én hiszek neked. De ha segíteni akarsz, örömmel veszem.

- Segítek. Mondd meg, mit tehetek.

Kovács Tibornak máris készen volt a terve.

- Azt mondtad, ez a nő telefonon szokott jelentkezni, az esti órákban...

- Igen. Úgy tíz és fél tizenegy között, mert mindig kapuzárás után értem csak haza.

- Ha ez az unokahúg ismét telefonál, mondd azt, kicsit késni fogsz, mert éppen mosakszol... Vagy mondj bármit, csak igyekezz kissé kitolni a találkozás időpontját. Közben felhívsz engem telefonon, én otthon leszek minden este, a számomat megadom, csak annyit mondj: megjött. Érted?

A lány sebesen bólogatott.

- És akkor te odajössz - mondta.

- Úgy van. Kocsival percek alatt ott lehetek. Messziről figyelem. Egy darabig követem, aztán elhajtok mellette, leállítom a kocsit, és gyalog megyek utána...

- Megtudod, hol lakik - vetette közbe a lány.

- Igen. Aztán másnap beállítok hozzá, és azt mondom, Wilhelm Augusttól tudom a címét, és jöttem a hat darab ezresért, mert a magnót nem kaptam meg.

- Ennyi az egész?

- Ennyi.

- Ne próbáljam meg kikérdezni, óvatosan?... Mintha csak kíváncsi lennék. Faggatni a kilétéről, és hogy mit csinál, hol dolgozik...

A férfi tagadóan rázta a fejét.

- Nem, nem. Ezt bízd csak rám - mondta. - Annyit azonban megtehetsz, hogy igyekezz megjegyezni az arcvonásait, a szemét, az orrát... Hátha nem sikerül végig követnem. Legalább tudjak róla valamit.

- Megteszem - mondta a lány.

Kovács Tibor egészen házáig kísérte, aztán visszafordult. Éjfél volt, mikor kinyitotta lakásának ajtaját. Vak szerencséjének könyvelte el, hogy összeakadt a lánnyal. A véletlen adta "kulcshoz" kezdett kirajzolódni annak a "zárak" a körvonala, amelyet ki akart nyitni.

Gyöngyös Lajos a gyárban szóvá tette a napokkal előbb még hiányzó ablaktörlőjét.

- Látom, pótolta - vigyorgott. - Ellopták?

- Meglazult a csavar, s a biztonság kedvéért betettem a kocsiba másnapig.

A laborirnok szavai mindig felkavarták. A művészhajú fiatalember, akinek halántékán egy régi seb hege húzódott, már nemegyszer zavarba hozta az érdeklődésével.

- Meg szeretnék kérni egy szívességre - mondta a fiatalember, és jelentőségteljesen nézett rá.

Kovács kényszeredetten szólalt meg:

- Parancsolj...

- A meló után Gabival vigyél be minket, ha ráérsz... Tudod, ő nyelvórára megy Budára? És előtte lenne egy közös elintéznivalónk a Várban.

- A nagybácsit nem látogatjátok meg? - bökte ki elég nyersen.

- Milyen nagybácsit?

- Azt ti tudjátok.

Gyöngyös Lajosnak elborult a tekintete.

- Kérlek, ha más programod van... Nem történt semmi.
 - Gyertek csak - vágott közbe. - Ráérek, és ha akarjátok, felviszlek a Várba is.
- A fiatalember, mintha megbánta volna, hogy szívességet kért, rezignáltan felelt:
- Kösz... Elég lesz a Vörösmarty térig.

Kovács Tibor este moziba ment Kemenesnével. A film nem tudta lekötni, nyugtalanul feszengett a széken. Később, mikor már fent voltak a lakásban, elmondta Gyöngyös kérését és a lezajlott beszélgetést.

- Milyen nagybácsiról beszéltél? - kérdezte.
- Csak úgy bedobtam - ütötte el a kérdést.
- De miért?
- Hát... már csak az hiányzik, hogy a rokonaikhoz is fuvarozgassam őket.
- Nincs igazad. Ha egyszer-egyszer szívességet kérnek tőled, miért sértegeted őket?

A férfi széttárta a kezét.

- Hiába, nem bírom ezt a Gyöngyöst... Nem és nem. Nem tudom megmondani, de van valami a képében, amit nem bírok elviselni... Már akkor felszökik bennem a vér, ha csak kérdez valamit, mert ahogy kérdezi, ahogy néz azzal az apró szemével... Mintha a vesémben akarna látni. Te tudtad, hogy ezek együtt járnak?

Az asszony, aki fürdőköpenyben feküdt az ágyon, és a körmét nézegette, hirtelen felkacagott.

- Látom, téged is megfertőzött a benti levegő.
- Engem?
- Téged, bizony... Bezzeg azelőtt, hogy szidtad a pletykásokat, akik örökké másokkal foglalkoznak... És tessék! Már te is itt tartasz.
- Ez más - legyintett.

- Már miért lenne más? - nézett rá csodálkozva az asszony. - Ez épp olyan, mintha ők beszélnének most rólunk - felelt, és Fülle Gabriella hangját utánozta: - Te tudtad, hogy ezek együtt járnak?

Kovács hosszan nevetett, de tekintete nem volt meggyőző. Fél tíz volt. A férfi lassan szedelőzködni kezdett.

- Már haza akarsz vinni? - kérdezte az asszony.
- Késő van, Marika, és holnap fontos munka vár odabent.
- Mondd azt, hogy le akarsz rázni - húzta el durcásan a száját, de azért összeszedte a holmiját, és a fürdőszobába vonult. Kisvártatva már a tükör előtt kefélt a haját.

Kovács fél tizenegykor érkezett vissza lóhalálában. Nem vetkőzött le. A fotelba telepedett, közvetlen a telefonhoz, hátha hívni fogják a megbeszéltek szerint. Azonban hiába várt, a készülék néma maradt még a következő este, majd azután is.

Már lemondott arról, hogy ezen a héten befut a várt telefon, amikor egy este, éppen háromnegyed tizenegykor csengett a készülék. A lány volt a vonal végén.

- Megjött - mondta idegesen.

- Tehát vár rád?

- Igen, a téren... De máris indulok.

A férfi villámgyorsan kapcsolt.

- Még ne menj, húzd az időt - mondta.

- Már nem tudom - felelte izgatottan a lány. - Tíz perce tartom a kagylót, alig kaptam vonalat... Lehet, hogy már ide is jött a kapunk elé.

- Nem baj, csak az a lényeg, hogy ott legyen és találkozz vele... Sietek.

- A presszón keresztül megyek, majd megkérem a vezetőt, hogy engedjen ki. Ugyanis a házukban van egy presszó, és a vezető irodája az udvarunkra nyílik... Így hiába vár a kapu előtt, kénytelen lesz visszamenni a térre. Én meg akkorra már ott leszek, és te is odaérhetsz - hadarta.

- A kapun menj ki! - kiabált a kagylóba. - Nem érted? Csak a kapun menj ki!...

A telefon süket volt, a lány már letette a kagylót. Kovács Tibor lefutott a lépcsőn, és bevágta magát a kocsijába. Útközben felmerült benne, hogy előbb elhajt a ház előtt, hátha ott lesznek, vagy egészen a térig hajt. De letett róla, ha a szőke nő valóban a gyárban levő kapcsolata, akkor azonnal megismeri őt a kocsijáról.

A Pozsonyi utat keresztező egyik mellékutcában állította le a kocsit. Gyors léptekkel ment a következőig, amelynek harmadik házában lakott a lány. A kapu előtt üres volt a járda. ,

Átvágott a Pozsonyi úton, és a Duna-partra kanyarodott. Igyekezett tompítani lépteinek zaját. A legközelebbi sarkon megállt, körbepillantott, majd óvatosan kilesett a fal mellől.

A saroktól pár lépésre levő kis tér kihalt volt. A sűrű lombú fák tövében meghúzódó padokat nem érte el az utcai lámpák fénye. Időbe telt, míg a sötétet fürkészve észrevette az egyik padon tétlenkedő alakot.

Megkönnyebbülten sóhajtott. Nem késett tehát el: a szőke nő még nem érkezett meg. Valószínűleg telefonálni ment, hogy a lányt siettesse. Megnézte világító számlapos karóráját: tizenegy múlt pár perccel. Néhány lépéssel visszahúzódott a saroktól, és óvatosan tenyerébe fogva a lángot, cigarettára gyújtott. Többször kipillantott, de a lány még mindig egyedül ült a padon. Már a második cigarettáját szívta, de a helyzet semmit sem változott.

Háromnegyed tizenkettő után elszállt minden reménye. Azt próbálta találgatni, vajon a nő miért nem jött el. Arra a következtetésre jutott, hogy a lány késése miatt elfogyhatott a türelme, és dolgavégezetlenül távozott. Lehet, hogy holnap újra jelentkezik.

Kijött a sarok mögül, és a járdaszélre állt, hogy a várakozó lány észrevegye. Ő azonban nem mozdult. Ekkor látta, hogy nem is láthatja őt, mert háttal ül felé. Még egyszer körültekintett, aztán lassú léptekkel a padhoz sétált.

- Már nem jön. Gyerünk innen - mondta a lánynak, és maga is leült a padra.

A lány mélyen lehajtotta a fejét.

- Ne keseregj miatta, majd legközelebb sikerül - súgta, és megfogta a lány kezét.

Valami ragadós nedvességet érzett...

Hirtelen mozdult, mire a lány tehetetlen fadarabként eldőlt, feje nagyot koppant a pad deszkáján.

Kovács Tibor a blúzón terjengő fekete foltra szegezte a szemét, és közelebb hajolt. A kék szem tágra nyíltan meredt a semmibe. Pont a szívét érte a szúrás, és egy pillanat alatt végzett vele.

Ezért várt hiába a sarkon. Elkésett! A nő megelőzte őt, és végzett a lánnyal. De vajon miért? Csak azért, mert elkésett? Más, alapos ok játszott közre. A nő valamit megtudhatott, valami fontosat. De az is lehet, hogy a lány elárulta magát. Valahogyan el kellett, hogy árulja magát, és a nő észrevette, hogy ki akarják játszani.

Felállt, és elindult a Pozsonyi út felé. Az első telefonfülkéből feltárcsázta a főkapitányság központi ügyeletét.

- A Pozsonyi út és a Duna-part közötti téren egy nő eszméletlenül hever a padon... Nem, nem részeg - mondta.

- Köszönjük. Azonnal értesítjük a mentőket - felelte az ügyeletes rendőrtiszt.

Helyére akasztotta a kagylót, és megkereste a kocsiját. Úgy érezte, mintha letaglózták volna, és most ébredne kábulatából. Magát okolta a lány haláláért. Ha nem találkoznak, és ő nem kéri meg, hogy segítsen neki, élne és emelgetné tovább két műszakban a telefonokat a főpostán. De a lány segíteni akart. Segíteni akart, hogy ő visszakapja a nem létező pénzét. Ha úgy tesz, ahogy útközben a kocsiban kigondolta, a lány megmenekül a gyilkos késtől. Hiszen ha egészen a térig hajt, ott találja őket. Nem késett sokat, egy pillanaton múlt az egész.

Kihajtott a Pozsonyi útra, és majdnem lépésben ment a Körút felé. Mellette elhúzott a mentőautó, kék lámpáját villogtatva.

Ha megmondja a rendőrtisztnek, hogy a nő halott, akkor faggatóznak a neve után. Ha pedig leteszi a kagylót válasz nélkül, azt hihetik, ugratás az egész és nem mozdulnak. Így majd a mentők jelentik a tényállást.

Képtelen volt hazamenni. Leállította a kocsit, és bement a közeli Luxorba egy kávéra, hogy valamelyest rendbe jöjjön. Itt érte a rendőrségi gépkocsi szirénájának vijjogó hangja. A kocsi végigszáguldott a Körúton, és csikorgó gumikkal bekanyarodott a Pozsonyi útra.

Később egy taxisofőr lépett a helyiségbe.

- Egy lányt hazavágtak itt, nem messze. A téren - magyarázta a pénztárosnőnek.

Kovácsnak most először villant az agyába: neki sincs semmi biztosítéka arra, hogy épségben megússza a dolgot. Aki Wilhelm Augusttal kapcsolatba kerül, az bármikor ki van téve annak, hogy az árnyékvilágba költözik.

11.

Bana Dénes ezredes komoran hallgatta Beleznay őrnagy tájékoztatását. Nyoma sem volt rajta az elmúlt heteket jellemző jókedvnek. Egyetlenegy megjegyzéssel sem szakította félbe a felderítők osztályvezetőjének súlyos szavait. A jelenlevő parancsnokok arcán aggodalom tükröződött, és tekintetük főnökükre szegeződött: az utasítást várták, hogy mit tegyenek.

- Egy igen fontos szál csúszott ki a kezünkől - mondta az ezredes -, és az ellenség, akivel szemben állunk, nagyon veszedelmes... Ez a szerencsétlen lány, Nagy Rózsi többé nem szerepel a Saturnus-ügyben. Úgy döntöttem, hogy a figyeléseket le kell állítanunk...

Mintha bomba robbant volna: a parancsnokok értetlenül néztek egymásra. Éppen most leállítani a figyeléseket? Most, amikor azonnali ellenintézkedéseket sürgetnek a fejlemények? Amikor inkább annak az ideje jött el, hogy maximálisan aktivizálják tevékenységüket?

Pintér Béla alezredes is csalódott volt, és azt javasolta, hogy az adott tények birtokában csapjanak le késedelem nélkül a szorgosan tevékenykedő kémre, akinek kiléte már nem titok előttük.

Az ezredes azonban hajthatatlan maradt.

- A figyeléseket leállítjuk - mondta ellentmondást nem tűrő hangon. - Nem szabad kockáztatnunk, hogy észrevegyék az intézkedéseinket. Ennek beláthatatlan következményei lennének... Inkább engedünk a gyepción, mintsem úgy megszorítsuk a magunk megnyugtatóására, hogy aztán elszakadjon. - Felállt, és homlokát ráncolva, sétálni kezdett a szobában. A többiek hallgattak. - Tétélezük fel - folytatta a járkálás közben -, hogy a te javaslatod szerint cselekszünk, Béla. Mi történik akkor? Igazad van: kezünkbe kerül az egyik ügynökünk. Ezt bizonyítani is tudjuk. És azután? - nézett körbe. - Mi a biztosíték, hogy a leleplezett ügynök nyomán elkapjuk a többieket is? Semmi!... Tudjuk talán, hogy ez az ügynök ismeri a kapcsolatokat? Nem tudjuk, sőt erre semmi adatunk sincs. Mindegyikőtök tudja, hogy nem egyetlen kémrel állunk szemben, nem egyetlen ügynök igyekszik borsot törni az orrunk alá azzal, hogy megszerzi a Saturnus-ügy dokumentációját... Arra törekedjünk hát, hogy a polip egyik csápját vágjuk le, és a többit meghagyjuk? Ezzel csak egy pillanatra bénítjuk meg, és a többi csápjával folytathatja munkáját. Arra kell törekednünk, hogy az összeset levágjuk, mert akkor megbénítjuk minden tevékenységét. Bana cigarettára gyújtott.

- Tudomásul kell vennünk, hogy ebben az ügyben egy jól megszervezett kémhálózattal állunk szemben - magyarázta. - Türelem és kockázatos munka kell ahhoz, hogy felderítsük mindegyik ügynöküket. Nem szabad, hogy a rendkívüli események, legyenek bármilyen súlyosak is, kizökkentsenek a nyugalmunkból, abból a hitünkben, hogy igenis képesek vagyunk felderíteni és megsemmisíteni ezt a veszedelmes kémhálózatot... Aki közületek valamennyire is ismeri a történeteket, jól tudja, hogy mennyi alaposan kigondolt dezinformációnak, félrevezető manővernek voltunk kitéve. Felkészülésünket, lelkiismereti aggodásunkat mi bizonyíthatná jobban, mint az, hogy felismertük ezeket a szándékokat, és a legszükségesebbre koncentráltunk?... A ZX-7-nél teljes csend van, míg a másikon egymást követik az események. Ezek azt mutatják, rátapintottunk a tűzfészkekre, és most már legyen türelmünk kibírni ennek a lángnak a perzselését is. A mostani gyilkosság ellenére kijelenthetem, hogy az előjelek változatlanul kedvezőek. Minden reményünk megvan arra, hogy a döntő időben lecsapjunk erre a kémhálózatra... Remélem, ez elég lesz a türelmetlenségetek csillapítására.

Az elhárítófőnök aprókat szippantott cigarettájából, aztán folytatta gondolatainak teregetését:

- Érzem a felelősséget, ami rám nehezedik. Semmivel sem vagyok könnyebb helyzetben, mint bármelyikőtök itt. Tudom, mit kockáztatunk, de bizom az eredményben... Azt hiszitek, bennem nem fordult meg, hogy vajon helyesen cselekszünk, jó irányban haladunk, helytálló-e az intézkedéseink? Felmértem a döntések súlyát, és éppúgy, mint nektek, nem egy álmatlan éjszakám volt... Az adott útiránytól nem térünk el. A figyeléseket le kell állítani. Ez az utasításom...

A szobában mély csend volt.

Az ezredest Zimmer Lajos állapota érdekelte, a sebesült elhárító-tiszt ugyanis már elhagyta a kórházat.

- Csodával határos, de már túl van az életveszélyen - mondta Pintér. - A lövedék hajsza híján, de elkerülte a szívburkot.

- Sikerült kihallgatni?

- Csak részben.

- A tettesnek látta az arcát?

Pintér a fejét rázta.

- Még azt sem tudta megmondani, hogy férfi vagy nő volt-e - felelte. - Annyira sötét volt a fa alatt. Csak a körvonalait látta... A tettes szólt hozzá, és máris lőtt.

- A nevén szólította?

- Igen, a nevét kérdezte.

- Tehát biztos akart lenni a dolgában - mondta az ezredes töprengve.

Mindez arra engedett következtetni, hogy a tettes, aki lelőtte Zimmer Lajost, nem ismerte a férfit személyesen. Ezért volt szükséges, hogy megkérdezze a nevét, majd mikor az igennel felelt, meghúzta a ravaszt. Ez a közjáték azt mutatta, hogy a tettet az országhatáron kívülről utasították, közvetlen vagy közvetett módon, Zimmer Lajos likvidálására.

Beleznay engedélyt kért, hogy jelentsen.

- Ezredes elvtárs! Elkészültek a rakétafokozatok üzemanyagtartályainak tervei, és a megfelelő edzettségű öntvény minta összetételét is kikísérletezték a gyártáshoz - mondta. - Tudomásom szerint a napokban hozzákezdnek elkészítésükhöz.

- A kémhálózatnak most már cselekednie kell. Nem várhatnak az utolsó pillanatig - jegyezte meg Bana.

Az elhárítófőnök ezután egész napra bezárkózott a szobájába. Minduntalan végigpergette magában az összes intézkedéseket. Tudta, hogy a kémhálózat mindenáron meg akarja kaparintani az értékes dokumentumokat. Még este, az otthonában is ezen töprengett, és csak éjfél tájt nyúlt a villanykapcsoló gombjához.

Ebben az időben egy kis Zastava fékezett a város külterületének egyik sötét mellékutcájában.

Kovács Tibor hosszú ideig mozdulatlanul ült a kocsiban, és a feladat végrehajtásának módját ismételte el magában, melyet a minap kapott a szokott képeslapon:

“... Az egyik kulccsal a gyár oldalán levő kis vasajtót tudja kinyitni. Bent a hulladéktelepre jut. A másik kulcs az irodaház elválasztó kerítés kapuját nyitja. Az irodaházba csak úgy juthat be, hogy a földszinti mellékhelyiség billenőablakán bemászik. A másik két kulcs egyike az osztályvezetőjének az irodaajtóját nyitja, a másik a páncélszekrényt. Használja jól a ceruzát...”

A vastag ceruza nem volt egyéb, mint egy ügyes fényképezőgép. Ezt is a kocsijában találta. Az álcázott gép infrasarkanakkal dolgozott, képes volt vaksötétben is tökéletes felvételeket készíteni adott tárgyról. Kartávolságból pontosan fél négyzetméternyi területet rögzített.

A férfi lezárta a kocsiját, és elindult.

Előbb egy kört csinált, majd három utcával arrébb kibukkant a gyár kerítésénél. A fallal párhuzamosan haladó utca másik oldalát fől szintes családi házak szegélyezték. Alig egy-két lámpa világított. A környék kihalt volt, sehol egy lélek. Felvette vékony szarvasbőr kesztyűjét.

A falba vágott vasajtóra pár lépés után rábukkant. Az elhanyagolt ajtóról lerítt, hogy régen használták. Vastagon fedte a rozsdá, a zár erősen nyikorgott, amikor elfordította a kulcsot. Villámgyorsan belépett, és becsukta maga mögött az ajtót, de a zárat nem fordította vissza, hogy egerutat nyerjen, ha netán megzavarnák. Körülötte sötét kupacok magasodtak: fémhulladékok tömege. Óvatosan kerülgette a felhalmozott vasakat, és kisvártatva a műhelyhez jutott. Innen már egyenes út vezetett a kapu közelében levő irodaházhoz.

Itt már vigyáznia kellett, mert az irodaházat széles szabad terület választotta el a gyártól, ráadásul külön drótkerítés fogta közre. A kapu melletti portásfülkétől is tartania kellett: az éjszakai portás ébren volt, égett a villany odabent.

Kifújta magát egy falmélyedésben, aztán nekilódult.

Szerencséjére a kulcs simán nyitotta a kerítéskaput. Egy pillanat alatt bent termett, és az irodaház falához lapulva, megkerülte az épületet. Rövid vizsgálódás után észrevette a földszinti mosdóhelyiség nyitott billenőablakát. Felágaskodva benyúlt, és kiakasztotta a helyéről az ablakot támasztó pántot. Felhúzódkodott, és most már könnyűszerrel bemászott a mosdóba, ahonnan a folyosóra jutott.

Súlyos csend fogadta.

Felsurrant az első emeletre, zsebéből elővette a kulcsokat. Óvatosan lenyomta az osztályvezetői iroda ajtajának kilincset. Az ajtó zárva volt. A kisebbik kulcsot dugta a zárba... A lakatos tökéletes munkát végzett: a kulcs engedelmesen elfordult, az ajtó kitérült. Behúzta maga után, aztán a páncélszekrényhez lépett. Nagy, ormótlan kocka volt, és már igen régi. Oldalán pergett az egykor zöld festék, melyet barnára rágott az idő vasfoga. Napközben, amikor megfordult Barabás Zoltánnál, alaposan megszemlélte az öreg szekrényt. Tudta, hogy hiába van rajta három zár, már csak a középső látja el feladatát.

Rövid matatás után a másolati kulcs megtette hatását: a súlyos ajtó kitérült. Apró zseblámpát vett a kezébe. A fényforrás alig ujjnyi vastag volt, de elegendő világosságot sugárzott a szekrény belsejébe. Azonnal meglátta a keresett sárga dossziét, amely a terveket tartalmazta. Ezt sétáltatta meg minden reggel és délután az egyik vagy a másik mérnök, aki a kalitkában dolgozott. Kivette a dossziét, és a terveket a fotelba helyezte.

Majd egymás után kiterítette a rajzokat az íróasztalra, és mindegyiket lefényképezte a csodálatos géppel. Alig egy óra alatt végzett az egészszel. A sárga dossziét visszatette a páncélszekrénybe, és megkereste a laboratórium, valamint a kísérleti műhely jelentését az öntvénymintáról. A kilencoldalas műszaki leírás is az íróasztalra került. Sűrűn kattogott a fényképezőgép. Miután ezt is rögzítette, az egészet a helyére pakolta, és gondosan bezárta a páncélszekrényt.

Megnézte világító számlapos karóráját: két perccel múlt éjfél.

Az irodaházat a földszinti mosdó ablakán át hagyta el. Még arra is volt gondja, hogy a billenőablak pántját helyére akassza. Az épület sarkánál kilesett. A villany most is égett a portásfülkében, de kint, a fulke előtt senkit sem látott. Előkészítette a kerítéskapu kulcsát, és nekiiramodott. Villámgyorsan visszazárta a kaput, és egy pillanat múlva már a műhelyek mellett lopakodott a sötétben.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Sikerült! A tervek rajza a kezében van az öntvényminta műszaki leírásával együtt. Eddig megúsza, csak ezután is sikerüljön minden.

Éppen a műhely végéhez ért, mikor a sarkon befordulva, egy sötét alakba ütközött, aki vele szemben igyekezett. Valami koppant a földön, az alak a meglepetéstől felordított. Nem volt vesztegetni való ideje, öklével teljes erőből a férfi arcára sújtott. Fájdalom nyilallt a csuklójába. A másik férfi feje megbicsaklott, mintha dróton hirtelen hátrarántották volna, aztán felbukott.

Átugrotta, és teljes erőből futni kezdett. Kifulladásig érkezett a hulladéktelep mögött levő vasajtóhoz. Előbb kilesett, majd miután meggyőződött róla, hogy kihalt az utca, kilépett. Ezt az ajtót is visszazárta, aztán zsebre vágott kézzel, ráérősen elindult arra, ahol a kocsiját hagyta.

A Zastava a helyén volt érintetlenül. Beült és lehúzta a szarvasbőr kesztyűt. Keze nyirkos volt. Cigaretára gyújtott, felkapcsolta a világítást és indított.

Az utat nézte, hogy kikerülje a gödröket, így nem vette észre a közeli fa törzse mögé húzódott alakot, aki őt figyelte.

Miután a kocsis piros lámpája eltűnt a sötétben, egy nő lépett ki a fa árnyékából. Hosszú szőke haja megcsillan az utcai lámpa fényében. A nő hosszan nézett az eltűnt kocsis után, majd átvágott az úttesten.

Kovács Tibor másnap reggel szokásától eltérően farral tolatott be a gyári parkolóhelyre. Ez volt a megüzent jel, ha minden sikerül. A rajzteremben még soha nem tapasztalt jókedv fogadta.

- Te még nem tudod? - kérdezte a csoportvezetője, Petrás Mihály.

- Mít kellene tudnom?

A többiek dültek a kacagástól.

- Képzeld, a hátsó kapunál levő portás lebukott - mesélte a főnöke. - Az éjjel egy dinamót akart elemelni, de útközben egy másik tolvajba ütközött, aki leütötte. Erre elejtette a dinamót, az pont a lábára esett, és eltörte a sípcsontját. Képzeld ezt a pechet... Ott találtak rá hajnalban a műhely végében, a földön, eszméletlenül. Az állkapcsa akkorára dagadt, mint egy futball-labda...

- Állítólag megrepedt az állkapcsa is - vetette közbe az egyik kolléga.

Kovács is nevetett, de érezte homlokán a nyirkos verejtéket.

- Az lett volna az igazi pech, ha a dinamó a másik tolvaj lábát töri el - felelte, és akaratlanul is megborzongott.

- Hát, az mindent felülmúlt volna!

- Azt elhiszem.

- Két légy egy csapásra... De hidd el, az a másik manusz burokból született, hogy megúsza. Burokból! Mert ha úgy történik, ahogy mondod, hát hanyatt estünk volna a meglepetéstől.

- Abban biztos vagyok - felelte, aztán felvette fehér köpenyét, és elfoglalta a helyét a rajzasztalnál.

Most már azt is értette, miért volt reggel olyan tumultus Barabás Zoltán szobájánál. Még az igazgatót is látta bemenni. Persze, felizgatta őket a dolog, de nem annyira a lebukott portás, mint a másik tolvaj. Nyomban találgatni kezdtek, vajon mit keresett a gyárban, és sikerült-e elemelnie.

Kovács Tibor az étteremben Barabás Zoltán arcát kutatta. A töpörödött emberke jókedvű volt, vidáman tréfálkozott asztaltársaságával. A két mérnök, aki a kalickában dolgozott, szintén gondtalannak látszott. Tehát nem vettek észre semmit, állapította meg. Úgy érezte, mintha hatalmas kő gördült volna le a válláról.

Két napra rá képeslapot kapott.

“Gratulálok. Az anyagért jelentkezni fognak. A ceruzához ne nyúljon. A többit később” - Így szólt az üzenet.

A férfi már határozott. Tudta, nem adja oda csak úgy ingyen az oly értékes “béllel” töltött ceruzát. Ezért fizetség jár. Wilhelm August téved, ha azt hiszi, hogy ez is csak úgy a markába fog esni...

12.

Petrás Mihály az egész rajzolócsoporthoz meghívta a hozzátartozókkal együtt a hét végén Ráckevére. A Kis-Duna-ágban volt a gyárnak a horgásztanyája. Petrás mint a horgásztársaság elnöke vállalta, hogy estére ízletes halvacsorában lesz részük.

Mindenki kapott az alkalmon, és lelkesen számolgatták, hányan is lesznek. A csoportnál négyüknek volt saját kocsija, így mindjárt az üres helyeket is számba vették, és elosztották egymás között az utasokat.

- Remélem, ti is jöttök Marikával - mondta Petrás Kovács Tibornak.

Már nem volt titok a gyárban, hogy együtt járnak.

- Részemről nincs akadálya - felelte.

- Tudnom kellene, mert akkor úgy intézem a helyeket. Meg aztán két utast te is el tudnál vinni, vasárnap este pedig visszahozhatnád őket.

- Megbeszéljük az ebédnél. Nekem mindenesetre nagy kedvem támadt a bulihoz.

Kemenes Lászlóné azzal fogadta, hogy már értesült a hétvégi kiruccanásról: Petrás felhívta telefonon, és a lelkére kötötte, hogy jöjjenek el.

- Neked van kedved hozzá? - kérdezte.

Kovács beleegyezően bólintott.

- Nem ígérkezik rossznak.

- Szóval menjünk?

- Persze.

Az asszony nem valami lelkesen fogadta a döntést.

- Jó - vont vállat. - Legfeljebb, ha vacakul érezzük magunkat, megszökünk szombat este... Ezt ígérd meg.

- Nem ígérek meg semmit - rázta fejét a férfi. - Hogy képzeled? Beugratom a saját kollégáimat? És mi lesz azokkal, akiket mi viszünk le?

Kemenesné csodálkozva nézett rá.

- Kiket viszünk? - kérdezte.

Kovács Tibor elmondta, hogy milyen szervezésben bonyolódik le az oda és visszautazás.

- Hát ezt nem is tudtam! - ámuldozott az asszony. - Miért nem azzal kezdted, hogy fuvarozunk is?

- Mít változtat a lényegen, hogy útközben két ember ül mögöttünk? Elférnek valahogy, nekünk meg elől kényelmes a helyünk.

- És kiket viszünk?

- Még nem tudom, de a többiek már elosztották a népet.

- Hát ez rettenetes - jegyezte meg az asszony.

A férfinak érthetetlen volt az akadémikuskodása.

- Egyáltalán, miért zavar az téged, hogy utasaink lesznek?

- Veled szerettem volna lenni...

- A kocsiban?

- Úgy van, a kocsiban is - vágta rá az asszony. - Így azonban egyetlen szót sem válthatunk tanúk nélkül, mert azok végig a hátunk mögött gubbasztanak.

- Ajánlok valamit. A kecske is jóllakik, és a káposzta is megmarad.

- Kösz az összehasonlítást...

- Nyugodj meg, te vagy a káposzta, és az utasaink a kecskék - nevetett a férfi.
- Mondjad azt az eget rengető megoldásodat.
- Jegyezd meg, ami a kocsiban eszedbe jut, és majd este nálam elmondod. Jó?
- Nem jó! - felelte durcásan.

Kovács az asszonyt nézte, de nem tudott rá haragudni. Szép arcát még szebbé tette a durcás szája, a haragtól csillogó szeme.

- Tudod mit?

Az asszony felrántotta a vállát.

- Nem tudom, mit.

- Vasárnap késő délután majd megsürgetjük a társaságot... Egy óra alatt itthon vagyunk, aztán feljössz hozzám. Jó?

- Nem tudom, minek menjek fel...

A férfi közel hajolt, és a fülébe súgta a választ. Az asszony elpirult, ijedt tekintete körbepredesett az ebédlőben, mintha attól félne, hogy mások is meghallották a szavakat, aztán erőltlenül sóhajtott.

- Ó, te szemtelen... Te-nagyon, nagyon szemtelen.

A hét végére alaposan felmelegedett az idő, szombat délben már valóságos kánikula volt. A műszakiak fél egykor fejezték be a munkát. Mindenki rohant haza, miután megbeszélték, hogy ki kivel és hol találkozik.

Kovács Tibor előbb hazavitte Kemenesné Zuglóba, aztán maga is sietett haza. Éppen csak egy sporttáskába vágta a melegítőjét meg a többi szükséges holmit, és ment az asszonyért. A rátestált fiatal kollégát, az egyik műszaki rajzoló és a feleségét is felvették: már lent toporogtak a ház előtt. Hiába nyitották ki a kocsik ablakait, mire kiértek a városból, csuromvizesek voltak, és úgy érezték magukat, mintha forró fazékban párolnák őket.

Ráckeveig másfél órát tartott az út. A horgásztanya igen szép helyen feküdt, közvetlenül a vízparton. A szomorúfüzfőkkel körülvett épületben két közös hálóterem volt. Petrás fogadta az érkezőket: ő egyenesen a gyárból jött. De a többiek is sorra érkeztek, vidám harsogással köszöntve egymást.

Petrás külön terembe kalauzolta a nőket, aztán a férfiakat. Mindenkinek megmutatta a helyét.

- Ez van, gyerekek, ezt kell szeretni - hajtogatta.

A hálótermekben gondosan megvetett emeletes ágyak sorakoztak: hófehér huzat, kockás pléd. A fiatalabbak a felső ágyakon kaptak helyet.

Kovács Tibornak önkéntelenül a katonaideje jutott az eszébe az emeletes ágyakról. Csalódott arcot vághatott, mert Marika elnevette magát.

- Majd számold meg a mennyezet sarkait, és jegyezd meg az álmodat, mert teljesülni fog - mondta hamiskásan. - Azt hitted, hogy egy sor bungaló áll itt, mindegyikben két-két ágygal? Vagy inkább egygyel?... Ma este, Tiborkám, a szűnyogok zümmögését hallgatjuk. Te itt, én ott.

Barabás Zoltán egyedül volt, a feleségét nem hozta magával. Az egyik mérnök kocsiján érkezett. Vidám képpel nézett az egybegyűlt társaságra.

- Hol hagyta a kedves feleségét? - kérdezték.

- Kissé rakoncátlanodik az öreglány térde - magyarázta. - Mondtam neki, maradj itthon, anyukám,

hadd cincogjak egy kicsit.

Persze, Kemenesné kezét szorongatta legtovább.

- A mi csodálatos Marikánk! - áradozott. - Csináljon ma nekem egy kis étvágyat.

- Majd Zoltán bácsi mellé ülök a vacsoránál.

- Nem evésről volt szó.

- Nono...

- Ne álljon itt ilyen melegben ruhában, gyerünk fürdeni! Egy-kettő! - vezényelt huncutul Barabás, aztán a mellette álló Kovácsra sandított: - Vigyázzon a lasszóra, barátom. Nem elfelejtkezni róla, mert már hallok a suhogását... Te nem hallasz semmit, Marika?

Az asszony kacagott.

- Jaj, Zoltán bácsi, ne riassa már el az én bús képű lovagomat.

- Talán ijedős?

- Egy kicsit.

- Megtéveszti magát, Marika. Ez a fiatalember nagyon is rámenős - mondta, és nagyot kacsintott.

A társaság zöme a délutánt a vízparton töltötte, mások a fűzfák árnyékába húzódtak. Később ultipartikat szerveztek.

Kovács Tibor, miután alaposan kifürödte magát, egy kisebb társasággal letelepedett a fűben. Az a két mérnök is köztük volt, aki a fontos tervek rajzait készítette a rajzteremben. Persze, a munkáról folyt a legtöbb szó, de azok ketten semmi konkrétumot nem említettek.

Kovács meglepve vette észre, hogy újabb vendégek érkeztek: Fülle Gabriella és Gyöngyös Lajos. Vidáman integettek feléjük, aztán bementek elhelyezni a holmijukat és levetkőzni.

- Lajos majd minden hét végét itt tölti, de Gabi csak ritkán tart vele - jegyezte meg valaki.

- Egyébként is csak hébe-hóba találkoznak - mondta egy másik.

- Dehogyan. Pesten állandóan együtt járnak.

A két mérnök közül az egyiknek itt volt a felesége is. A harminc év körüli nő akkorákat hallgatott, mintha némaságra intették volna. Alig szólalt meg, akkor is csak felszavakat váltott a férjével. Egybeszabott fürdőruhája lötyögött sovány deszkatestén. Apró, szűrős szemével a többi nő tekintetének irányát kutatta, és ha valamelyik netán az ő férjére nézett, szemhéja nyomban sebesen ugrálni kezdett.

Kovács soha nem bírta elviselni az ilyen nők látványát, most azonban nem tehetett egyebet. A látószögéből viszont kiiktatta a deszkatestű nőt.

Kemenesné távolabb feküdt, a napon, és ádázul süttette formás testét. Csak nagy ritkán emelte fel a fejét a társaság felé, akkor is azért, hogy egy mosolyt vessen a férfinak.

A szőke lány és a művészajú fiatalember elviharzott mellettük és begázolt a vízbe. Később ők is csatlakoztak a társasághoz. Gyöngyös hosszan beszámolt róla, hogy a konyhában mekkora pontyokat darabolnak az esti vacsorához. A telep gondnoka fogta hajnalban a halakat.

Kovács észrevette, hogy a lány olykor rajta felejtí a szemét. Párszor összevillant a tekintetük. A lány állta a pillantását. Kovács akaratlanul is összehasonlította Fülle Gabriella alakját az asszonyéval. Kemesné ragyogó teste érettséget árasztott, míg a lányé a maga tökéletes nyersségében pompázott. Csak a feje, azzal a tühegyes orral mindent elrontott. Ékes példája a természet szertelenségének.

Kemenesné intett neki, hogy menjenek fürödni.

- Sajnálod? - kérdezte váratlanul, amikor már a vízben voltak.

A férfi nem kapcsolt nyomban.

- Kit?

- Gabit.

- Á, nem egy elveszett nő, függetlenül a csúnyaságától.

- Királynő korona nélkül.

A vacsorához a szabadban terítettek meg. Az asztalokat kihordták és összerakták, így mindenki elfért körülötte. A halászlé pompásan sikerült, később behűtött sör került az asztalra. A jókedv mind magasabbra hágott, végül mulatásba csapott át.

Kovács már a vacsora alatt nem győzött fészkelődni. Amire már délután számított, most bekövetkezett: a szúnyogok a sötétség beálltával feléledtek. Kemenesné, aki már a vacsorához megelőzően melegítőt vett fel, unszolni kezdte, hogy öltözzön fel ő is. Megfogadta a tanácsát. Valamennyire jobban érezte magát, de a bokáját és az arcát nem győzte legyezni.

Tíz óra tájt a társaság felbomlott. Volt, aki csendesen ágyba bújt, mások a kerti székeken beszélgettek. Barabás Zoltán és még néhány férfi véget nem érő ulticsatát folytatott, rá sem hederítve a lámpát körülrajzó szúnyogokra.

Kovács Tibor soha nem rajongott a Kis-Dunáért, de most egy életre kiábrándult belőle. Hiába a romantikus part, a kellemes víz, a susogó nádas és a kényelmes horgásztanya - az esték szúnyoghada mindezt egy csapásra feledtette.

Jóval éjfél előtt ők is elhatározták, hogy pihenőre térnek.

A hálóterem ablakait sűrű védőháló borította. A férfi azt hitte, hogy elegendő védelmet nyújt, de alig helyezkedett el az ágyán, a sötétben máris megütötte a fülét a zümmögés. Nyakig betakarózott, aztán a fejét is a takaró alá dugta. Egy pillanat alatt nyirkos verejtek leptek el. Lerúgta a plédet, és magában káromkodott.

Álom nem jött a szemére. Felvette melegítőjét, és csendesen kiment az épületből. Fülledt éjszaka volt, egyetlen csillagot sem lehetett látni. Cigarettára gyújtott, és sétálni kezdett.

Ott, ahol a kocsik parkoltak, cigaretta parazsa villant a sötétben. Fülle Gabriella lépett elő. Nadrágban és hosszú ujjú pulóverban volt. Kontyát kibontotta, szőke haja a vállára omlott.

- Maga sem tud aludni? - kérdezte.

- Nem - felelte, és tekintete a kocsik között a sötétet fürkészte.

Senki sem volt ott.

- Nem hittem, hogy maguk is lejönnek - mondta a lány.

- Miért ne jöttünk volna?

- Csak... Jöjjön, sétáljunk egyet a parton.

- Ott még több szúnyog van - szabadkozott.

- Ne féljen, most már alaposan belakmározta.

- Maga sem tud aludni?

A lány vállat vont:

- Nem bírom a közös hálótermet. A mások szuszogását.

A part mellett húzódó ösvényen messze elsétáltak. Közömbös dolgokról beszélgettek. A férfin felmerült, vajon mit mondana Marikának, ha hirtelen felbukkanna a sötétből. A váratlan gondolat mosolyra készítette.

- Tudja, hogy a Lajos furcsa embernek tartja magát? - kérdezte hirtelen a lány.

- És maga is annak tart?

- Nem, én másnak tartom.

- Milyennek?

A lány hallgatott.

- Nos? - kérdezte.

Amaz hirtelen témát változtatott.

- Én mindenben lépéshátrányba kerülök - mondta. - Talán azért, mert elszalasztom a legalkalmasabb pillanatot. Valahogy megtorpanok.

- Hogy érti ezt?

A lány megállt és szembefordult vele. Annyira közel voltak egymáshoz, hogy a férfi a melegítőn át is megérezte a nekifeszülni készülő mell rugalmasságát. Tudta, csak moccannia kell, máris minden a kezébe hull.

Fülle Gabriella szeme szinte világított a sötétben.

- Emlékezzen - suttogta.

- Gyűjtsunk rá - mondta Kovács, hogy feloldja a pillanatot.

A lány gyorsakat szippantott cigarettájából.

- Arra a Ferenciek terei búcsúzásra gondoltam - mondta, amikor ismét megindultak.

- Amikor a nyelvtanárhoz ment?

- Igen, de előtte kíváncsian megjegyeztem, hogy vajon milyen lehet egy megrögzött agglegény lakása.

Kovács Tibor most már emlékezett: azt vágta rá, hogy egyszer nézze majd meg. A lány pedig különösebb zavar nélkül azt felelte, hogy majd elfogadja a meghívást, csak nehogy meggondolja magát addig. A férfin élénken élt még a pillanat, amikor a lány kiszállt a kocsiból. Akkor látta először a formás combját.

- Emlékszem - bólintott.

- Akkor kerültem lépéshátrányba. Mert megtorpantam. Azon a délutánon fel kellett volna mennem magához.

- Ami késik, nem múlik, Gabika - felelte, csak hogy mondjon valamit. - Majd rendezek úgyis egy bulit.

A lány legyintett.

- Hagyja a bulit, az egészen más.

Visszafordultak. Mire a horgásztanyához értek, Fülle Gabriella ismét a régi volt: jókedvűen csacsogott, és nagyokat nevetett. A sötét kezdett oszladozni.

- Megyek, alszom végre egy keveset - mondta a lány.

Kovács cseppnyi álmoságot sem érzett. Jólesett a friss levegő, de főként az, hogy már nem érezte a szúnyogok csípését.

Alig tűnt el a lány, mocorgás támadt a férfiak hálótermében. Petrás Mihály bukkant elő, annak a mérnöknek a kíséretében, akit a deszkatestű asszony boldogított. Kezükből horgászbotok.

- Mi az? - csodálkozott Petrás. - Te már felkeltél?

- Le se feküdtem.

- Megfeküdte a halászlé a gyomrodát?

- A szúnyogok összevissza csíptek.

Petrás legyintett.

- Megszokás kérdése. Az ember egy idő után észre sem veszi. Adok egy botot, gyere te is horgászni.

A parton felszerelték a botokat, és bedobták a vízbe a horgokat. Aztán csak ültek, és cigarettázva beszélgettek.

Kovács nagyokat hallgatott. Az járt az eszébe, hogy Fülle Gabriella az éjjel miért éppen az autók között téblábolt. Vajon valóban nem tud aludni, vagy csak azért mondta ezt, mert ez volt a legelfogadhatóbb magyarázat. De ha így van is, mégis miért éppen a kocsiknál járt?

A töprengés kifárasztotta. Elköszönt Petráséktól, és indult lefeküdni, hogy egy pár órát legalább pihenjen. Mielőtt bement volna a hálóterembe, megnézte a kocsiját. Semmi különös nem tapasztalt, az ablakok teljesen fel voltak húzva, úgy, ahogy még előző délután leállította a kocsit.

Tíz órakor ébredt fel, és Kemenesné máris elébe tette a reggelit. Az asszony friss volt, egyetlenegy szúnyogcsípés sem éktelenítette.

- Kértünk a gondnoktól ecetet - magyarázta -, felhígítottuk vízzel, vékonyan bekentük vele magunkat, és ettől a szúnyogok elkerültek minket... Jó sokáig aludtál, én már meg is mártóztam a vízben.

Kovács Tibor elmondta, hogy összevissza mászkált az éjjel, és hajnalban egy darabig a parton kuporgott Petrásékkal. Arról hallgatott, hogy Fülle Gabriellával átbeszélte a fél éjszakát.

A lány is felkelt, és a laborármokkal együtt reggelizett az asztalnál. Valaki elmenőben leverte a táskáját. Többen kapkodták a földről a kihullott tárgyakat.

- Ezt a sok képeslapot mind meg akarod írni? - kérdezte valaki. Kovács felkapta a fejét...

- Igen - válaszolta a lány. - Majd bedobom a postaládába, hazafelé menet.

- De hiszen ez mind pesti! Az Országház! Az Erzsébet-híd! Miért nem ráckevei lapokat vettél?

- Hát éppen az a marhaság, hogy a HÉV-megállóban csak ilyet árusítanak. Nem volt egyetlenegy helyi nevezetességet ábrázoló képeslapjuk sem - mesélte a lány bosszúsán, és miközben táskáját rámolta, összevillant tekintete a férfiéval.

Kovács cigarettára gyújtott.

- Gyere, menjünk fürdeni - szólt Kemenesnének.

Az asszony előbb az asztalt akarta letakarítani.

- Várjál már, amíg készen leszek. Nem hagyhatjuk szanaszét a maradékot.
- Gyere már...
- Ha türelmetlen vagy, menj előre, nekem még dolgom van.

Kemenesné később, a vízben az idegessége okát tudakolta, de a férfi csak a vállát vonogatta.

- Tudtam, hogy nem fogod jól érezni magad. Ráadásul alig aludtál. Nem akarsz az árnyékba leheveredni? Hozok egy plédet.
- Hagyjad, nincs semmi bajom.
- Úgy élj...

Az ebéd a változatosság kedvéért halpaprikás volt. Kovács Tibor alig nyúlt az ételhez. A levegő ismét fűledt lett, csak a legbátrabbak maradtak a napon, de ők sem sokáig. Mindenki az árnyékba húzódott. A férfi hanyatt dült a fűvön, fejét az asszony combjára fektette. Észre sem vette, hogy elszunyókált. Arra riadt, hogy a többiek körülötte valamin nevetnek.

Az asszony megmozdította a lábát.

- Jaj, de elzsibbadt! Tudod, mennyit aludtál? Másfél órát. Nem volt szívem felébreszteni.
- Szerencséjükre, a társaság már korán készülődni kezdett. Kovács az utasait kereste, de nem találta.
- Már ebéd után elmentek, állítólag vendégeket várnak estére - mondta a csoportvezető.
 - Kivel mentek el?
 - HÉV-vel! Így maradt a kocsidban két szabad hely.

Kovács értetlenül nézett rá:

- Hiszen mindenkinek van helye visszafelé.

Petrás fejével a víz felé intett. Fülle Gabriella hancúrozott a partnál a laborírmokkal: fröcskölték egymást.

- Nekik nincs, mert HÉV-vel jöttek. Visszavihetnéd őket.

Kovács egészen elfeledkezett róla, hogy azok HÉV-vel érkeztek.

Egyáltalán nem örült az újabb fejleménynek, de nem volt mit tennie.

- Jó, elviszem őket - bólintott.
- Kösz. Mindjárt szólok nekik.

A lány egy pillanat alatt ott termett.

- Igazat mondott Mihály bácsi? - kérdezte, és nem nézett a fűben heverő asszonyra. - Tényleg hazavisz minket, Tibor?
- Tényleg.
- Jaj, de jó! - tapsikolt örömeiben. - Nem kell bumliznunk.
- De akkor készülődjenek, mert nemsokára indulunk. Szeretném elkerülni a nagy forgalmat.

Útközben csend volt a kocsiban. A férfit teljesen lekötötte a vezetés, a többiek pedig bágyadtan ültek. A lány és a laborírmok az Üllői útnál szállt ki, azt mondták, megpróbálnak jegyet szerezni estére a Corvin moziba, a My Fair Ladyhez.

Pár perc múlva a Veres Pálné utcában voltak. Amikor a kocsi megállt, az asszony hátranyúlt a holmijukért.

- Na nézd csak - mondta meglepetten. - Gabi kiejtett egy képeslapot. Teljesen üres. Úgy látszik, mégsem írta meg mindet.

Kovács Tibor oda sem nézett, tudta, hogy a képeslap csak a Vajdahuny ad-várat ábrázolhatja. Csak azt, semmi mást. Még élénken benne volt az éjszakai találkozás. Sejtette, miért járt-kelt cigarettázva a lány a kocsik között. De a Zastava mindkét ablaka fel volt húzva, egy ujjnyi rés sem volt rajtuk... Tehát a lány az! Fülle Gabriella az ismeretlen kapcsolata a gyárban! Ezzel a szőke nő rejtélye is egy csapásra megoldódott, és minden, minden világos lett előtte...

- Tibor! - hallotta az asszony hangját. - Az egész estét a kocsiban akarod tölteni?

Kiszálltak, és kipakolták a holmit. A lakásba érve, Kemenesné első útja a fürdőszobába vezetett. Alaposan letusolta magát, aztán belebújít a férfi fürdőköpenyébe.

Kovács gömnyedten ült a fotelban, szeme az asztalon levő képeslapra meredt. Legszívesebben azonnal végigkente volna a vegyszerrel a hátát, de túl fáradtnak érezte magát, meg aztán Marika miatt sem tehetette.

- Nagyon fáradt vagy, drágám - nézett rá az asszony. - Menj, fürödj meg, de csak langyos vizet csinálj, az felfrissít.

Később az ágyon heverve nézték a televíziót. Színházi közvetítés volt, vígjáték, de a férfi nem tudta nyomon követni az eseményeket, annyira befészkelődött az agyába a lány.

- Ma itt maradok nálad - mondta az asszony, és megcirógatta a fejét. - örülsz?

- Igen.

- Nagyon?

- Igen.

Cigarettára gyújtottak.

- Ez a Fülle-lány mióta dolgozik a gyárban? - fordult az asszonyhoz.

- Két éve talán... Miért érdekel? A férfi habozott egy percig.

- Az éjjel nem tudtam aludni, és kimentem... ő is kint volt. Beszélgettünk.

- Tudom - felelte csendesen az asszony.

- Honnan tudod?

- Láttalak, amikor visszatértetek... Felébredtem, és éppen akkor jöttem vissza a terembe

- Miért voltál kint?

Az asszony szája szögletében félmosoly bujkált.

- Egyet találgathatsz - mondta.

- És miért nem szóltál reggel, hogy láttál minket?

- Minek? Ha akarod, úgyis elmondod, ha meg nem, minek erőltessem? Még talán azt hinnéd, hogy féltékeny vagyok. - Kisvártatva hozzátette: - Amit nyernél a réven, elvesztenéd a vámon, így hát nyugodt vagyok.

- Ezt nem értem.

- Amit a tökéletes alakja netán kivált belőled, azt semmissé teszi a feje...

Reggel korábban ébredtek. A férfi kelt fel elsőnek, teát tett fel, aztán miközben az asszony mosdott, a kocsiban talált képeslapot a szekrénybe zárta. Előbb Zuglóba mentek. Útközben a férfinak váratlan ötlete támadt. Egy trafik előtt lefékezett.

- Miért álltál meg? - érdeklődött az asszony.

- Elfogyott a cigarettám - hazudta.

Szerencsére a trafikban volt képeslap. Pont olyat választott, mint az üzeneteket tartalmazó képeslap, a Vajdahunyad-vár még ugyanabból a szögből is volt fényképezve.

Dél előtt aztán időt szakított magának, és leszaladt a munkaügyi osztályra. A lányt a szobájában találta.

Kedves mosollyal fogadta.

- Csak nem engem akart látni? - kíváncsiskodott.

- Éppenséggel magát is... Különben a kocsiban felejtett valamit. - Az íróasztalra tette a képeslapot: - Ezt ni. - A lány megnézte a lapot, aztán a fejét rázta.

- Téved, én ilyet nem hagyhattam a kocsijában, mert nem is volt ilyen.

Elővette táskáját, és az asztalra szórta a Ráckeven vásárolt képeslapokat.

- Nézze csak - mutatta -, az enyém mind napszíta. Egytől egyig. Tudniillik a kirakatüveg mögül vették ki. Ez viszont teljesen új.

- Akkor elnézést kérek - felelte, és visszavette a magával hozott képeslapot.

A lány furcsa mosolyt küldött felé.

- Nincs mit, Tibor.

Igencsak körmönfont, állapította meg később magában. Délután pedig már szidta magát ezért az ostobaságáért. Mi értelme volt ezt a cselet bedobni? Egy lépéssel sem jutott előbbre, sőt elárulta magát. Elárulta azt, hogy gyanakszik a lányra.

Ostobaságáért a falba tudta volna verni a fejét.

13.

Kovács Tibor egy szerdai napon összeveszett Kemenes Lászlónéval. Mióta együtt jártak, ez volt az első eset, hogy nem értettek szót egymással. Az asszony meglepetést akart szerezni, amikor váratlanul azzal állt elő, hogy két jegyet vett estére, egy szabadtéri moziba. A férfi viszont kijelentette, hogy ezen az estén egyáltalán nem ér rá. Elfoglaltságát nem indokolta, és azzal védekezett, hogy az asszony miért nem szólt már napokkal előbb szándékáról.

Kemenesné ragaszkodott a közös programhoz, de a férfi hajthatatlan volt. A vita a kocsiban zajlott le, amikor a munkaidő befejeztével úton voltak az asszony zuglói lakásához.

- Szóval nem érsz rá...

- Nem - felelte határozottan a férfi. - Ha mindenáron kíváncsi vagy a filmre, akkor nézd meg egyedül, a másik jegyet pedig add el... Később már ráérek, és annyit megígérek, hogy érted megyek a mozihoz.

- Köszönöm a jószágot - fakadt ki az asszony. - Ilyen sem fordult elő velem, hogy egyedül küldjön egy férfi, aki melleleg az állandó partnerom, szórakozni. Bezzeg egy hónappal ezelőtt még a szemvillanásomat is lested.

- Marika, kérlek...

- Azt hiszed, nekem soha nem volt olyankor dolgom, amikor te hívtál? Azt hiszed, én mindig ráértem? Tévedsz. De én hülye, vagy lemondtam a dolgomat, vagy áttettem más napra miattad, anélkül, hogy egy nyavalyás szót is szóltam volna...

- Kérlek, ne nehezítsd meg még te is a helyzetemet a makacssággoddal.

- Miféle helyzetedet?... Milyen helyzetben vagy, hogy nem tudod megváltoztatni az én kedvemért az esetleges programodat?

- Fontos és halaszthatatlan családi dolgot kell elrendeznem - felelte a férfi. - Mást nem mondhatok.

- Képzelem, milyen fontos lehet - gúnyolódott az asszony. - Különben is, azt sem tudom, hogy van-e családod. Soha nem beszéltél róluk... Mondd, én nem mehetek veled? Megvárlak a kocsiban, aztán sietünk a moziba, hátha még elérjük a nagy filmet.

A kocsi előtt átszaladt egy nő. A férfi nagyot káromkodott, és beletaposott a fékbe. Kis híján elütötte a szeleburdi járókelőt.

- Mondtam már, hogy nem érek rá - vágta az asszonyhoz idegesen -, és ma már hagyjál békét nekem.

Kemenesné egy pillanatig hallgatott, majd csendesen így szólt:

- Békét fogok neked hagyni, ha csak ez a kívánságod, de nemcsak ma, hanem örökre. Vedd tudomásul, hogy nem érdekel, és csinálj, amit akarsz... És most állj meg! Azonnal állj meg! Ki akarok szállni ebből a vacak dobozból... Nem érted?

A férfi rá sem hederített, hajtott tovább. Csak akkor állt meg, mikor a ház elé érkeztek. Az asszony szó nélkül kiszállt a kocsiból és becsapta az ajtót.

Kovács Tibor egyenesen hazament. Alig lépte át a küszöbét, csengett a telefon. Kemenesné hívta. Hangja nyugodt volt, érződött rajta, hogy megbánta a kifakadását.

- Ne haragudj, Tibor, de nagyon számítottam rád. Intézd el nyugodtan a dolgot. Dühös voltam, de beláttam, hogy igazad van, és nehogy azt hidd, hogy nem érdekel. Az embernek valóban lehetnek fontos dolgai...

A férfi az órájára nézett. Tíz perc hiányzott a hat órához.

- Nem haragszom, Marika - felelte.

- Értem jössz?

- Reggel?

Az asszony hangja lágy volt, amikor megszólalt:

- Oda, ahová egyedül küldtél.

- A mozihoz?

- Igen. Tízperc lesz vége.

- Ott leszek a kijártnál. Okvetlenül várj meg, ha késnék - mondta.

Pontosan hatkor kettőt csengettek. Kovács Tibor szorongó érzéssel nyitott ajtót. Egy sovány, idős férfi állt a küszöbön, udvarias félmosollyal az arcán. Sötét alapú, vastag fehér csíkos öltönyt viselt, fehér inggel, szorosra kötött fekete nyakkendővel, mint aki fittyet hány a melegnek. Az egész megjelenése kínos eleganciát árasztott. Kovács azonnal ráismert Zöld Ferenc nyelvtanára, Wilhelm August jó ismerősére, a meggyilkolt lány leírása alapján. Nem lepődött meg: valami ilyet várt ettől az estétől.

- A biztosítótól vagyok - recsegte a sovány férfi. - Ön reklamált nálunk, hogy beázott csőrepedés miatt a szobája, és még nem fizettünk.

- Úgy van...

- Szabadna megtekinteni? Kovács félreállt az útból.

- Kérem, de nem a szobám, hanem a konyhám ázott be - mondta föl a képeslapon kapott szöveget.

- Engedelmevel: Zöld Ferenc - nyújtotta kezét az idős férfi.

- Kovács Tibor.

A szobában Zöld azonnal a lényegre tért:

- A ceruzáért jöttem. Kovács cigarettára gyújtott.

- Értem. De nincs nálam - felelte.

A férfinak leesett az álla. Kesztyűs jobb kezét, amely béna volt, sután megemelte, aztán visszajejtette az ölébe.

- Ezt nem értem - dadogta. - Az üzenetet megkaptam. Tudta, hogy érte jövök, és át kell adja nekem. Nem?

Kovács mélyet bólított, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

- De igen - felelte. - Viszont ön sem gondolhatja komolyan, hogy azt a ceruzát, amelynek kazettájában igen fontos műszaki tervek és leírások mikrofilmje rejtőzik, csak úgy a lakásomon tartom, mint egy könyvet, vagy valamilyen csecsebecsét... - Mély lélegzetet vett, majd folytatta: - Ez volt az egyik aggályom. A másik, hogy én minderről üzenetet kaptam, amit teljesíttem is, csak egy üzenet hiányzik már, amely a legfontosabb a részemre.

- Nem értem. Milyen üzenetről beszél?

- A lózungról.

- Lózungról?

- Hát a pénzről.

A keszeg férfi olyan gyorsan kezdte rázni a fejét, mintha a görcs rángatta volna.

- Semmiféle pénzről nem tudok, ilyen megbízást nem kaptam - hadarta.

- Maga mit gondol, miért csináltam az egészet?

- Az nem tartozik rám...

- Mégis, mit gondol? - kérdezte, és elnyomta a körmére égett cigarettát.

- Kérem, én nem gondolok semmit, de pénzt, azt nem hoztam magammal.

Kovács Tibor lassan ingatta a fejét, és tekintetét egy pillanatra sem vette le a ráncos arcáról.

- Ez nagy baj - mondta. - Nagyon nagy baj.

- Az engem nem érdekel.

- Már hogy a fenébe nem érdekelné magát? - csattant fel.

- Ismétlem: a ceruzáért jöttem!

- Hát éppen azért érdekelt a dologban, mert a ceruzáért jött - felelte. - Ugyanis kénytelen leszek üres kézzel elengedni. Mivel nincs pénz, márpedig nincs, mert nem hozott egy vasat sem, nincs ceruza sem... Megértette?

Zöld Ferenc kényelmesen hanyatt dőlt a fotelban, és ajka szögletében ismét megjelent az érkezéskor látott félmosoly.

- Ez új fordulat - jegyezte meg csendesen. - Meglepően új fordulat.

- Semmi újdonság nincs benne. Az egy nagyon régi fordulat, hogy: valamit valamiért. Üzlet ugyebár, az érthetőség kedvéért. És rossz üzletember az, aki egy vas nélkül indul boltot csinálni.

- Téved - nyekeregte Zöld. - Nem én csinálom az üzletet, hanem maga, és ezt közölnie kellett volna idejében.

Kovács Tibor kiegyenesedett a fotelban.

- Kivel? - kérdezte. - Árulja el, hogy kivel! Talán Wilhelm Augusttal? Ugyan hol van ő? Pár ezer kilométerre innen.

- Tudtommal járt magánál vendég.

- Ó, persze, hogy járt! Jött és ment, közben pedig elmondta, miről is lesz szó a jövőben. Erre megindult az egyoldalú levelezés velem. Én kaptam az üzeneteket, ellenben válaszolni vagy a kívánságomat közölni nem tudtam senkivel sem. Erre maga most beállít, hogy: hoci a ceruzát!... Hát ez nem ilyen egyszerű.

- Nem gondolja, hogy ezt az üzleti alkudozást később is el lehetne intézni?

Kovács megint a fejét ingatta:

- Később semmi esetre sem. Vagy most melegében, vagy soha. Ezt maga legalább olyan jól tudja, mint én. Vagy azt gondolta, hogy csak úgy egyszerűen átadom a ceruzát, és majd utána tartom a markomat?... Ugyan kérem! Hol lesz már maga akkor? Eltűnik, mint a köd, és én hoppon maradok ebben az üzletben.

Az idős férfi arcán megfeszült a bőr. Bal kezével megnézte láncon függő zsebóráját.

- Higgycsökkentő, okosan cselekedne, ha nem húzná az időt, és szépen átadná a ceruzát - mondta nyájasan. - Én nem tudok dönteni, pénzt ígérni.

- Majd maga megmondja annak, akire mindez tartozik. Meguntam az egyoldalú levelezést a vakvilággal. Ezt mondja meg annak, akit már annyira esz a fene a ceruzáért. No meg azt is, hogy a bőrömet vittem a vásárra, mindent én kockáztattam. Pénz nélkül nincs ceruza. Punktum.

- Mennyire gondolt?

Kovács hosszan hallgatott, aztán elmosolyodott.

- Látja, Zöld úr, ez volt a leglogikusabb kérdése, amióta az időt vesztegetjük.

A keszeg embernek most először borult el a tekintete.

- Összeget mondjon.

- Százötvenezer forint.

A ráncos arcon egy izom sem rezdült.

- Egy huncut fillért sem engedek - vigyorgott Kovács. - Százezer a szokott taksám, ezt Wilhelm August úr is tanúsíthatja. A fennmaradó ötvenezer pedig azokért a rendkívüli izgalmakért illet meg, amiken átmentem, amíg a ceruza kattogott.

- Akkor én most megyek - emelkedett fel Zöld Ferenc. Kovács Tibor figyelmeztetőleg emelte ujját a magasba:

- Tolmácsolja, hogy a ceruza nincs a lakásomon. Annak helyét csak én tudom. Bármiféle erőszak értelmetlen lenne. A ceruzához egyetlen út vezet: a pénz! Ezenkívül ma este nyolckor várom a választ. Pontosan nyolckor. Érti, Zöld úr? Sem előbb, sem később... Ha nincs válasz, bolondos pillanatom támadhat, és bármily értékes is az a ceruza, megsemmisítem.

- Remélem, pozitív választ kap majd.

- Ó, ebben biztos vagyok.

Miután az idős férfi távozott, Kovács Tibor jó húsz perc elteltével elment hazulról. Azt az egy órát, amely hátra volt a kiszabott határidőig, nem volt türelme a lakásban eltölteni. A lehetőségeket mérlegelve sétált, aztán egy italtól gyors egymásutánban lehajtott két féldeci konyakot. Nyolc óra előtt tíz perccel már a Veres Pálné utcában volt. Nem látott senkit a ház előtt.

Az idős férfi jó hírvivőnek bizonyult: pontban a megbeszélt időben csengett a telefon.

- Úgy vélem, sikerült nyélbe ütni a dolgot - nyekeregte. - Természetesen a barátunkat feltétlen hozza magával - célzott a mikrofilmet tartalmazó ceruzára.

- Hová menjek?

- Jöjjön a lakásomra - mondta Zöld Ferenc. - A Várban lakom: Úri utca negyvennégy, második emelet... Fél tizenegyre várom magukat.

Kovács Tibor egy pillanatig sem feledte: aki Wilhelm Augusttal kapcsolatba került, az bármikor ki van annak téve, hogy az árnyékvilágba költözzön. Nagy Rózsi tágra meredt, üveges szeme ott a téren még nagyon világosan élt benne.

- A barátunk nem ér rá - mondta a kagylóba. - Őt tehát ne várja... A döntést teljes egészében rám ruházták. Ha a dolgot nyélbe ütöttük, rögvest a barátunkhoz megyünk, és mindketten beszélünk vele az eredményről... Nem árulok el titkot, de ígérem, a barátunk belátó lesz. Rövid csend következett.

- Rendben van, akkor jöjjön egyedül - felelte Zöld Ferenc, aztán kattant a készülék.

Alig tette le a kagylót, ismét csengett a telefon. Kemenesné volt az. A férfi fejéből teljesen kitörlődött az asszony, el is felejtette, hogy tízkor érte kell mennie a mozihoz.

- Tibor! Kivel beszéltél olyan soká? - kérdezte gyanakvón.

- Senkivel.

- De hiszen foglaltat jelzett a szám.

- Tudhatod, hogy ikerállomás vagyok... Biztos a társ traccsolt. De te honnan beszélsz? Hiszen már megy a film.

Az asszony kuncogott.

- Itthon vagyok - mondta. - A jeggyel a szomszédom ment el a lányával. Nagyon fáj a fejem, és inkább ágyba bújtam. Azért hívtalak, nehogy elmenj a mozihoz, és ott várj rám hiába. Úgy drukkoltam, hogy otthon találjalak... De reggel értem jössz?

- A szokott időben ott leszek - mondta megkönnyebbülten.
- Szervusz.
- Vegyél be port.
- Már bevettem.

Később elhatározta, nem kocsival megy a Várba. Tíz óra volt, amikor autóbuszra szállt. Még így is korán érkezett. Hogy az időt elüsse, sétált egyet a Halászbástyán. A lányra gondolt: Trudira, illetve Nagy Rózsira, aki már soha nem fogja innen látni a várost, hunyorgó fénypontjait. Egy pillanatra maga elé varázsolta a két évvel ezelőtti balatoni nyarat. Élénken élt benne beszélgetésük a vízben: szinte hallotta a lány szavait:

“Veled tudnék kezdeni valamit. Hidd el ezt nekem.

- Nem ismeresz, és rosszul járnál velem. Elvinném a pénzed másik felét is.
- Egyszer úgyis elviszi valaki.
- De az a valaki nem én leszek. Az én pofámba mindig bele lehet nézni.
- Meddig? Meddig lehet belenézni? Azt soha nem lehet előre tudni.”

Lejött a Halászbástyáról. Éppen megállt, hogy cigarettára gyújtson, amikor lépteket hallott. Egy férfi közeledett a lámpák fénykörében. Alakja, mozgása igen ismerősnek tűnt. Mindenesetre visszalépett egy falmélyedésbe, és elfordult, mintha a város fényeiben gyönyörködne. Mikor a férfi elhaladt mellette, gyors pillantást vetett rá a válla felett.

A forradásos halántékú laborirnok volt az. A fiatalember átvágott a Halászbástya előtti téren, és sietős léptekkel eltűnt a Mátyás-templom mögött.

Vajon hová megy ilyen későn? És mit keres a Várban? Igaz, egyszer, amikor megkérte, hogy Fülle Gabriellával együtt hozza be a Vörösmarty térre, azt mondta, valami közös dolguk van a Várban...

Már nem volt ideje a találgatásra. Karórájának mutatója vészesen közeledett a kitűzött időponthoz. A negyvennégyes számmal jelzett házát hamar megtalálta. Régi, kétemeletes épület, ablakai sötétek voltak, mintha minden lakó nyugovóra tért volna már. A kopott lépcsőket sápadt villanyégők próbálták láthatóvá tenni. Az öreg ház dohos szagot árasztott.

A második emeleten hatalmas kétszárnyas ajtóba ütközött. Az ajtón levő tábla mutatta, hogy akinek ideje, kedve és pénze van rá, órákat vehet német és francia nyelvből.

Alig ért a csengőhöz, az ajtó máris kinyílt.

- Tessék, fáradjon, beljebb - invitálta a keszeg férfi nyájasan.

Ugyanúgy volt öltözve, mint késő délután, azzal a különbséggel, hogy zakó helyett most zsinóros házikabátot viselt.

Kovács Tibor nagy, alkóvos szobában találta magát, amely a hosszú előszoba végéből nyílt. Mindenütt antik bútorok, faragott székek. A padlót süppedő perzsaszőnyegek borították, a falakon márkás festmények lógtak. A szoba alkóvban folytatódott, amelyet félig elhúzott nehéz bársonyfüggöny takart, mögötte széles heverő sarkát lehetett látni. Egy másik ajtót szintén földig érő függöny borított el teljesen. Az ablakok az utcára nyíltak, de a vastag függönyön át csak sejteni lehetett az utcáról

beszűrődő lámpák fényét.

A szoba közepén tisztemélyes faragott tölgyfaasztal terpeszkedett, felette díszes üvegcsillár karjai ontották a fényt.

- Foglaljon helyet - mutatott a házigazda az asztal mellett levő székek egyikére.

Leültek.

Kovács sanda pillantást vetett az asztal túlsó oldalán helyet foglaló nyelvtanárra. Igen rossz érzése támadt, amikor észrevette, hogy érkezése után Zöld Ferenc különös gonddal zárta be a bejárati ajtót.

- Ismétlem: a ceruza nincs nálam - jegyezte meg. - Nehogy feltételezze rólam, hogy csak úgy idesétáltam vele.

Zöld, arcán a szűnni nem akaró félmosollyal, megadóan bólintott.

- Ezt már közölte a telefonban is - mondta.

- Mindenesetre nem árt, ha megismétlem.

- Nem, az valóban nem árt. A makacssága viszont kezd ártalmas lenni.

Kovács Tibor hátát a szék támlájának vetette, és belefúrta tekintetét a ráncos arc közepébe.

- Ez fenyegetés akart lenni?

Az idős férfi vállat vont.

- Csak tanács. Egy megszívlelendő jó tanács - préselte ki összeszorított ajkán.

- Nem szeretem az ilyen jó tanácsokat. És térjünk a lényegre: van pénz, vagy nincs pénz?

- Hol a ceruza?

Kovács mély lélegzetet vett.

- Figyeljen rám. Zöld úr - kezdte. - Délután már megmondtam a feltételeimet, majd a telefonban és most itt is közöltem, hogy a ceruza nincs nálam, és nem vagyok hajlandó elárulni a helyét, ha nem kapom meg a kért összeget... Ezt olyan nagyon nehéz megérteni magának vagy a megbízójának? Harmadszor mondom: a ceruza nincs nálam, sem a lakásomon.

Váratlanul kemény hang csattant mögötte:

- Hazudsz!

A férfi hirtelen kirúgta maga alól a széket, és megperdült a sarkán, aztán úgy bámult maga elé, mint aki az eszét vesztette...

Egy revolver szegeződött a mellének, amelyet karcsú női ujjak tartottak. Hosszú, szőke haját látott. És egy arcot! Egy nagyon ismerős arcot, amely itt szinte hihetetlennek tűnt előtte.

Kemenes Lászlónéval nézett farkasszemet.

- Te... Te vagy az... - nyögte, aztán elhallgatott, mert úgy érezte, nyelve megbénult.

- Hazudsz! - ismételte keményen az asszony. Telt ajka keskeny vonallá szűkült. Nagy barna szeme, amely oly talányos mélységeket tárt fel, most hidegen csillogott.

- Nálad van - folytatta ridegen. - Vagy itt, vagy a lakásodon. Biztos vagyok benne. Tudom!... Gondolkozzál! El sem mozdultam a nyakadról, talán egy percre sem, amióta megszerezted. És ha nem adod ide szép szóval, akkor majd megtalálom én magam, vagy most és itt, vagy a lakásodon. Más

lehetőség nincs. Mit gondolsz? Azt hiszed, megkopasztasz minket? Akkor kellett volna cselekednem, amikor azon az éjjelen kijöttél a gyárból. Ott voltam. Láttalak. Csak a ravaszt kellett volna meghúznom, és nincs semmi gondunk. De hülye voltam. Akkor egyszer, abban a pillanatban hülye voltam.

Kovács Tibor megrázta a fejét. Megdöbbenése lassan, nagyon lassan oszladozni kezdett. Sejtette, hogy fordulatra számíthat, de erre nem gondolt. Álmában sem hitte, hogy a szeretője szintén Wilhelm August ismeretségi köréhez tartozik, és ő az ismeretlen kapcsolata a gyárban, akitől a szokásos képeslapokat kapja. Ő csúsztotta a kocsijába a lapokat. És amikor visszatértek Ráckevéről, megíjászta, mintha Fülle Gabriella hagyta volna ott az újabb üzenetet.

- Ideadod vagy nem? - kérdezte fenyegetően az asszony.

- Nincs nálam - felelte, és maga is meglepődött azon, hogy a hangja milyen határozottan csengett. A zsebéhez nyúlt, hogy cigarettát vegyen elő, de a keze félúton megtorpant.

Kemenesné kezében megemelkedett a fegyver.

- Egyetlen felesleges mozdulatot se tégy - sziszegte az asszony. - Emeld fel a kezed.

Kovács kénytelen volt teljesíteni a kívánságát.

- Húzd félre a szekrényt - mondta Kemenesné most Zöld Ferencnek. - Gyerünk, moccanj már...

Zöld Ferenc ráncos arca eltorzult, szeme könnyörögve tapadt a nőre.

- Mária, kérlek, ne itt... Itt semmi esetre sem - hebegte.

- Húzd félre a szekrényt!

- Kérlek...

- Nem értetted, mit mondtam? - sziszegte.

Az idős férfi sírásra görbült szájjal lépett a fal mellett álló szekrényhez.

- Nem akarom, hogy itt... Félek - mormogta, de megragadta a szekrényt, és nekifeszült az oldalának.

A nehéz bútor csikorogva mozdult el a helyéről. Mögötte sötét üreg tátongott. A szobát egyszerre betöltötte az a dohos szag, amit Kovács a lépcsőházban feljövet érzett.

Kemenesné gyors oldalpillantást vetett a nyílásra, aztán anélkül, hogy levette volna tekintetét a feltartott kezű férfiről, megkerülte a széles tölgyfaasztalt, és megállt a másik végénél.

- Kapcsold be a rádiót - vetette oda Zöldnek.

- Kértelek, hogy ne itt... Meghallják!

- Kapcsold be a rádiót a legnagyobb hangerőre... Nem érted?

Kovács a nyelvével megnedvesítette cserepes ajkát.

- Megmondom, hol a ceruza - bökte ki.

- Hol?

- Előbb adj egy cigarettát...

Kemenesné intett Zöldnek:

- Gyűjts meg egyet, és add oda neki.

Kovács Tibor felismerte az utolsó lehetőséget. Egy szemvillanás alatt felmérte a helyzetet, és

határozott. Nem volt vesztenivalója. Amint az öreg reszkető kezével feléje nyújtotta az égő cigarettát, fél kézzel megragadta erőtlen csuklóját, rántott egyet rajta, majd az egyensúlyából kimozdult tehetetlen tetet teljes erőből nekilökte a széles asztalnak.

A megbillenő asztal leverte a lábáról Kemenesné, és a falhoz szegezte. Az asszony vadul kapálózni kezdett, hogy szabaduljon kényszerhelyzetéből, és fel tudja emelni a fegyvert tartó kezét. A szőke paróka lecsúszott a fejről. Kovács a másodperc tört része alatt cselekedett. Felkapta a keze ügyébe kerülő első széket, és kivágta az ablakon, aztán máris az asztallapnak feszült, és úgy odaszorította az asszonyt, hogy az mozdulni sem tudott, csak a szemét forgatta tehetetlenségében.

Kintről futólépések dübörgése hallatszott. A bejárati ajtó tokostul beszakadt, és a lehulló vakolat porával együtt emberek ömlöttek a szobába.

- Vigyázzatok! Előbb a nőt! Fegyver van nála! - kiáltotta egy köpcös termetű, bajuszos férfi.

Zöld Ferenc reménytelenül kísérelt meg lenyelni egy papírdarabkát.

- Alezredes elvtárs! Erich Krause név van rajta, és annyi, hogy Astoria - nyújtotta át a megmentett papírdarabkát az emberek egyike.

Bana Dénes ezredes, aki az utcában várakozó Mercedesből szemlélte az akciót, intézkedett:

- Mindenkit bevinni.. Ezt az Erich Krausét pedig azonnal tartóztassátok le az Astoria Szállóban.

- Indok? - kérdezte Pintér Béla alezredes. - Mit mondjunk neki?

- Kémkedés gyanúja... Ugyanis a fejemet rá, hogy ő Wilhelm August, aki a koncert jött.

Éjfél után a szálló bárjából két vállas férfi egy testes, bajuszos külföldit kísért ki karon fogva a várakozó kocsinhoz.

Az éjszakai portás hosszan utánuk nézett, és rezignáltán mondta a liftesfiúnak:

- Pedig milyen gáláns vendég volt.

14.

A Saturnus fedőnéven ismert ügyet lezárták. Már nyárutó volt, amikor Bana Dénes ezredes összehívta az elhárítás illetékes vezetőit, hogy tájékoztatást adjon a felderített és leleplezett kémhálózat tevékenységéről, valamint azokról az intézkedésekről és akciókról, amelyek a sikert elősegítették.

- A Saturnus-ügy nem most keletkezett, hanem már évekkel előbb - kezdte az elhárítófőnök. - Amikor nyilvánosságra hozták a szocialista országok KGST-ülésén, hogy a jövőben közös erővel híradástechnikai célzatú műbolygó-kísérleteket kívánnak végezni a világűrben. A nyugati kémszervezetek azonnal felcsigázodtak... Még meg sem indult a konkrét munka, jelzések érkeztek más szocialista országok elhárítószerveitől, hogy főként azokban a gazdasági objektumokban igyekeznek ügynököket szervezni, oda bejuttatni, ahol feltételezésük szerint majd a gyártási munkákat végzik. Természetesen mi is készültünk, hogy kizárjuk és lehetetlenné tegyük az idegen ügynökök próbálkozásait.

- Tudtuk jó előre, hogy ebből a közös programból olyan munkafeladatot kapunk, amely rendkívül érdekli az imperialista hatalmakat. Konkrétan a rakéta üzemanyagának összetételére és a tolóerőre vonatkozólag kapjuk meg az eddigi eredményeket, és nekünk kell elkészíteni a hordozórakéta üzemanyagtartályait.

- Felfigyeltünk rá - folytatta az ezredes -, hogy egy Wilhelm August nevű úr, a Német Szövetségi

Köztársaság állampolgára hazánkban tett turistaútja alkalmával gyanús érdeklődést tanúsít egyes dolgok iránt. Mi is érdeklődni kezdtünk utána. Olyan értesülések birtokába jutottunk, hogy ez az August úr serény hírszerző munkát folytat... Ellenintézkedésként legközelebbi útja alkalmával azzal a feladattal bíztuk meg Hód fedőnével jelölt elhárítótisztünket, hogy kössön ismeretséget ezzel a némettel, igyekezzen kipuhatolni a szándékait. Legnagyobb megdöbbenésünkre Wilhelm August konkrét beszerzési ajánlatot tett Hódnak, természetesen anélkül, hogy tudta volna, kivel áll szemben. Őt csak az érdekelte, hogy Hód műszaki rajzoló, mert tudta, hogy így később átírányíthatja arra a helyre, ahol feltevése szerint az őt érdeklő dolgok történnek...

- Utasítottam elhárítótisztünket, hogy fogadja el az ajánlatot. Természetesen ez nem volt könnyű, Hódnak szerepének megfelelően úgy kellett viselkednie, mint aki kapva kap a könnyelmű és csillogó élet lehetősége után. Őszintén megmondom, ekkor még nem is tudtuk, hogy ez a Wilhelm August konkrétan mit is akar, mi után puhatólózik. Elhárítótisztünket képesítésének megfelelően elhelyeztük, ha netán August ellenőrizné őt. Nem láttunk bele a német kártyáiba, pedig akkor már régi, kipróbált ügynöke volt Kemenes Lászlóné, akire Zöld Ferenc nyelvtanár révén bukkant rá. Ez az asszony nem riadt vissza semmitől, készségesen vállalta a kémkedést, sőt szorgalmában később túltett a lassan kiöregedő nyelvtanárán

Az elhárítófőnök hosszan ismertette Zöld Ferenc tevékenységét. Beigazolódott, hogy egykori házvezetőnője igazat állított. A nyelvtanár valóban német tisztet rejtegetett várbeli lakásának rejtékhelyén: a fal nyílásán át elérhető eltorlaszolt pincerészben. Ez a német tiszt pedig nem volt más, mint Wilhelm August százados. Megmenekült a fogságtól, majd egy évi rejtőzködés után Nyugatra távozott, Zöld Ferenc halott unokatestvérének papírjaival. Innen a kapcsolatuk, amely azután oda vezetett, hogy Wilhelm August beszervezte a nyelvtanárt, az pedig tanítványai körében szimatolt újabb ügynökjelöltek után, s mint a példa mutatta: Kemenesné esetében nem is sikertelenül.

- Már azt hittük, melléfogtunk: August valamire rájöhetett Hóddal kapcsolatban, mert nem jelentkezett - mondta az ezredes, majd így folytatta: - Jó másfél évig pihentette új ügynökét. Közben kidolgozták odakint a valóban szenzációs félrevezető tervüket. Beszerveztek egy Zimmer nevű férfit, akinek annyira lehetetlenné tették a helyzetét, hogy csak az a választása maradjon, amire nekik pontosan szükségük van: adja fel magát önként nálunk. Ennek érdekében feláldozták egy régi ügynöküket, Boldizsár Lajost, aki szintén Zöld Ferenc útján esett még korábban a csapdájukba. Nekik nem volt érdekes az a munka, amelyhez Boldizsár hozzájuthatott, pedig ez is beillett a közös programba. Ezt a munkát FMGB-123 gyári jelzéssel látták el, azután tudtunk nélkül egyik alkatrészét beszámozták ZX-7-tel. Ezt Boldizsár jelentette nekik. Így elhatározták, hogy ezt a kevésbé fontos munkát helyezik előtérbe, hogy eltereljék figyelmünket a lényegesebbre. Igen ám, de pontosan Boldizsár volt az, aki átlátott a tervükön, és sejtette, hogy a csalétek szerepét kívánják eljátszatni vele. A hibát ott követte el, hogy aggodalmát elárulta akkori szeretőjének, aki nem volt más, mint Kemenes Lászlóné. Az asszony tudatta Zöld Ferenc által, hogy baj van. Wilhelm August úgy határozott, hogy likvidálni kell Boldizsárt, de csak nagyon összehangolt pillanatban, közvetlenül azelőtt, hogy Zimmer Lajost a mesével útnak indítják, és ő átlépi a határt. Zimmer azt az utasítást kapta, hogy a ZX-7 fontos, és kapcsolata Boldizsár lesz. Közben Boldizsár elhatározta, hogy feladja magát, bármi legyen is a következménye. Szeretőjének írt egy levelet, és elment telefonálni. De Kemenesné résen Volt, úgy tett, mintha éppen hozzá igyekeznék, és visszakísérte a férfit a lakására. Azon az estén esett a hó, az asszony ernyőjét letette az előszobában...

- Hadd jegyezzem meg, hogy Kemenesné mindig hosszú, szőke parókát viselt, amikor Zöldhöz vagy Boldizsárhoz ment. Akkor este is... A helyszíni szemle során az előszobafalon egy szőke női hajszálat találtak. Elárulom, nem gondoltunk parókára... Még akkor sem, amikor Hód a lakásában szintén ilyen hajszálat talált a fotel támláján. Fülle Gabriellára gondoltunk, aki szőke volt és hosszú hajú, és ő vette fel Hódot a gyárba. Most tudjuk csak, hogy Kemenesné intézte el ezt is. Egy távoli unokatestvérének segítségével, aki mint főmérnök dolgozik a gyárban, de mit sem sejtett semmiről, elintézte, hogy a személyzeti osztály szőljön le a munkaugynék... Kemenes Lászlóné a régi módszert alkalmazta. Szeretője

lett az általa ügynöknek tudott Hódnak, hogy a bizalmába férközzön és egyben ellenőrizze... Hód az én utasításomnak engedett, amikor elfogadta a nő felajánlkozását. Ismétlem, még ekkor sem sejtettük, hogy kicsoda Kemenesné.

- Az asszony mindent úgy rendezett, hogy ha a férfiban kíváncsiság is támad ismeretlen kapcsolatát illetően, a gyanú Fülle Gabriellára terelődjön... Közben visszakanyarodok két évvel. Wilhelm August és elhárítótisztünk Siófokon kalandba keveredett. Ez a német óhajára történt. Természetesen Hód jelentette ezt is, mi pedig megállapítottuk ennek a két lánynak a kilétét. Mivel a lányok kapcsolata megszakadt mind a némettel, mind pedig Hóddal, nem törődtünk tovább velük... Miért említem meg ezt? Mert Boldizsár halála után az egyik lány ismét felbukkant. És hol? Zöld Ferencnél. Éppen akkor figyeltük a házat a szőke nők felderítése miatt. Csak kétszer járt ott a lány, hát azt gondoltuk, véletlen. Többször nem jelent meg, később tudtuk meg, hogy miért, amikor a lány Hóddal véletlenül találkozott. Nagy Rózsi címezte meg a lapokat, amelyek a kémüzenetet vitték Kemenesnéől Zöld közbeiktatásával Hódnak. Aztán Zöld valahogy észrevette mozgólódásunkat a ház körül. Ezért Nagy Rózsival ezután Kemenesné találkozott a megfelelő mesével, s megíratta vele a lapokat. Persze mindig parókat viselt, és vigyázott arra, hogy a lány ne sokat lásson az arcából. Kemenesné még álmában sem gondolt viszont arra, hogy Nagy Rózsi véletlenül találkozni fog Hóddal, akinek mindezt elmondja, egyszerűen azért, mert bizalmat érez iránta.

- Hód meg akarta tudni, ki ez a szőke nő. De a lány elkövetett két óriási hibát, amelyet nem lehetett helyrehozni. A mi embereink Hód jelentése alapján a kapu előtt figyeltek, de a lány nem ott jött ki, hanem a házban levő eszpresszón keresztül. A másik hibát azzal követte el, hogy az asszony hajához nyúlt, talán földre akarta vonni, hogy láthassa az arcát. Kemenesné hirtelen elkapta a fejét, és a paróka a megdöbönt lány kezében maradt... Hód pedig elkésett a randevúról. Nem túlzok, amikor azt mondom, hogy ez a Kemenes Lászlóné az elmúlt évtized legelszántabb kémje volt, akit lelepleztünk... Wilhelm August utasítására ő kísérelte meg likvidálni Zimmer Lajost. Tudta, hogy a nővérénél lakik. Azt is tudta, hogy mi a férfi minden lépését figyeljük. Mégis végrehajtotta vakmerő merényletét, és nem rajta múlt, hanem az orvosokon, hogy Zimmer végül is életben maradt. A merényletet megelőző napokban albérletet vett ki a közelben, mert tudta, hogy legfeljebb pár méter előnye lehet majd ahhoz, hogy eltűnhessen...

- Később, saját felelősségemre leállítottam Fülle Gabriella és Zöld Ferenc figyelését. Nem akartam kockáztatni semmit, és Hód akkor már nyomon volt... De még akkor sem tudtuk, hogy Kemenesné a keresett szőke nő és az ismeretlen kapcsolat, amikor a végső akcióra készen, ott álltunk lesben az Űri utcában. Láttuk, hogy egy szőke nő bemegy a házba, azt is sejtettük, hogy ez a keresett ember, de az arcát nem láttuk: fejét betakarta, és fogta fél arcát, mintha a fogát fájlalná. Arról viszont nem tudtunk, hogy Wilhelm August bajuszt és szakállt növesztve, Erich Krause álnéven már itt is van Pesten, és az Astoria Szállóban várja azt a bizonyos "ceruzát" Kemenesnéől...

Bana ezredes hosszan taglalta még a részintézkedéseket, aztán az elkövetett hibákat vette bonckés alá.

Déltájt ért véget a tájékoztatás. Az elhárítófőnök ezután visszasietett a szobájába. Jöttére a fotelban várakozó férfi felállt.

- Jelentkezem, ezredes elvtárs - mondta Kovács Tibor.

- ZX-7 - nevetett Bana.

- Az szerencsére még időben kidurrant. Nem hiába álltam lesben másfél évet.

Az ezredes italt vett elő, és megkínálta. Később a fotelba telepedve cigarettáztak, és az ügyről beszélgettek. Kovács Tibor apró mozzanatokkal elevenített fel: hol, mikor fogott gyanút.

- De azt maga sem sejtette végig, hogy ki a szőke nő, igaz? - kérdezte tőle az ezredes.

- Nem. Azt hittem, hanyatt esek a meglepetéstől, amikor előlépett a függöny mögül.
- Minden szívfájdalom nélkül agyonlőtte volna magát...
- Láttam rajta. A szemén!... s milyen jelenetet rendezett, hogy nem megyünk moziba este.

Az elhárítófőnök mosolygott:

- Beszéltem vele erről is. Azt mondta: ez volt a mérce. Kíváncsi volt, hogy maga mire hivatkozik, miért nem ér rá, és mennyire viszi törésre a dolgot. Közben ő utasította Zöldet, hogy mit tegyen.
- Még telefonon is felhívott, hogy ne menjek a mozihoz.
- Persze. Hiszen ő is a Várba készült.

Hódot az érdekelte még, hogy miért tüntette fel előtte gyanús színben Gyöngyös Lajost is. Miért üzente, hogy óvakodjon tőle? Holott a fiatalembernek semmi köze sem volt az egészhez.

- Azért - felelte az ezredes mert tudni akarta, hogy megfogadja-e a tanácsát. Másrészt azt akarta, hogy bizonytalanságban érezze magát.

Kovács Tibor hallgatott.

- Az a lány jutott az eszembe - mondta végül csendesen.
- Nagy Rózsi?
- Igen.
- Sajnálom - mondta az ezredes.

Bana ezután arra kérte, hogy ha van valami kívánsága, szóljon.

- Csak időre van szükségem, ezredes elvtárs - mondotta kicsit fáradtan az elhárítófőnök. - Hogy elfelejtsem az egészet...

Vége

© Mattyasovszky Jenő (1973)
 ISBN 963 321 412 2
 A kiadásért felel: Dr. Jandek Géza
 a Táncsics Szakszervezeti
 Könyv- és Folyóiratkiadó igazgatója
 Felelős szerkesztő: Tuli József
 Műszaki vezető: Kiss Károly
 Műszaki szerkesztő: Újvári György
 A fedelet Feledy Gyula tervezte
 Megjelent: 90 200 példányban
 9 (A/5) ív terjedelamben
 MSZ 5001-59.80-5238
 Szikra Lapnyomda, Budapest
 Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató